

Cô Nương, Nàng Thật Khó Đeo Đuối

Contents

Cô Nương, Nàng Thật Khó Đeo Đuối	1
1. Chương Mở Đầu	2
2. Chương 1 .1	3
3. Chương 1 .2	6
4. Chương 1 .3	9
5. Chương 2 .1	10
6. Chương 2 .2	12
7. Chương 2 .3	14
8. Chương 3 .1	17
9. Chương 3 .2	20
10. Chương 3 .3	22
11. Chương 4 .1	25
12. Chương 4 .2	28
13. Chương 4 .3	30
14. Chương 5 .1	32
15. Chương 5 .2	35
16. Chương 5 . 3	38
17. Chương 6 .1	40
18. Chương 6 .2	42
19. Chương 6 .3	44
20. Chương 7 .1	47
21. Chương 7 .2	50
22. Chương 7 .3	53
23. Chương 8 .1	57
24. Chương 8 .2	60
25. Chương 8 .3	62
26. Chương 8 .4	65
27. Chương 9	68

Cô Nương, Nàng Thật Khó Đeo Đuối



Giới thiệu

Giới thiệu: Vị Đẳng công tử này thật đúng là tự cao tự đại. Có bản mặt đẹp mã thì sao? Nhà có tiền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nuong-nang-that-kho-deo-duoi>

1. Chương Mở Đầu

Mở đầu

“Thế nào rồi thấy? Con gái của tôi nên đặt tên như thế nào? Chọn tên gì mới tốt.”

Một đôi vợ chồng trẻ tuổi ngồi ở trong quán bói toán, trong tay của người phụ nữ kia còn ôm một đứa bé còn chưa đầy tháng, họ nghe nói vị thầy bói này vô cùng nổi tiếng, có thể thông hiểu kiếp trước kiếp này, dự đoán được tương lai; vì thế hai người họ liền nhanh chóng lái xe chạy từ Nam lên Bắc, xin gặp vị thầy bói này, hi vọng ông ta cho con gái của mình một cái tên hay.

Mặc dù ông ta đang mở mắt, nhưng thực ra ông ta chỉ là người mù, nghe nói trong vòng một đêm ông ta đã bị mù lòa, mà khả năng bói toán cũng xuất hiện từ đó.

Theo lời kể của ông, ông nằm mộng thấy có một người mặc áo màu vàng, hỏi ông chịu chấp nhận tiếp nhận khả năng có thể biết được quá khứ vị lai không, có điều thay vào đó phải lấy hai con mắt của ông làm vật trao đổi.

Giấc mơ tựa như thật khiến cho ông suy nghĩ nhiều mà gật đầu, sáng hôm sau tỉnh lại, ông quả thật trở thành người mù, mà năng lực xem bói xuất hiện từ đó.

“Sao như thế được....” Thầy bói nói kỳ hoặc, “Anh có thể nói lại lần nữa cho tôi rõ, nó sinh ra như thế nào!”

“Thì.....” Nhan Cường kể lại lúc sinh con gái của mình

“Haizz! Số mệnh!” Thầy bói thở dài, “Tất cả đều là số mệnh.”

Nghe thầy bói nói năng kì lạ, Phan Tổ Hà rất lo lắng.

“Sao vậy thầy? Con gái của tôi bị làm sao?”

“Nó. chỉ có 22 năm duyên phận với hai vợ chồng hai người mà thôi.” Ông thở dài trả lời.

Vừa nghe xong, lòng hai vợ chồng liền chùng xuống, “Thầy.... ý của thầy là. Con gái của tôi chỉ có thể sống đến hai mươi hai tuổi thôi sao?” Khóe mắt Phan Tổ Hà rướm rướm lệ.

Vị thầy bói này nổi danh ở chỗ tiên đoán luôn chính xác, tuyệt không ăn nói bừa bãi.

“Không hoàn toàn như thế, chỉ là. Nó không phải thuộc về thế giới này, nó cuối cùng phải trở lại thế giới của nó.”

“Không phải thuộc về thế giới này, phải trở lại thế giới của nó? Có phải ý thầy là khi con bé hai mươi hai tuổi sẽ kết hôn phải không, sẽ ra nước ngoài à? Vậy cũng tốt a! Điện thoại có thể liên lạc, máy bay có thể giao thông giữa các quốc gia. Không có chuyện gì, không có...”

Nham Mạnh vẫn cho rằng con gái của mình sẽ lấy chồng ở xa nên muốn đi nước ngoài.

“Không phải.” Thầy bói lắc đầu.

“Vậy con gái của tôi rất cuộc là bị sao? Xin thầy thương xót, nói thẳng cho hai vợ chồng chúng tôi biết được không?” Phan Tố Hà gần như sắp bất tỉnh.

“Ý trời không thể tiết lộ!”

“Vậy thầy cũng có thể hóa giải phải không? Cần bao nhiêu tiền bạc, chúng tôi đều sẽ cố kiếm.” Nhan Mạnh lập tức quỳ xuống van xin.

Hoàn cảnh của bọn họ chỉ có thể coi là bình thường, anh là một nhân viên công vụ, vợ chỉ lo việc nội trợ, nhưng vì để giữ được con gái bảo bối, muốn anh táng gia bại sản anh cũng cam lòng.

“Đây là ý trời, ý trời không thể làm trái.”

Hắn nhớ khi đó vị Thuyết Sĩ trong mộng có cảnh cáo hắn: Ý trời không thể làm trái! Trái ý trời ắt sẽ phải chết!

“Thầy ... cầu xin thầy, thầy nhất định biết rõ cách hóa giải.” Phan Tố Hà móc hết tất cả số tiền trong bóp ra, đưa cho thầy bói.

Thầy bói lắc đầu không nhận.

“Đây không phải vấn đề về tiền, haizz.” Ông lại thở dài, “Gọi cô bé là Thiếu Chân đi! Ít nhiều gì cũng có thể giúp nó hóa giải một chút, nhưng. Vợ chồng hai người phải nhớ kỹ, lúc nó hai mươi hai tuổi tuyệt đối không để cho nó lên đài Bắc, chỉ cần qua sinh nhật tuổi hai mươi hai, hai người có thể giữ lại được nó.” Hắn bấm ngón tay tính toán, “Đúng vậy chỉ cần năm hai mươi hai tuổi nó mà lên đài Bắc, nó nhất định sẽ rời xa hai người.”

“Thật không? Chỉ cần không lên đài Bắc là sẽ không sao sao?” Hai vợ chồng cầm chặt tay nhau, chỉ cần không cho con gái được lên đài Bắc khi nó 22 tuổi là có thể tiêu tan tai họa rồi !

“Đúng vậy, chỉ là tất cả đều là ý trời.” Không có ai có thể làm việc trái ý trời. “Tôi cũng chỉ có thể giúp hai người đến đó.” Hắn có thể thông hiểu cổ kim, cho dù nói thế cho hai vợ chồng bọn họ, cô bé kia vẫn là phải nghe theo số mạng mà đi!

“Thưa thầy, đây là một chút tâm ý của vợ chồng chúng ta mong thầy nhận cho.” Phan Tố Hà lấy một bao tiền lì xì từ trong bao da ra.

“Cám ơn, hai người phải nhớ kỹ lời của tôi nói.”

2. Chương 1 .1

“Thật sao Tỉnh Bội? Mấy người sắp đi Đài Bắc à?” Nhan Thiếu Chân vô cùng hâm mộ.

A! Trời ơi. Đài Bắc là nơi nổi tiếng như vậy mà suốt thời kỳ học sinh, cô không có một cơ hội nhìn thấy, không. Phải nói là cho tới bây giờ cô cũng chưa từng tới Đài Bắc.

Chưa từng tới Đài Bắc?

Đúng thế, cô đúng chuẩn mực của một người người Nam, cũng có người nói là “Người nam bộ chân chính”, trước giờ nơi xa nhất cô được đi đến chỉ là Đài Trung.

Ngay cả khi thi, chỉ cần là trường học Đài Bắc, tất cả đều không được liệt kê vào, dù là công lập cũng vậy, cha mẹ cô thà để cô học trường tư lập chứ không cho cô lên Đài Bắc.

Vì chuyện này, cô đã từng cãi nhau một trận với cha mẹ, cô thật không hiểu, sao họ lại không chịu cho cô lên Đài Bắc? Bình thường thì không sao, nhưng chỉ cần nghe đến ba chữ “Lên đài Bắc” liền thay đổi tính tình.

“Đừng nói ahhh... Tớ biết cậu không thể đi cùng với bọn này, tớ cố tình gọi điện thoại tới chọc cậu đấy.” Là bạn thân của Nhan Thiểu Chân, cô dĩ nhiên biết cảm kị lớn nhất của Thiểu Chân chính là lên đài Bắc.

“Cậu. Cậu.” Nhan Thiểu Chân bóp chặt bàn tay thành quả đấm.

“Hắc hắc! Cậu biết không ở Đài Bắc có nhiều thứ hay lắm.” Lưu Tĩnh Bội khoe khoang “Cậu không đi được thật đáng tiếc.”

“Chỉ là đã hai mươi hai tuổi mà còn chưa lên Đài Bắc, nói ra thật sẽ bị người ta cười chết.”

Nhan Thiểu Chân vô cùng rung động, lúc này chỉ cần thêm một chút động lực liền sẽ chạy không ngừng nghỉ lên Đài Bắc.

“Ba mẹ mình sẽ không chịu đâu.”

“Muốn đi không? Nếu như cậu muốn đi, chúng mình sẽ giúp cậu.”

“Muốn” Cô nhanh chóng quyết định.

“Tốt, đó là cậu nói. Để xem nào.” Ý tưởng lóe lên, “Cậu có thể nói với ba mẹ cậu là cậu qua nhà mình chơi hai ngày, mình hẹn bạn bè tổ chức sinh nhật cho cậu khi đó, vậy chúng ta sáng 26 ngồi máy bay lên đài Bắc, chiều 27 trở lại, máy bay bay rất nhanh khoảng 30 phút là tới.”

“Được cứ thế đi.” Trước giờ cô cũng thường hay đến chơi ở nhà Tĩnh Bội, thỉnh thoảng có ngủ lại, cha mẹ cô cũng quen biết Tĩnh Bội, chiều này nhất định có tác dụng.

“Mình sẽ liều một phen.”

“Được, bọn này chờ tin tức tốt của cậu.” Lưu Tĩnh Bội cúp điện thoại.

Nhan Thiểu Chân hít một hơi thật sâu, bước ra khỏi phòng ngủ, để được lên Đài Bắc cô đành phải nói dối với cha mẹ mình, hai vợ chồng Nhan Mạnh nghe cô nói muốn sang ngủ lại nhà Tĩnh Bội, họ cũng không nghi ngờ gì, chấp nhận cho cô đi.

“Bà nó, cậu làm ăn gì chậm chạp thế? Tụi này đợi nãy giờ!”

Một nhóm bốn người, trừ Lưu Tĩnh bội và Nhan Thiểu Chân ra, còn có Lâm Tiểu Vi và Phùng Ngọc Kiều.

“Xin lỗi nha! Mình nghe nói bây giờ ở Đài Bắc rất lạnh, cho nên hôm qua liền chuẩn bị những thứ này.” Nhan Thiểu Chân mở túi du lịch của cô ra, kéo mấy cô bạn quây xung quanh xem xét.

“Mọi người xem đi. Có mũ lông, khăn quàng cổ, khẩu trang, bao tay, đôi tất nè. Còn có túi nóng nữa, mình kiểm mãi mới có đấy.” Cô giơ lên khoe như vật quý.

“Đủ rồi, cậu cho rằng chúng ta đi Hàn Quốc à!” Lưu Tĩnh Bội tức hộc máu, “Lên xe nhanh! Anh trai mình sẽ lái xe đưa chúng ta đến sân bay, hôm nay chúng ta đến đi dạo phố ở Đài Bắc, ngày mai sẽ đi tham quan vườn thú Mộc Sách, sau đó đến chợ Mã Vòng.”

“Nhớ rồi.” Nhan Thiểu Chân nhảy cẫng lên cười sung sướng, cuối cùng cô cũng lên được Đài Bắc rồi ! Rốt cuộc có thể thoát khỏi danh hiệu “Người nam chân chình” rồi

Vừa bước vào ngồi trên xe, anh Lưu lập tức nổ máy, xe hơi chạy thẳng đến sân bay.

“Chính là hôm nay rồi, chỉ cần qua hôm nay là không có vấn đề gì nữa.”

Phan Tố Hà ngồi bên cạnh Nhan Mạnh, nhìn đồng hồ, kim chỉ giờ, kim chỉ phút, kim chỉ giây nhúc nhích di chuyển. Chỉ cần kim chỉ phút xích gần kim chỉ giờ một chút, bà liền bớt căng thẳng.

Giờ sinh của Thiểu Chân là năm giờ chiều, theo như tính toán, chỉ cần qua mười hai giờ khuya là bình an rồi, Thiểu Chân sẽ không rời xa bọn họ!

22 năm qua, bọn họ cũng biết Thiếu Chân vô cùng muốn đi Đài Bắc, nhưng bọn họ phải luôn cự tuyệt yêu cầu của cô.

Điều này hoàn toàn là vì một câu nói của thầy bói, nói bọn họ mê tín cũng không có sai, chỉ cần có thể giúp con gái tránh khỏi gặp chuyện không may, bọn họ tuyệt đối sẽ làm.

Vợ chồng họ cũng không có giải thích nguyên nhân cho Thiếu Chân, với tính cách của Thiếu Chân, nhất định khi nói đến quỷ thần sẽ xì mũi coi thường, có khi còn khiêu khích thuật bói toán của thầy bói.

Hiểu thấu tâm sự của vợ, hôm nay Nhan Mạnh xin nghỉ phép ở công ty để ngồi cạnh bà.

” Không phải bây giờ Thiếu Chân đang chơi ở nhà Tĩnh Bội sao? Không có chuyện gì đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Không có chuyện gì.” Phan Tố Hà cố gắng trấn an mình, là bà suy nghĩ quá nhiều, nhà Tĩnh Bội rất gần, mấy đứa chỉ muốn giúp Thiếu Chân tổ chức sinh nhật mà thôi, bây giờ nó vẫn đang ở Đài Nam, không có ở Đài Bắc.

“Hay là chúng ta gọi điện thoại xem nó đang làm gì, thuận tiện nói chúc mừng sinh nhật nó.”

“Cũng được.”

Phan Tố Hà cầm điện thoại bấm phím gọi, điện thoại mới vang ba tiếng liền nhận được, “Các con đang ở đâu thế?”

Đầu nghe bên kia dính khá nhiều tạp âm, vừa nghe cũng đoán được họ đang ở bên ngoài.

“Dạ đang đi dạo công ty bách hóa, phải . . . là Tĩnh Bội muốn tìm quà tặng cho con.”

“Ừ! Vậy thì tốt, hôm nay sẽ trở về chứ?” Phan Tố Hà che ống nói với Nhan Mạnh một câu “Chúng nó đang đi dạo phố”, Nhan Mạnh sau khi nghe xong cũng chỉ cười cười.

“Dạ! Khoảng bảy giờ sẽ về nhà.”

Hãy đến vườn thú Mộc Sách, trên đường Mộc Sách.

Âm thanh quảng cáo trên loa của tàu điện ngầm truyền vào trong điện thoại di động, trong nháy mắt cả người Phan Tố Hà cứng lại, “Con nói con đang ở đâu?” Bà hầm hừ. “Con đang ở Đài Bắc sao.” Bà gào thét, nụ cười Nhan Mạnh cũng cứng lại, bắt đầu lo lắng.

“Chết. Không phải.” Nhan Thiếu Chân không biết trả lời làm sao.

“Mẹ không phải nói cho con biết con không được lên đài Bắc sao, tại sao con không nghe lời.”

Xong rồi, tất cả đều tiêu tùng rồi, dù bọn họ cẩn thận suốt 22 năm, nhưng chỉ một giây cuối cùng cũng khiến tất cả tan vỡ.

“Không có gì mà mẹ! Con có làm chuyện gì xấu sao? Con chỉ đến Đài Bắc thôi mà! Giờ con đã lớn rồi không có dễ bị lừa đâu. Cha mẹ sao lại sốt ruột như vậy?” Được rồi! Mẹ phản ứng kịch liệt thế này rồi, cô đành thừa nhận thôi.

“Tại sao con không nghe lời mẹ nói!” Gào thét một hồi, Phan Tố Hà khổng chế không được khóc lớn, “Tại sao. Hu hu.”

“Mẹ. Mẹ.” Nhận ra giọng nói của mẹ nghe có phần quái dị, Nhan Thiếu Chân cũng bắt đầu khẩn trương.

Ông nghe bị Nhan Mạnh cầm lấy, “Chúng ta tin tưởng con như vậy, con lại lừa chúng ta, chà đạp lòng tin của chúng ta đối với con!”

“Chuyện này không có nghiêm trọng thế đâu cha.” Cô tiếp tục trấn an cha mẹ.

“Không, chuyện này nghiêm trọng hơn con tưởng, cha muốn con trở về lập tức.”

“Không được, con khó khăn mới lên được Đài Bắc, không. Phải nói con lần đầu tiên đến Đài Bắc, các buổi du lịch tham quan ở tiểu học, trung học, cao học rồi tốt nghiệp cũng bởi vì không thể đến Đài Bắc,

cho nên con đều không có tham gia, giờ đã thế rồi, con chỉ muốn đi vườn thú Mộc Sách. Tới nay sẽ đi về, cha mẹ không phải lo lắng.”

Dù sao chắc chắn khi về sẽ bị xử tội nặng, vậy thì hôm nay chơi thật vui rồi về!

“Trở về ngay bây giờ!” Nhan Mạnh kiên trì không nhân nhượng.

“Con không chịu.” Nhan Thiểu Chân hít một hơi lấy dũng khí nói chuyện với cha, “Con chơi đủ sẽ đi về.”

Nhan Mạnh tức giận cúp điện thoại, Phan Tổ Hà vẫn khóc như mưa, dựa vào bên cạnh ông, “Thiểu Chân Không chịu về sao?”

“Ừm.” Nhan Mạnh gật đầu.

“Vậy chúng ta.”

Chẳng lẽ như lời thầy bói nói, bọn họ sắp mất con gái rồi sao?

“Chúng ta cũng chỉ có thể đánh cuộc, xem ông trời có thật muốn mang Thiểu Chân đi hay không. Xem vị thầy bói này có phải tiên đoán như thần hay không mà thôi!” Ngoại trừ chờ đợi, hai người họ cũng không thể làm gì khác.

3. Chương 1 .2

“Tút Tút. Tút.”

Tiếng kêu trong điện thoại vang liên tục, Nhan Thiểu Chân chắc chắn cha giận lắm mới cúp điện thoại giữa chừng như vậy, ba đứa bạn tốt ngồi bên cạnh lo lắng nhìn cô.

“Sao rồi?” Nghe rõ đối thoại của Nhan Thiểu Chân, họ cũng đoán được sự việc đã bị lộ.

Muốn trách lại chỉ có thể trách cái loa phát thanh, vang lên” vườn thú Mộc Sách” không đúng lúc, tất cả nghe thấy liền thót tim, đoán chắc không có cách để che giấu.

“Còn sao nữa, mấy người không phải biết rõ sao?” Nhan Thiểu Chân trợn trắng mắt, chỉ đến Đài Bắc chơi thôi, cũng không phải đi thám hiểm sông Amazon, sao lại lo lắng đến thế, “Cha bắt mình về ngay lập tức.”

“Vậy giờ cậu sẽ về sao?” Lưu Tĩnh Bội hỏi.

“Cái gì, chúng ta vừa mới đến Đài Bắc, cứ thế mà về sao.” Lâm Tiểu Vi vội lắc đầu.

“Khỏi, mình cũng không muốn về sớm.” Khi về chắc chắn sẽ bị mắng chửi một trận , dù sao sớm hay muộn đều cũng sẽ bị chửi, chỉ bằng cứ tiếp tục theo kế hoạch đã định.

“Rất can đảm.” Ba người họ giơ ngón cái tán thưởng cô.

“Cầu trời phù hộ ình không bị đuổi ra khỏi nhà vì chuyện này.”

A di đà Phật, thiện tai, thiện tai.

“Sao thế được? Chuyện này cũng không quá nghiêm trọng. Nhiều lắm là quỳ ba ngày ba đêm mà thôi.” Lưu Tĩnh Bội nói đùa.

“Thôi đừng nói mấy chuyện không vui kia, mình không muốn nhắc đến nó nữa, quên đi quên đi. Mà giờ chúng ta có thể gặp được thị trưởng Mã không?” Nhan Thiểu Chân vui vẻ nói.

“Gặp để làm gì? Ôm hay hôn à!” Muốn gặp thị trưởng Mã đến thế sao, sao không dứt khoát chuyển nhà lên Đài Bắc, kiểm căn nào sát vách nhà thị trưởng Mã mà ở.

“Làm gì có. Mình chỉ mang theo laptop muốn nhờ ông ta ký tên mà thôi.”

“Wow! Các cậu không cần mua nhiều đồ như vậy! Chỗ chúng ta cũng có công ty bách hóa Cao Hùng mà!”

Nhan Thiểu Chân cau mày nhìn “Chiến lợi phẩm” của ba đứa bạn , thật kinh khủng.

Sao các cô không trực tiếp đặt mua hết mọi thứ luôn đi.

“Cao Hùng ở Đài Bắc khác ở Đài Nam. Khi về mình sẽ nói là mình mua ở Đài Bắc, không phải mua ở Cao Hùng.”

Lưu Tĩnh Bội cao giọng nhấn mạnh.

“Nhưng rõ ràng cậu mua của Cao Hùng mà, nhìn dòng chữ “Bách Hóa Cao Hùng” này đi!” Nhan Thiểu Chân tiếp tục nói.

“Cô ấy sẽ nói cô ấy mua Đài Bắc.” Lâm Tiểu Vi đứng ở bên phải Nhan Thiểu Chân chen miệng nói, “Haizz làm sao mới có thể từ bỏ bản chất phá gia đang ngấm sâu trong máu đây!”

Mỗi lần chỉ cần cô vừa bước vào công ty bách hóa liền không kiềm nổi lấy thẻ tín dụng lao vào mua một đồng hồ, nhưng mỗi tháng đến 19 cửa hiệu, cô liền nhứt đầu.

Thẻ tín dụng tựa như động không đáy, lợi tức tuần hoàn lại cao đến dọa người, cơ hồ cô lâm vào trong trạng thái không cách nào tự kiềm chế được, chỉ có thể giao nộp một chút ” số tiền ứng thấp nhất ”.

Mà ngân hàng cũng nhận định cô là con dê béo, liều mạng giúp cô mở rộng mức độ tín dụng, số tiền ứng trước tăng lên, để cho cô càng xoay càng nhiều, tờ phí cũng càng lúc càng nhiều, số tiền ứng thấp nhất giao nộp cũng càng ngày càng cao.

“Chớ dại dột, mình thấy cậu làm cả đời cũng không trả hết nợ.” Lưu Tĩnh Bội châm chọc.

“Rốt cuộc cậu nợ bao nhiêu?” Phùng Ngọc Kiều tò mò hỏi, “Nhớ không lầm tháng trước cậu nói ình biết cậu thiếu 25 vạn.”

“Cái gì?” Nhan Thiểu Chân hét toáng lên, thiếu chút nữa ngất xỉu. 25 vạn!!! Lương một tháng của cô cũng chỉ có 2 vạn, cô nhớ của Tiểu Vi cũng không hơn mấy.

“Hiện tại đã lên 40 rồi!” Lâm Tiểu Vi đau khổ.

“40 vạn? Trời ơi! Thế cậu làm sao kiếm đủ 40 vạn trả lại ngân hàng?”

Nhịn ăn nhịn uống cũng phải mất hai mươi tháng mới xong.

“Được rồi! Cái đó không quan trọng, quan trọng là hôm nay chúng ta phải đi chơi thật vui vẻ, số tiền ứng thấp nhất kia sau này hãy tính!” Cô là phái Nhạc Thiên*, quan tâm làm gì đến những thứ kia.

*trường phái sống vô tư, không lo lắng

“Nếu không trả, ngân hàng sẽ phái người tới cửa đòi nợ.” Lưu Tĩnh Bội tốt bụng nhắc nhở Lâm Tiểu Vi, “Trong phòng mạch của mình, có một cô lấy biên lai một đồng, vừa đưa thẻ tín dụng ra, mười mấy vạn liền xoay xoay không thương tiếc, sau đó không có trả tiền. Ngân hàng phải chạy tới cửa đòi nợ đấy!”

“Thật sao?”

Nhan Thiểu Chân trợn to mắt. Cũng may, cũng may, trước giờ mình luôn có thói quen dùng tiền mặt, mặc dù có chút gây chú ý, theo không kịp trào lưu thời đại, thế nhưng có thể để cho cô có bao nhiêu tốn bao nhiêu, không đến nỗi mang nợ đã man như vậy.

“Thật à! Kết quả ra sao?” Lâm Tiểu Vi vội hỏi.

“Bị sếp chúng ta đuổi đi, lại nghe người ta chửi mắng kinh khủng.”

Lưu Tĩnh Bội một tay chống nạnh một tay giơ ra, “Sếp của mình dữ lắm. Gọi cho ngân hàng nói, chúng ta đã đuổi cô ta lâu rồi, điện thoại của họ vẫn rung liên tục, không dứt, hóa đơn thẻ tín dụng vẫn cứ gửi đến phòng mạch. Thỉnh thoảng ngân hàng lại phái người đến tìm cô ta.thật phiền phức.”

“Nếu như mình trả thiếu, bọn họ sẽ tìm đến tận cửa à?” Lâm Tiểu Vi có chút sợ.

“Chính xác! Trước kia mình có xem qua một bộ phim trên TV! Có 1 cô nhà giàu thiếu nợ phải bị bán linh hồn. Sau khi được Châm Khổng đầu phách, mang tới chợ đêm, mới được chồng chưa cưới của cô ta mua được.” Lưu Tĩnh Bội nói tiếp.

“Các cậu đừng có dọa tớ.” Lâm Tiểu Vi bắt đầu phát run.

“Nói thật đấy!”

“Nói nhỏ thôi, mình đang gọi về nhà.” Nhan Thiếu Chân lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại nhà, lập tức bắt máy.

“Con xin lỗi mẹ, bây giờ con sẽ cùng bạn đi taxi đến sân bay, bây giờ tối sẽ về. Khi nào con về muốn mang thể nào đều được.”

“Thiếu Chân , taxi đến rồi.” Lưu Tĩnh Bột kéo Nhan Thiếu Chân lên xe.“Bác tài, làm phiền bác đưa chúng cháu lên sân bay.”

“Được.” Bác tài xé gập đầu một cái, thuận thực lái xe, “Mấy cô gái tới Đài Bắc chơi à?”

“Đúng vậy, sao ông biết chúng tôi không phải là người Bắc Bộ?” Nhan Thiếu Chân ngạc nhiên hỏi.

“Nghe khẩu âm nói chuyện của mấy cô có một chút giọng Nam a! Chỉ là miệng của các cô phát âm vẫn tốt, không nặng quá.” Hần vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm với họ.

“Bây giờ làm taxi xé có kiếm nhiều tiền không bác?” Dù sao bác tài xế này thích nói chuyện phiếm, vậy nói vài câu với ông ta cho vui.

“Không hề.” Nói đến đây, bác tài xế vô cùng tức giận, “Giá xăng tăng cao như vậy, chúng tôi muốn sống cũng sống không nổi.”

“Ghe thế sao?”

“Rất ghe gớm. Giá xăng vừa tăng liền tăng cao, hơn nữa một chiếc xe nhỏ cũng hao bao nhiêu tiền, căn bản là không có lời. Tệ nhất là xe của chúng tôi không được nâng cấp, vừa tăng ga cái mọi người liền la hét đòi ngồi xe buýt thôi!”

Bác tài xế tức giận khi thấy có xe con phía trước dám cản đường xe hắn, dùng sức nhấn ga, “Dám cản đường của ta, không muốn sống phải không?” Ông phi miệng.

Bốn đứa con gái sợ hoảng lên, tài xế đại ca này thật quá khủng bố.

“Bác tài xế, bên trái có xe.” Nhan Thiếu Chân khấn trương chú ý làn xe, tránh cho bác tài xế kích động quá mức rối loạn không thông suốt, xảy ra chuyện thuận tiện kéo theo bốn người bọn họ.

“Em gái, tôi biết rõ á! Con đường này tôi đi vài chục năm rồi, nhắm mắt cũng như mở.” Nói xong ông liền nhắm hai mắt như để chứng minh lời mình là sự thật.

Đời còn dài bọn họ không muốn liều mạng đâu.

“Tài xế, tài xế. Mở mắt rab đi! Làm ơn, chúng tôi đã biết ông nhắm mắt lại cũng như mở mắt.”

Làm ơn đừng dùng cách này để chứng minh được không? Quá nguy hiểm!

“Sợ cái gì, tôi có mua bảo hiểm.” Ông cười nói.

“Đúng. Đúng đúng. Tài xế đại ca, ông nói cái gì cũng đúng.” Bốn người họ cũng chỉ có gật đầu liên tục.

“Bên phải có xe!”

“Tôi thấy rõ, tôi cũng không phải là mất mù.” Ông quay đầu lại nhìn Nhan Thiếu Chân và nở nụ cười thật tươi, tay còn lại là linh hoạt điều khiển tay lái.

Dọa chết người! Bốn người họ cũng vẫn lo lắng đề phòng.“Cẩn thận. Có xe tải.”

“Đừng sợ thế chứ! Con gái sao nhát gan như vậy, động một chút là hô to gọi nhỏ!” Bác tài xế lúc này mới quay đầu trở lại nhìn phía trước, quả nhiên thấy xe tải đang dừng trước đèn đỏ.

Không có giữ vững khoảng cách an toàn, không kịp thắng dừng phải xe tải.

Trong nháy mắt, bốn cô gái trên xe chỉ cảm thấy một hồi lay động kịch liệt, mà Nhan Thiếu Chân lại cảm giác cái ót bị dội nghiêm trọng, đau quá hừ một tiếng liền bất tỉnh.

4. Chương 1 .3

“Cô Hà. . . . Con xin lỗi, chúng con cùng Thiếu Chân ngồi tắc xi chạy đến sân bay, nhưng bị tai nạn, bây giờ Thiếu Chân đang hôn mê bất tỉnh ở trong bệnh viện. . . .”

Hai vợ chồng Nhan Mạnh nhận được điện thoại của Lưu Tĩnh Bội, lập tức đáp máy bay đến Đài Bắc, vừa xuống máy bay liền chạy thẳng tới bệnh viện.

Hai người thăm cầu nguyện: “Làm ơn. . . .đừng xảy ra giống như lời thầy bói đã nói, bọn họ chỉ có duyên phận 22 năm với con gái thôi!”

Vội vã bước vào phòng cấp cứu, Phan Tổ Hà nhìn thấy 3 đứa con gái cùng tài xế tắc xi và cảnh sát.

“Cô Hà. . . .” Lưu Tĩnh Bội áy náy mở miệng.

“Thiếu Chân sao rồi?” Phan Tổ Hà nhe răng hỏi.

Cả 3 đứa con gái này cô đều biết, bọn chúng là bạn thân của Thiếu Chân, cô cẩn thận xem xét kỹ lưỡng bọn họ. Trời ơi, sao bọn chúng không có một chút xây xước da thịt nào, mà Thiếu Chân của cô lại đang nằm trong phòng giải phẫu.

“Thiếu Chân. Hu hu.” Nghĩ đến bạn tốt xảy ra việc ngoài ý muốn, Lưu Tĩnh bội khóc không thành tiếng.

“Nó rốt cuộc làm sao? Đừng khóc nữa!” Phan Tổ Hà kéo tay Tĩnh Bội hỏi.

“Tại sao chỉ có nó bị thương, còn các cháu.” Nhan Mạnh hỏi ra nghi vấn trong lòng Phan Tổ Hà.

“Thật ra là như vậy.” Lão tài xế tắc xi áy náy mở miệng. “Bởi vì tôi nhất thời không chú ý, lái xe tông phải xe tải, toàn bộ đầu xe hỏng, may mắn là mọi người không có việc gì. Chỉ là cái cử tạ đã được gói thành quà mà tôi định chuẩn bị tặng cho con trai đặt trên thành ghế sau không may rơi xuống, vừa lúc đánh trúng cái ót của con gái ông.”

Cũng vì như thế nên tình hình của Nhan Thiếu Chân mới có thể nghiêm trọng đến vậy.

“Cử tạ !!” Phan Tổ Hà gần như phát điên, “Tại sao ông đặt ở đó!” Loại đồ vật này không phải nên đặt ở cốp xe sao?

“Tôi nghĩ là có thành ghế cản trở, nó sẽ không rơi xuống.” Cái đó có mười mấy kí lô thôi mà.

“Trời ạ!” Phan Tổ Hà ôm mặt khóc thút thít, thật không biết nên làm sao cho phải.

“Đã phẫu thuật bao lâu?” Nhan Mạnh cố gắng kìm nén tiếp tục hỏi.

“Đã hơn ba tiếng.” Lâm Tiểu Vi nói.“Chúng ta chỉ có thể chờ ở bên ngoài.”

Trong nháy mắt lại qua hai giờ, cuối cùng đã thấy đèn trong phòng giải phẫu tắt, bác sĩ bước ra.

“Bác sĩ, con gái của chúng tôi thế nào rồi?” Hai vợ chồng vội vàng chạy tới.

“Hai người là người thân của bệnh nhân à? Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Về mặt bác sĩ vô cùng tiếc nuối, “Cô ấy. được phán định là chết não!”

“Cái gì?” Phan Tổ Hà nghe được lời của bác sĩ, hai chân mềm nhũn, ngã xuống bất tỉnh, người chồng đứng bên cạnh vội vàng đỡ cô.

Mấy đứa con gái nghe được lời của bác sĩ cũng đều khóc to. Không ngờ, họ khoe khoang một chút thế nhưng lại hại bạn tốt của các cô.

“Đúng đường không?” Phan Tổ Hà nhìn con gái một chút, khóc to một hồi, tâm tình mới bình phục lại.

Nếu đến Đài Bắc, có lẽ tìm được vị thầy bói kia biết đâu có hi vọng tìm được cách cứu được con gái cô.

“Chắc là đúng!”

Ngõ hẻm như xưa, chỉ là sau 22 năm. Ngôi nhà chưa tu sửa đã cũ kỹ, tàn phá.

“Đi thôi!” Rốt cuộc tìm được nhà của thầy bói năm xưa, hai vợ chồng đi vào.

Mọi thứ bên trong cùng trong trí nhớ của bọn họ có chút không giống nhau, 22 năm qua đi, tướng mệnh sư cũng đã hơn 70 tuổi, tóc trắng xoá.

“Hai người. Tới tìm ta sao?” Ông tựa hồ cũng đoán được hai vợ chồng này sẽ đến tìm mình.

“Thầy ơi, xin thầy hãy cứu con gái của chúng tôi, bây giờ chỉ có ông mới có thể cứu con bé. . . .” Hai vợ chồng quỳ trước mặt ông.

“Đứng lên đi! Tôi đã nói qua cho hai người, đừng cho cô ấy lên đài Bắc, đúng là người tính không bằng trời tính.”

“Là ý trời sao?” Phan Tố Hà kêu gào , “Tôi mặc kệ ý trời ra sao, tôi chỉ muốn con gái tôi bình an sống bên cạnh tôi mà thôi.”

“Người không thể nào nghịch thiên mà hành sự , đó chính là số mệnh của cô ấy!” Thầy bói nói, “Xem như tôi đã tiết lộ một chút thiên cơ.”

“Vậy nó. còn có thể cứu được không? Bác sĩ nói con bé đã được phán định chết não.”

Thầy bói lắc đầu một cái, “Cô bé sẽ không tỉnh nữa, cô ấy đã thuộc về thế giới khác, 22 trước tôi đã nói qua, một khi rời đi thì vĩnh viễn thể về.”

“Thiếu Chân của chúng ta. Đã chết rồi sao?” Trong lòng Nhan Mạnh kích động không thôi.

Hai mươi hai tuổi, quả nhiên vừa đúng sinh nhật lần thứ hai mươi hai

Bọn họ không có vĩnh viễn không cho nó lên đài Bắc a! Tại sao nó không chịu đợi vậy?

Vợ chồng bọn họ đã sớm chuẩn bị một kế hoạch tốt, khi qua sinh nhật lần thứ 22 của nó, sẽ mang nó lên Đài Bắc chơi một tuần!

“Không phải, cô ấy chỉ đi đến thế giới của cô ấy thôi.”

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào? Con bé không có cơ hội tỉnh sao?”

Nhan Mạnh không thể kìm nén được nữa, vành mắt đã ửng hồng.

“Nó sẽ có phúc phận riêng, ở một thế giới khác sẽ sống rất tốt, tôi cũng chỉ có thể nói cho hai người biết như vậy. Trở về đi! Suy nghĩ thoáng một chút cô bé có thể sẽ hạnh phúc, ở đó cũng có người đang chờ nó.”

“Thầy.”

“Nói đến thế thôi.” Số mệnh đã định sao có thể sửa đổi được.

Hết chương 1

5. Chương 2 .1

“Ôi trời a! Đầu đau quá!”

Nhan Thiếu Chân mở hai mắt ra, giơ tay vuốt ve cái ót của mình, đầu của nàng tựa hồ không phải đau ở cái ót.

Đúng rồi! Nàng nhớ ra rồi. Khi này vị tài xế đại ca kia khẩn cấp thắng xe, cái ót nàng liền bị vật gì đó rớt xuống, may mà nàng không có việc gì.

Hừ! Chờ một chút nàng phải nói chuyện với vị tài xế đại ca kia, nói hẳn không nên đem những đồ vật như thế đặt ở vị trí đó, cực kỳ nguy hiểm.

“Uy. Tỉnh Bội.”

Khi nàng bắt đầu chú ý tới hoàn cảnh chung quanh, quả thực là trợn tròn mắt, có ai tới nói cho nàng biết, nàng là không phải là bước lầm vào phòng chụp ảnh cổ trang rồi hay không ?

Tượng gỗ tinh xảo, hơn nữa chỉ có ở trong kịch cổ trang mới có thể thấy bày trí như thế. Nghĩ đến chỗ này, nàng cúi xuống.

Dọa người! Trên người nàng mặc. cái loại y phục gì a?

Đây không phải chính là tơ lụa mà cổ nhân hay mặc à? Cho dù nàng chưa có xem qua loại y phục này, nhưng xúc cảm hơn nữa. Phía trên thêu đại đoá hoa hải đường. Bộ y phục này tuyệt đối rất không thoải mái.

Ừ. Đùa gì thế à? Trên người nàng làm sao sẽ mặc cái loại y phục này đây? Tỉnh Bội, Tiểu Vi. . . .
. . . Bọn họ đâu?

Chẳng lẽ toàn bộ chạy hết chứ? Chỉ lưu một mình nàng ở chỗ này.

Nàng bắt đầu suy nghĩ lung tung. Nàng biết! Nhất định là tai nạn xe cộ khi đó có vấn đề.

Nàng nhất định là gặp được tai nạn xe cộ giả, sau đó nàng bị đưa đến. Câu Lạc Bộ hóa trang!

Tin đồn có một sắc lão đầu có chút biến thái chính là đặc biệt thích nữ sinh phục vụ mặc trang phục thô thiếu nữ, đồng phục học sinh trung học, đồng phục của nữ tiếp viên hàng không, của y tá.

Xác thực! Trừ cái này, nàng cũng không nghĩ ra bất kỳ lý do gì khác nữa.

Xong rồi, nàng phải nghĩ biện pháp chạy ra khỏi cái chỗ này cùng bạn bè nàng tụ hợp mới được, tránh cho lát nữa tên sắc lão đầu kia sẽ phần diễn thành Hoàng đế tới “Lâm hạnh” nàng.

Nghĩ đến đây, nàng toàn thân rùng mình một cái. Đừng nói cái loại không buồn cười đó, chê cười nhưng nàng chính là xử nữ đấy! Muốn nàng bồi sắc lão đầu chơi trò chơi “Nhân vật phần diễn” gì đó, nàng mới không làm.

Nhảy xuống giường, nàng nhìn chằm chằm vàogiày của nàng!

Câu Lạc Bộ hóa trang thật lợi hại, thậm chí ngay cả giày cũng đánh tráo rồi, giày thể thao UNA của nàng thể nhưng biến thành loại tiểu hài thêu hoa này. Nàng làm sao có thể sẽ mặc cái loại giày này đây? Hơn nữa cặp giày thêu kia lại nhỏ như vậy. Nàng nhất định mặc không vừa .

Được rồi! Thử nhìn một chút chắc không sao!

Đem chân đưa vào bên trong giày, chuyện không thể tin được thể nhưng lại xảy ra! Cặp giày thêu nhỏ nhỏ kia thể nhưng không có bị bàn chân to của nàng tàn phá, ngược lại. Vừa vặn.

Chớ có đùa, điều này sao có thể, chân của nàng không lẽ nhỏ đi sao? Hình như có thể là vậy. Nàng cúi xuống nhìn chân của mình, nhỏ xíu như nắm tay của nàng.

Mặc kệ nó, mặc kệ nó. Những thứ chuyện tâm xàm này lát nữa rồi hãy đi suy nghĩ, hiện tại chuẩn là thượng sách!

Bước chân xuống, mới đi mấy bước, Nhan Thiếu Chân lại phát hiện có nhiều chỗ không được bình thường. Tóc của nàng. từ lúc nào mà nó dài như vậy??

Không phải nàng luôn nói, nàng chỉ thích để tóc ngắn, thích cái loại nhẹ nhõm tự tại đó, không cần cảm giác chải tóc , hơn nữa còn có thể tiết kiệm tiền mua dầu gội đầu, nhưng lúc nào tóc của nàng đã dài như vậy rồi hả ?

Nàng biết, nhất định là do vị sắc lão đầu không biết tên kia. Dù sao hắn cũng rất thích loại trang phục cổ đại này! Nếu là cổ trang liền nhất định phải mang tóc giả, cho nên thứ này nhất định là giả mao, không phải thật!

Nàng dùng lực, muốn cái “gánh nặng nặng nề” ở trên đầu kéo xuống, bàn tay sờ trên đầu dùng sức xé ra

Má ơi! Thật là đau! Hốc mắt nàng trong nháy mắt tuôn ra hai dòng lệ.

“Đau. đau quá. đau.”

Làm sao sẽ đau như vậy, đây không phải là giả sao? Chẳng lẽ. Chẳng lẽ. Cái sắc lão đầu biến thái kia đã biến thái đến giúp nàng “thực phát” rồi sao?

Muốn nàng nhất định phải là dấn dấp nghiêng nước nghiêng thành mới có thể bị người chọn trúng, được rồi! Nếu quả thật chạy không thoát, thì nên tính đến thù lao, nàng có thể hy sinh vừa trình diễn showtime “Đồng cung kịch” biến thái.

“Tiểu thư, tiểu thư. Thế nào?”

6. Chương 2 .2

“Tiểu thư, tiểu thư. Thế nào?”

Hai tiểu nha hoàn ăn mặc kiểu nữ hài xông vào, trên đầu các nàng cũng chải hai búi tóc, thấp, xem ra số tuổi tuyệt sẽ không hơn mười lăm.

Ngay cả nha hoàn cũng có, cái sắc lão đầu đó quả nhiên “Thần Thông Quảng Đại”, chờ một lát chẳng lẽ gia đình, nô tài, người làm, viên ngoại, cha mẹ gì đó tất cả đều chạy ra ngoài chứ? Nhan Thiếu Chân lạnh cười.

“Tiểu muội muội, cái sắc lão đầu đó cho ngươi bao nhiêu tiền để diễn trò a? Ta mặc dù không có rất nhiều tiền, nhưng là ta tin tưởng cha ta sẽ giúp ta trả tiền, ta có thể kêu cha ta đem rất nhiều tiền cho em.” Nàng lợi dụng, chỉ hy vọng có thể mau sớm chạy ra khỏi nơi này.

Hai nha hoàn hai mặt nhìn nhau, cũng không biết tiểu thư nhà các nàng đang nói cái gì. “Tiểu thư, ngươi có không thoải mái sao?” Một người trong đó gan lớn mở miệng.

“Không không, ta rất tốt. Tóc của ta là các ngươi xin tên bác sĩ nào giúp ta dài như vậy? Còn nữa, chân của ta khi nào trở nên nhỏ như vậy?”

Nàng vung lên la quần, chỉ đôi chân đang mặc tiểu giày thêu của nàng.

Nha hoàn bởi vì động tác nàng mà trợn to mắt, trời mới biết động tác của nàng là không trang trọng cỡ nào, chướng tai gai mắt a! Tiểu thư từ trước đến giờ đều nói chuyện nhẹ nhàng mềm mại, cứ chỉ ưu nhã, thể nhưng lại biến thành như vậy? Lão gia, phu nhân nếu là thấy liền hồng бет.

“Tiểu thư, người sẽ không phải là mới vừa từ trên bàn đu dây rút xuống mà đập trúng đầu chứ? Nhưng, đại phu cũng đã tới a! Hắn nói người chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi là được. Thế nào vừa tỉnh lại liền thay đổi thành ra như vậy?” Tiểu nha hoàn gấp đến độ sắp khóc rồi.

“Từ trên bàn đu dây rút xuống?” Nàng cơ hồ cho là mình nghe lầm, ha ha ha

Từ tiểu học tốt nghiệp sau nàng sẽ không ngồi qua xích đu lần nào. Cái loại trò chơi trẻ con đó, không thích hợp với tuổi tác bây giờ của nàng.

Được rồi! Nàng không còn cái “Ngây thơ của trẻ con” nữa.

“Muội muội, muội muội, chờ diễn, diễn viên tạm thời một ngày có phải chỉ có hai trăm đồng hay không à? Ta cho em 500 đồng, em nói cho ta biết hiện tại ta ở nơi nào!”

Có tiền có thể ma sui quỷ khiến.

“Cái gì mấy trăm đồng, tiểu thư quả nhiên là cụng đầu rồi, mới có thể nói những lời mà chúng ta nghe không hiểu.” Một tiểu nha hoàn khác tiếp tục khóc.

“Đừng khóc, đừng khóc a! Ta chỉ là muốn các em nói cho ta biết ta bây giờ đang ở nơi nào, các em không giúp ta cũng không còn quan hệ, ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp rời đi.”

Ông trời a! Cái sắc lão đầu đó mời tới diễn viên tạm thời thế nào thích khóc như vậy à? Như vậy nàng nên làm cái gì, hao tổn tâm trí nhé!

“Tiểu thư, để Tiểu Hỉ giúp người chải đầu đi!” Tiểu nha hoàn yêu cầu.

“Chải đầu?” Sẽ không phải là sơ thành cái loại đầu cổ đại đó chứ? Không cần, không cần, nếu tóc cũng bị các người cho thành dài rồi, ta cột đuôi ngựa là được.”

“Đuôi ngựa?” Tiểu Hỉ cũng hít hơi, “Tại sao có thể cầm đuôi ngựa tới cột tóc đây? Không được, nói gì cũng không được.”

Tiểu Hỉ gầy nhỏ ốm teo không biết là lấy lực từ đâu, dám đem Nhan Thiểu Chân giải đến trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Gương đồng, hẳn thật có! Nhan Thiểu Chân bắt đầu bội phục người bày ra tất cả những thứ này rồi đây, liền gương đồng loại vật này cũng thu xếp được.

“Tiểu Tước, liền lấy hai cây thúy ngọc trâm phu nhân hai ngày trước đưa cho tiểu thư tới giúp tiểu thư cắm vào.”

Xuy. Nhan Thiểu Chân cảm thấy xì mũi coi thường. Hai người kia không khỏi cũng quá nhập vai quá đi! Giống như là nha hoàn thật, chẳng lẽ họ muốn thành diễn viên?

“Tiểu thư, cứ như vậy được không?” Ước chừng một khắc đồng hồ, Tiểu Hỉ đã giúp Nhan Thiểu Chân chải thành một mớ đầu, lại cắm thượng hai cây trâm vàng.

“Tốt, tốt, các em làm sao làm, đều tốt.” Nàng nói qua loa, nhưng khi cặp mắt liếc lên gương đồng, nàng thật nói cái gì đều nói không được.

Mỹ nữ trong gương đồng kia, cực kỳ xinh đẹp. Không phải nàng chứ?

Nàng ngốc ra, đưa tay vuốt ve mặt của mình. Nàng vẫn nhớ diện mạo của mình a! Nàng nhìn nó đã 22 năm, biết mình là hình dạng thế nào, tuyệt đối không phải là tấm da mặt xinh đẹp này a.

Trong gương đồng “Nàng” có lông mi nhỏ, mí mắt cổ điển vô cùng đơn độc, mũi thon thẳng tắp, cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Trọng điểm còn là mặt trái xoan.

Cái này cùng nàng hoàn toàn khác nhau a! Nàng là rất có cá tính, mày kiếm, mắt hai mí, lỗ mũi có chút sập, nhưng mà vẫn là miễn cưỡng có thể nhìn lấy được sống mũi, còn có môi của nàng. Có phần gợi cảm, nàng mê người nhất chính là đôi môi, cực kì kiều ngạo về đôi môi của mình. Đôi môi như Angelina Jolly?. Chúa ơi, làm thế nào có thể như thế?

Nếu như lấy mặt có cá tính của nàng như vậy, muốn chỉnh thành tấm này khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ nữ cổ điển, tuyệt đối không phải là 1~2 ngày có thể xử lý tốt .

Cho dù là giải phẫu cũng hạng nhất đi, đầu tiên cũng phải đem hai mắt của nàng da may thành mắt một mí. Nhưng là đem mắt một mí biến thành mắt hai mí thì nàng biết, chứ đem mắt hai mí biến thành mắt một mí nàng đến nay còn chưa có nghe qua.

Sau đó đến lỗ mũi, rồi đến môi, trở lại là gương mặt gọt cốt.

Đây coi như là đại thủ thuật, ngay cả. Nàng nhìn cổ tay của nàng. Bộ xương nàng tựa hồ cũng nhỏ rất nhiều, lấy phán đoán nàng, đây tuyệt đối là —— nằm mộng!

Nàng đang nằm mộng, nàng đang nằm mộng. Nàng còn chưa có thanh tỉnh. Nàng còn chưa có thanh tỉnh.

“Tiểu thư, thế nào? Có phải Tiểu Hỉ chải cái kiểu tóc này khiến người không hài lòng hay không? Nếu không Tiểu Hỉ sơ lại cái khác.”

“Em nói em tên là Tiểu Hỉ phải không?”

“Ách. Đúng, đúng.” Bị điểm đến tên, Tiểu Hỉ sợ hãi gật đầu. Tiểu thư thật không biết bị làm sao rồi, sau khi tỉnh lại vẫn nói những lời khó hiểu.

“Ta có thể làm phiền em một chuyện được không?”

“Tiểu thư mời nói.”

“Em đánh ta thật, ta muốn xem một chút có thể đau hay không.” Nếu như không đau đó chính là mộng, hi vọng sẽ không đau.

Tiểu Hỉ nghe được lời nói của Nhan Thiểu Chân, lập tức quỳ xuống: “Tiểu thư, Tiểu Hỉ làm chuyện gì sai? Xin tiểu thư không cần đối với Tiểu Hỉ như vậy a! Ô ô ô!”

Tiểu Hỉ khóc lóc rồi rít, nhất thời Nhan Thiểu Chân thật sự cảm thấy giống như là bóng cao xu xì hơi.

“Ai!” Nhan Thiểu Chân thở dài, hướng người còn lại nói: “VẬY em gọi là Tiểu Tước phải không? Em đánh!” Lời vừa mới dứt, Tiểu Tước cũng quỳ trên mặt đất.

“Xin tiểu thư không nên làm khó chúng tỳ được không? Nếu như mà nô tỳ thật đối với người bất kính, sẽ bị trục xuất khỏi Vi phủ.”

“Đúng a! Trong nhà Tiểu Tước còn có ba đệ đệ phải dựa vào nô tỳ mới có thể sống qua a!”

“Vi phủ?” Nơi này là Vi phủ?

Thì ra là cái tên háo sắc này họ Vi sao? Nhan Thiểu Chân vô cùng muốn nghĩ tới phương diện này, nhưng là, lấy dấu hiệu trước mắt xem ra, tuyệt đối không phải là như vậy.

Nàng không có biện pháp lừa gạt mình nữa rồi.

“Đúng a! Tiểu thư, người chẳng lẽ ngay cả phụ mẫu thậm đã quên đi! Lão gia, phu nhân sẽ rất thương tâm.” Tiểu Hỉ, Tiểu Tước không ngừng khóc sụt sùi.

“A đó! Ta nhưng có thể thật sự là đi đụng vào đầu mới có thể như vậy không hiểu rõ” Nàng cười mĩa mẩy tiếng. Thừa nhận đi! Nhan Thiểu Chân, linh hồn người đã xuyên không. Tựa như trong tình tiết phim ảnh, linh hồn của người không chỉ là xuyên không, còn xuyên đến cổ đại đi.

A! Ôi trời ơi!!!

Nếu như có thể biết trước khi nào có thể đi trở về, nàng tuyệt đối sẽ yên tâm du ngoạn ở đây, nhưng là y theo tình huống trước mắt xem ra, sợ rằng không có may mắn như vậy.

Không biết ba mẹ nàng thế nào? Bọn họ có rất nhớ nàng hay không à?

Thôi, sống ở đâu thì yên ở đấy, “Đúng rồi, ta tên là tên là gì? Ta cũng quên, các người nói cho ta biết đi!”

Nàng nhận mệnh, cũng không dám nữa suy nghĩ đây là cái sắc lão đầu chơi xiếc gì.

“Tiểu thư, khuê danh của người là Hải Đường.”

7. Chương 2 .3

Tiểu Hỉ, Tiểu Tước khổ sở liếc mắt nhìn, đem lời nói Nhan Thiểu Chân không bình thường là do nguyên nhân nàng mới vừa rồi cộng đầu.

“Tiểu thư, người là có một tỷ tỷ gọi Mẫu Đơn, có một muội muội gọi Bách Hợp, nhưng là không có gì hoa hồng, bồ công anh.” Cuối cùng do Tiểu Tước cả gan mở miệng sửa chữa lời nói Nhan Thiểu Chân.

“Hải Đường là ta, tỷ tỷ gọi Mẫu Đơn, muội muội là Bách Hợp, được rồi! Những thứ này ta sẽ nhớ! Có cần lấy giấy bút để ta chép lại, bút bi, bút máy đều được.” Nàng vừa mới dứt lời, hai người lại dùng biểu tình nhìn kỳ trân dị thú nhìn nàng.

“Thế nào?”

“Tiểu thư, người nói cái bút gì bút a Người quên sao? Trên bàn chỉ có bút lông thôi.”

“Được rồi! Vậy dùng bút lông.” Nàng viết bút lông cực kỳ xấu xí, nheo mắt thấy Tiểu Hỉ đã ngoan ngoãn chau chực một bên mài mực rồi.

“Còn có. Phụ mẫu ta tên gọi là gì, nói luôn để cho ta nhớ kỹ đi!”

Chết cũng phải có người tựa vào chứ!

Tiểu Tước, Tiểu Hỉ mặc dù đối với vị tiểu thư đựng vào đầu này cảm thấy có chút không biết làm thế nào, nhưng là không thể phủ nhận, nàng lại rất dễ gần, hơn nữa gương mặt luôn phong phú.

Tiểu thư lúc trước, lãnh nhược băng sương, đẹp thì đẹp thật, nhưng là cá tính kiêu căng, đối đãi hạ nhân rất tệ.

Hai người bọn họ quyết định thích cái tiểu thư mới này.

— — — — —
“Chợ? Tiểu thư, không thể.”

Nghe Nhan Thiểu Chân yêu cầu, Tiểu Hỉ thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất khóc ròng.

“Tại sao không thể! Ta là tiểu thư hay người là tiểu thư à?” Nàng đặt tay lên tức giận trợn trừng mắt nhìn Tiểu Hỉ.

Lần này linh hồn xuyên không đến nơi xa lạ chỉ có một chút vui thú nhỏ nhoi làm cho Nhan Thiểu Chân còn có chút cảm thấy an ủi, đó chính là thân phận của nàng là một —— tiểu thư, mà không phải một hạ nhân mặc cho người sai bảo, nếu không nàng thật sẽ khóc chết.

“Bởi vì. Bởi vì. Từ khi chúng tỳ bắt đầu hầu hạ người đến bây giờ, cũng không còn nghe nói người muốn đi dạo chợ, nhiều lắm. Nhiều lắm chính là cùng phu nhân lên núi lễ Phật.”

“Lễ Phật?” Vừa nghĩ tới nàng liền toàn thân sợ hãi, chẳng lẽ phải viết kinh thư chứ? “Không cần, ta hiện tại là muốn đi chợ.”

Nàng vừa gạt Tiểu Hỉ, Tiểu Tước, nàng bởi vì đầu bị thương cho nên “quên” rất nhiều chuyện, muốn họ nói bây giờ là thời đại nào, nơi này là địa phương nào tất cả từ từ đều nói cho nàng biết.

“Tiểu thư, cầu xin người. Người không phải muốn làm khó chúng tỳ được không?”

“Nào có làm khó dễ người a! Được rồi! Nếu như mà ta chưa bao giờ đi dạo qua chợ, vậy ta dùng là phần bột nước cùng xiêm y mặc trên người đều là từ đâu tới?”

“Phần bột nước là chúng tỳ giúp người thu xếp còn xiêm y là do sư phó hàng vải giúp tiểu thư làm.”

Được rồi! Nói tóm lại, trở thành đại gia khuê tú không bước chân ra khỏi nhà là được!

Nhưng là đùa gì thế à? Nàng chính người thế kỉ hai mươi mốt! Làm sao có thể ở mãi trong Vi phủ.

Nói đến Vi phủ. Ồ. Nhưng là quá lớn đấy!

Hòn non bộ, cây cảnh sum suê, một cái trung đình liên so bãi tập ở trường tiểu học của nàng còn lớn hơn, hành lang uyển diên gấp khúc khiến nàng xem chút nữa lạc đường.

“Tóm lại, ta chính là phải ra khỏi cửa! Ai dám ngăn cản ——” lời này vừa nói ra, Tiểu Tước, Tiểu Hỉ lập tức lui sang một bên. Xác thực! Không người nào dám cản nàng.

“Vậy ngồi trên cỗ kiệu có được không? Nếu không thì ngồi xe ngựa?” Tiểu Tước thận trọng hỏi.

Ngồi cỗ kiệu, ngồi xe ngựa đi dạo chợ. Chẳng phải cười chết người rồi, như vậy có cái gì hay mà chơi?

“Ta muốn đi bộ.”

“Tiểu thư, ngàn vạn không được, tiểu thư đáng đáp xinh đẹp, nếu là có tên háo sắc thì”

“Đúng a! Quá không hợp lẽ phép.”

“Vậy các người nói cho ta biết, muốn thế nào mới coi là hợp lẽ lại có thể đi dạo chợ tùy thích.” Làm ơn! Nàng từ trước đến giờ chưa hề khiếm tốn thụ giáo.

“Này.”

Hai người ngậm ngừng, nghĩ không ra biện pháp.

“Không bằng để cho ta tới nói cho các người biết đi! Kê lô tai tới đây.” Nàng ngoắc ngoắc ngón tay, hai người ngoan ngoãn đem lô tai dựa vào, khi nghe được mưu kế của nàng, thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

“Tiểu thư, van cầu người không được như vậy.”

“Rất xin lỗi, ta chính là như vậy.” Nàng rất kiên trì.

Nhan Thiều Chân thân mặc trường bào thanh sắc, đai lưng bên hông, tựa như tiểu công tử tuần tú, bảnh bao.

Quá khứ nàng chỉ có cao 1m6 mà thôi, nhưng là Vi Hải Đường ít nhất cao nàng hai tấc, lấy chiều cao này mà nói, giả trang nam tử rất thích hợp.

Còn có. Bộ ngực của nàng, ở thế kỷ hai mươi mốt dinh dưỡng tương đối khá đi! Ban đầu của nàng là cỡ E, hiện tại. Nàng buồn bã cúi đầu nhìn, Vi Hải Đường có thể cũng chỉ gọi là B có khi nhỏ. hơn!

Nói thẳng một chút, tựa như hai quả trứng nhỏ. Ô ô.

Người là không thể toàn diện, gương mặt xinh đẹp như vậy là đủ rồi á! Không phải ai cũng có thể giống như Lâm Chí Linh.

Cho nên bởi vì bộ ngực nhỏ, vậy cũng không cần buộc lại, có buộc hay không có buộc cũng không sai biệt lắm, hoàn toàn không có bất kỳ “cảm giác kỳ lạ”.

“Tiểu. Thiếu gia.” Tiểu Hỉ, Tiểu Tước vẻ mặt đau khổ hô.

“Câm miệng, đi ra ngoài chơi làm cái gì bày ra gương mặt khổ sở vậy a! Có phải chán sống rồi hay không?” Trong tay nàng phe phẩy quạt nhỏ.

“Nhưng là.”

“Không có nhưng nhị gì hết, các người chỉ cần ngoan ngoãn đi theo sau ta là được.” Nàng giao phó, hướng về phía người bán hàng rong nói, “Những thứ này mất quả ta muốn toàn bộ, bao nhiêu tiền?”

Người bán hàng rong rất cao hứng, đem tất cả mất quả cho nàng, nàng tự nhiên không có đưa tay đi lấy, tất cả đều là để Tiểu Hỉ cầm.

“Một xâu tiền.”

“Trả tiền.”

Nàng bảo Tiểu Tước trả tiền, đối với cái phương thức “tiền” trong này nàng còn chưa hiểu, nếu nàng không hiểu, vậy thì giao cho người hiểu rõ thì tốt hơn.

Nhan Thiều Chân đối với tất cả đều cảm thấy mới mẻ, lại bắt đầu lăm lét nhìn trái phải, khi nàng phát hiện cách đó không xa có một nhóm người rất lớn tụ tập thì không nhịn được bắt đầu hỏi người bán hàng rong bán mất quả “Vị đại ca này, xin hỏi phía trước là.”

“A! Tiểu công tử, người nhất định là từ vùng khác tới đúng không?”

“Vùng khác tới?” Nàng không phải đầu. Nhưng, nếu người ta nói như vậy, nàng liền gật đầu cũng được, “Đúng a!”

“Đó là cuộc so tài bắn tên mỗi năm một lần, người thắng có thể nhận hoàng kim vạn lượng do hoàng thượng ban thưởng.”

Vạn lượng hoàng kim!

Nhan Thiều Chân mắt thiếu chút nữa lòi ra, hoàng thượng thế nào mà có nhiều tiền như vậy à? Động một chút là thưởng cả ngàn lượng, vạn lượng hoàng kim. Làm ơn, là hoàng kim! Không phải bạc. Nàng nhớ ở thế kỷ hai mươi mốt, một hoàng kim là hơn một vạn ba ngàn đồng, tương đương gần. 130 triệu tiền Đài Loan!

A, Thật nhiều tiền bay trước mắt nàng ;“Vậy xin hỏi đại ca, người vì sao vẫn còn ở nơi này bán mứt quả, không đi tranh tài bắn tên?” Ngón tay của nàng chỉ phía trước.

“Cái đó a! Chúng ta không lấy được , hàng năm đều là bị cùng một người mang đi.”

“Cùng một người?”

Tò mò, bắn tên chứ sao. Nàng cũng biết, không phải nàng khoe khoang , nàng lúc đại học có đại diện cho trường tham gia tranh tài quốc tế còn mang huân chương nữa, có lẽ nàng đi so bắn tên, vạn lượng hoàng kim sẽ là của nàng rồi.

“Thiếu gia, cái này chúng ta de86ù đã biết. Hàng năm đều là Đẳng thiếu bảo chủ của Long Đẳng Bảo được phong thưởng.”

“Đẳng thiếu bảo chủ? Là ai à?” Nghe cũng không có nghe qua, quần hần là cái bảo chủ khỉ gió gì , dù sao nàng chỉ có hứng thú với vạn lượng hoàng kim này.

“Đẳng Minh.”

Tiểu Hỉ không khỏi than thở ở trong lòng. Tiểu thư trước kia còn từng khuynh tâm hần. Ai! Thật sự là sau khi đập đầu cái gì đều không nhớ rồi, ngay người trong mộng cũng quên mất không còn một mống rồi.

“Đẳng Minh?” Có gì đặc biệt hơn người, dù sao cho Nhan Thiếu Chân nàng gặp được, năm nay coi như là hần xui xẻo vậy, oa ha ha ha ha ha.

Hết chương 2

8. Chương 3 .1

Thật vất vả mới xâm nhập vào trong tầng tầng đám người, nàng rốt cuộc thấy trường tỷ thí bắn tên.

Ừ.... Thứ này cùng với cái nàng tham gia tranh tài hoàn toàn là bất đồng, cái bia tối thiểu cách 100 dặm.

Một bên còn thả vài cái ghế dựa, mấy tên đại quan mặc cung y ngồi trên ghế, chính là giám khảo sao? Còn có một tên khác. So với những người kia thì đặc biệt hơn, dáng dấp lịch sự, người mặc cẩm bào màu trắng. Ừ, lấy phán đoán nàng, hần hần không phải là tới dự thi, chỉ là tới xem thi đấu .

Tim của nàng nhất thời nhảy lên, sau đó bắt đầu cuồn cuộn , hần. Cực kỳ tuần mỹ.

Hít sâu, thở ra, những thứ kia đều không liên quan nàng, nàng chỉ là tới cổ đại du lãm , cũng không muốn cùng cổ nhân có bất kỳ dính dấp.

Nhan Thiếu Chân phán định vị công tử lịch sự kia không đủ uy hiếp, “Chỗ ghi danh tại nơi nào à?” Nàng mới nói ra miệng, liền có người tốt bụng ngăn cản một bên.

“Thiếu gia, đừng á!” Tiểu Hỉ, Tiểu Tước bay ra ngăn cản .

Coi như tiểu thư họ thật rất biết bắn tên vậy thì thế nào? Thật lấy được vạn lượng hoàng kim vậy thì như thế nào? Tội khi quần là chém đầu .

“Câm miệng, chờ ta đem vạn lượng hoàng kim thu vào tay, một mình ta cho các người hai trăm lượng hoàng kim để cho các người về nhà dưỡng lão.”

“Có thật không?” Tiểu Hỉ tâm vừa động.

“Ta luôn luôn nói một không hai —— Tiểu Tước, người đang xem cái gì?” Nàng phát hiện Tiểu Tước không có ra tiếng, liền vỗ vỗ bả vai của nàng.

“Thiếu gia, người làm ta sợ muốn chết!” Tay nhỏ bé của nàng không ngừng vỗ ngực.

“Ta hỏi người ai kêu người thất thần, hù chết đáng đời! Người đang xem cái gì a.”

Theo tầm mắt Tiểu Tước nhìn sang, nàng xác định Tiểu Tước đang ngược nhìn một người mặc cẩm bào trắng. Đúng rồi! Chính là cái vị công tử để cho nàng lỡ nhịp một lần.

“Thiếu gia, ta cảm thấy được người chính là không nên tham gia cuộc so tài này, người không có hy vọng.”

“Tại sao?”

“Đằng Thiếu bảo chủ an vị ở nơi đó, chúng ta vẫn là trở về đi thôi!” Biết tiểu thư nhà các nàng quên Đằng Minh, Tiểu Tước giải thích.

“Hắn chính là Đằng Minh.” Nhan Thiếu Chân nhú chặt đôi mày thanh tú lại, nàng thế nào sẽ tin tưởng vị không có bất kỳ sát khí kia, toàn thân chỉ có nồng đậm phong độ nam tử trí thức là một Thiếu bảo chủ!

“Chớ đề cao chí khí người khác, diệt uy phong chính mình, ta nhất định sẽ đem hắn bắn chết.”

Trời ạ! Tiểu thư khuê túc nhà họ thế nhưng trở nên như vậy. Tùy tiện, được rồi! Tập quen là tốt rồi.

“Vi Thiếu Đường.”

Nghe được có người gọi tên giả mình dùng, Nhan Thiếu Chân đi ra, hướng về phía mấy người đang ngồi gập đầu một cái, cảm mũi tên đặt trên cán cung được người đưa tới.

Oa! Thật nặng. Nhắm ngay cái bia, nàng dùng sức kéo dây cung bắn ra tên, trúng hồng tâm.

“Nha nha. Thật là giỏi. Thật là giỏi. Thiếu gia thật là giỏi.”

Âm thanh vỗ tay nổi lên bốn phía, Tiểu Tước, Tiểu Hỉ cũng rất nể tình dùng sức vỗ tay, thậm chí ngay cả Đằng Minh ngồi ở một bên cũng lộ ra nụ cười thân thiện lịch sự.

“Thiếu gia, người thật sự rất lợi hại, nếu như người thật lấy được tiền thưởng.”

Tiểu Tước, Tiểu Hỉ sớm quên lo lắng mới vừa rồi.

“Được rồi! Ta nhớ được, các người chờ cảm hai trăm lượng hoàng kim về nhà dưỡng lão á!”

“Đa tạ Thiếu gia.”

“Long Đằng bảo Đằng Minh.”

Tiếp đến phiên Đằng Minh rồi.

Nhan Thiếu Chân trận địa sẵn sàng đón quân địch, nàng vẫn chưa chân chính kẻ người thắng, đối thủ cần ra tay mới vừa bước ra mà thôi mà thôi.

Đằng Minh ngồi ở một bên nhìn mấy tên đối thủ lục tục tham gia thi đấu, hắn một chút cũng không đem bọn họ để ở trong mắt, đối với bắn Nghệ thi đua hàng năm, hắn luôn là dễ dàng mang đi vạn lượng hoàng kim này.

“Thiếu Bảo Chủ, cuộc so tài bắn tên năm nay đoạt huy chương vẫn lại là người rồi.” Dương Thượng Thư phụ trách cuộc tranh tài bắn tên lần này nói qua.

“Thượng thư đại nhân khách khí, năm trước cũng chỉ là tại hạ may mắn mà thôi.” Đằng Minh khách sáo nói, ánh mắt mới vừa đứng lại chính lại bị cái bóng dáng thanh sắc gây nhỏ hấp dẫn.

Hắn. Tướng mạo thanh tú, tuấn mỹ, mày kiếm nho nhỏ. Thanh cung kia cơ hồ đã muốn đem cánh tay của hắn đè đứt.

Mà lúc hắn bắn tên về mặt chuyên chú, tay cơ hồ dùng toàn sức lực kéo dây cung, tên liền trúng hồng tâm.

Không đơn giản, lấy tuổi của hắn mà nói, thật sự là rất cao.

“Có lẽ cuộc so tài bắn Nghệ năm nay sẽ không có kết quả đồng dạng như vậy.”

“Thiếu Bảo Chủ. Chúng ta đều là rất coi trọng người , trong thiên hạ trừ người ra ra, không có ai có thể được phong làm” Thần Xạ Thủ.”

“Long Đằng bảo Đằng Minh.” Rốt cuộc cũng gọi đến tên Đằng Minh.

Hắn cầm mũi tên, sử xuất khinh công đứng lại vị trí, gọn gàng kéo dây, tên thẳng tắp bắn thẳng mũi tên Nhan Thiếu Chân mới vừa bắn ra.“Vi công tử đa tạ.”

Đối với Đằng Minh trước mặt chấp tay, nàng thật cười không nổi. Mở ra khuôn mặt giống Tiểu Tước, Tiểu Hi Cùng chung mối thù.

“Ngưỡng mộ đã lâu, Đằng Thiếu Bảo Chủ tài bắn cung rất cao, hôm nay có may mắn nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ cam bái hạ phong.” Nhan Thiếu Chân run sợ nghiêm mặt nói ra những lời trái lương tâm, nàng tự nhận là phong độ của mình từ trước đến giờ không phải rất tốt, nhưng là. Làm một chút công phu mặt ngoài còn có thể á!

“Quá khen.”

Đằng Minh nhìn ra được Nhan Thiếu Chân có chút không cam nguyện, nhưng vẫn là cứng rắn kéo ra nụ cười tươi tắn, “Nhưng nếu Vi công tử luyện nữa năm, có lẽ danh hiệu Thần Xạ Thủ sẽ là của người.”

“Thôi, người tạm thời an ủi ta rồi, ta liền coi là luyện mười năm cũng không thắng được người chứ” Đằng Minh mới vừa rồi bắn ra cái kia tên nàng cũng thấy được, tài nghệ không bằng người. Đừng nói mười năm rồi, có lẽ trăm năm cũng không thể.

“Ai da.” Tiểu Tước hét lên thanh.

“Người sao vậy? Hai trăm lượng hoàng kim không tới tay nên thương tâm như vậy phải hay không?” Nhan Thiếu Chân đem cơn tức toàn bộ hướng trên người Tiểu Tước.

“Không phải! Mới vừa rồi có người đụng ta, thật là đau!” Tay của nàng vuốt thắt lưng, phát hiện túi tiền không thấy.“Thiếu gia, thiếu gia, người nợ trộm đi túi tiền của ta rồi ! Thiếu gia.”

“Nghe được, chớ kích động.”

Không có nhìn nàng đang bức bách sao? Loại thân thể nữ nị này thật phiền phức, chạy không có mấy bước liền mệt mỏi, ngược lại Đằng Minh sớm đem tên trộm bắt được, đem túi tiền thu hồi trả cho nàng.

“Cám ơn Thiếu Bảo Chủ, đại ân đại đức vô cùng cảm kích, đi.” Nàng nhận lấy túi tiền, thuận miệng nói.

“Đi! Còn phải đợi ở chỗ này mất mặt xấu hổ sao?” Đối với vạn lượng hoàng kim không có tới tay, nàng thật sự là vô cùng. Tiếc nuối.

Nhìn bóng dáng đi xa, Đằng Minh nụ cười giắt khóe miệng từ từ mở rộng.

“Thiếu Bảo Chủ, vị công tử kia thật rất can đảm, có muốn thuộc hạ đi giáo huấn hắn một chút hay không?” Theo hầu Thẩm Cương không vui nói qua.

“Nàng là vị cô nương.” Không chỉ là cô nương, còn là một cô nương thú vị.

“Cô nương?” Thẩm Cương lúc này mới cẩn thận quan sát nàng.“Làm sao thấy được?”

Bởi vì, hắn mới vừa rồi chuyển túi tiền cho nàng thì trong lúc vô tình đụng chạm lấy đôi tay mềm mại không xương của nàng, một đôi tay như vậy làm sao có thể cầm được cây cung nặng đến mười mấy cân. Những thứ này nhưng mà, hắn cũng không cần thiết nói cho Thẩm Cương.“Đi theo họ, cho đến khi họ bình an trở lại Vi phủ mới thôi.”

Nếu là thiên kim Vi phủ, vậy hắn liền biết đại khái Vi Thiếu Đường là ai.

Chỉ là, lâu ngày không gặp, vì sao vẻ mặt nàng nhìn hắn rất xa lạ, giống như là người dưng, hơn nữa cá tính cũng không giống nhau.

Một đôi con ngươi nghịch ngợm cơ hồ khiến hắn không dời ánh mắt.

“Dạ, Thiếu Bảo Chủ.”

9. Chương 3 .2

“Nghe nói hôm nay có khách quý tới cửa! Tiểu thư.”

Tiểu Tước đứng nhìn Nhan Thiếu Chân, nhìn hành động cử chỉ không hợp lễ giáo của nàng Tóm lại vẫn là câu nói kia, tập quen thôi.

“Khách quý tới cửa thì như thế nào, chẳng lẽ ta còn phải ba quỳ chín lạy đi nghênh đón sao?” Nhan Thiếu Chân đem chân mình ngâm ở trong hồ man mát lạnh lạnh, thật sự là cực kỳ thoải mái.

Đến cổ đại tới cũng gần một tháng, cuộc sống coi như không có quen cũng tất cả đều phải tập làm quen. Dĩ nhiên, những thứ ở thế kỷ hai mươi mốt thì chỗ này là hoàn toàn không nhìn thấy, trời nóng nực không có quạt máy cũng không có điều hòa, cũng không có cocacola giải khát Cho nên, không có biện pháp đành cởi giày để chân trần ngâm nước.

Ai! Nhớ tới thế kỷ hai mươi mốt, nàng liền không nhịn được cay cay khóe mắt một phen.

Khi nàng ở “nơi này” vào lần đầu tiên đại di mục báo đến, nàng thứ nhất nghĩ tới chính là băng vệ sinh.

Nghĩ. Đây tất cả chỉ là nghĩ mà thôi, nơi này ở đâu ra cái băng vệ sinh à? Kêu nàng đi phát minh sao?

Nhan Thiếu Chân đáng thương dùng vải đệm lót, chỉ sợ tiểu hồng chảy xuống.

Trở lại chính là mỗi ngày muốn đi nhà vệ sinh, thời điểm nàng vừa tới vẫn còn vì nhà vệ sinh mà khóc. Bồn cầu xả nước, nàng rất nhớ bồn cầu xả nước, chỉ cần đi vệ sinh xong như vậy nhấn một cái, cái gì cũng không có. Mà ở trong đó. Thật sự rất thối!

Ánh mắt đi xuống ngắm, nàng lại một lần nữa cảm thán da thịt Vi Hải Đường thật trắng, tựa như tuyết trắng một dạng, nàng tin tưởng lấy diện mạo Vi Hải Đường, coi như ở thế kỷ hai mươi mốt cũng tuyệt đối là mỹ nữ.

“Này. Dĩ nhiên không cần.” Tiểu Tước sợ hãi nói.

“Bách Hợp đâu?”

Nàng từ trong miệng Tiểu Hỉ biết tỷ tỷ Mẫu Đan nàng lập gia đình, gả cho công tử Huyện lệnh .

“Nàng đến đại sảnh gặp vị khách quý kia rồi.”

“Đến đại sảnh?”

Thật không thể tưởng tượng nổi, cái đó Bách Hợp dễ hư thế nhưng buông thả bản tính đi gặp một người, có thể thấy được người này thật sự là. Thật vĩ đại.

“Người nào? Người tới là ai?” Nàng tò mò hỏi.

“Tiểu thư, ta còn tưởng rằng người sẽ không hỏi !” Tiểu Tước cười trộm , “Không phải là Long Đằng bảo Thiếu Bảo Chủ Đằng Minh sao?”

“Tên nghe rất quen. Giống như ở nơi nào nghe qua?” Có thể thấy được đối phương thật không phải là rất quan trọng, cho nên nàng mới có thể đối với hắn không có gì ấn tượng.

“Người quên rồi sao? Chính là vị Đằng Minh Thần Xạ Thủ a! Khiến tiểu thư không có bắt được vạn lượng hoàng kim đó.”

Oa! Sau khi biết được là ai, tim của nàng đập kịch liệt. Nguyên lai là kẻ thù a! Qua việc Tiểu Tước nhắc nhở, nàng cũng mới nhớ Đằng Minh là ai.

“Hắn tới nơi này làm gì?” Lời nói của nàng tràn đầy địch ý.

“Tới thương lượng cùng lão gia chút chuyện tình.”

Họ đều chỉ biết Đằng Minh đến, nhưng không biết rốt cuộc vì sao.

“A!” Đối với Đăng Minh nàng không cảm thấy hứng thú, nàng cảm giác hứng thú nhất chính là vạn lượng hoàng kim không tới tay. “Các người không nóng sao? Có muốn cùng ta cùng nhau ngâm chân hay không?”

Tiểu Tước cúi đầu nhìn qua Nhan Thiệu Chân, lắc đầu một cái, “Không, tiểu thư tự làm là tốt. Đúng rồi, ta có chuyện muốn nói, Đăng Thiệu Bảo Chủ tới trong phủ của chúng ta là mục đích đi!”

“Cái gì?”

“Cầu hôn!”

“Cầu hôn?” Nhớ tới hôm đó bóng dáng tuần nhã lịch sự, nàng cười to ba tiếng, “Làm sao có thể, hửn còn chưa có thể tử sao?”

Đẹp trai như vậy, sớm nên có thể tử chứ! Người cổ đại không phải cũng thích cưới sớm hay sao?

“Tiểu thư, người lại quên sao?”

“Nói đi!” Nàng thừa nhận nàng quên, “Ta lại quên cái gì.”

“Quên nhiều tháng trước người còn chưa có dựng vào đầu thì từng muốn lão gia đưa họa trục đến Long Đăng bảo cho Đăng Thiệu Bảo Chủ.”

“Đưa họa trục đến Long Đăng bảo cho Đăng Minh? Ha ha ha.” Cái chuyện thật đáng cười a! Thất nguyệt cũng qua, nàng muốn đưa họa trục để dùng tránh ma quỷ sao?

“Kết quả sao?”

“Họa trục bị trả trở về rồi.”

Thật đáng thương, khi đó tiểu thư vẫn còn ở trong phủ hết thật to, nói Vi Hải Đường nàng có điểm nào không xứng với Đăng Minh? Thế nhưng dám vứt bỏ họa trục của nàng.

Vi Hải Đường buồn bực mấy ngày. Sương phòng nàng luôn là thỉnh thoảng truyền đến thanh âm ném đồ vật, hạ nhân làm việc chỉ cần một không có thuận lòng của nàng, sẽ bị đánh liên tiếp, thật là hù chết bọn họ.

“Trả về.”

Đúng a! Lấy khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp của nàng để tránh ma quỷ có thể có chút khó khăn, Nhan Thiệu Chân đơn thuần nghĩ vậy.

Hai chân của nàng ở trên mặt nước đung đưa, văng lên không ít bọt nước. “Hỏi một chút, ta khi đó vì sao muốn phụ thân ta đem họa trục ta đưa cho Đăng Minh?”

“Chuyện đã xảy ra là như vậy.” Dù sao tiểu thư toàn bộ quên, nàng vẫn là đem tình hình thực tế nói cũng được, “Có một ngày tiểu thư cùng phụ nhân lên núi lễ Phật, kết quả gặp được kẻ xấu, là Đăng Thiệu Bảo Chủ ra tay cứu người.”

“Chẳng lẽ.” Nhan Thiệu Chân đầu ừng ừng vang, “Ta đối với Đăng Minh nhất kiến chung tình, cho nên mới muốn phụ thân ta đem họa trục ta đưa cho hửn?”

Lấy thân báo đáp, thật là lợi hại a. Cổ nhân không hổ là cổ nhân!

“Đúng vậy.”

“Ông trời, đầu thật là đau, đầu thật là đau.” Nàng cũng không tính toán “Gả” cho người cổ đại! Nàng vẫn là suy nghĩ muốn trở về hiện đại tìm chồng.” Dù sao cũng tốt, đối phương đã từ hôn không phải sao? Ha ha ha.

Cho nên, coi như hửn là tới cầu hôn, vậy đối với giống nên cũng không phải là ta. Mà là Bách Hợp đi!” Nghĩ đến điểm này, nàng không nhịn được khẽ cười mấy tiếng, trong miệng hửn mấy tiểu khúc mà Tiểu Tước không hiểu.

“Thứ hỏi Vi cô nương, đem chân ngâm ở trong nước là thoải mái sao?” Một giọng nam từ đỉnh đầu Vi Hải Đường truyền qua, Tiểu Tước cũng hít hơi, vội vàng lui sang một bên.

“Thoải mái a! Người cũng muốn làm sao? Nước thật lạnh đó.”

Nàng ngửa đầu, nhìn thấy gương mặt tuần tú mang theo nụ cười nồng hậu lịch sự đang nhìn nàng, làm nàng sợ tới mức nghiêng người, trọng tâm không vững rơi đến trong hồ.

“Phốc! Cứu mạng a. Cứu mạng a.” Nàng biết bản thân không có nghĩa là nàng biết bơi, vận động tế bào không tệ không có nghĩa nàng là cái chày gỗ.

Tay của nàng không ngừng vỗ mặt nước, “Tiểu Tước cứu ta a.” Nàng uống vài hớp nước, cũng không biết có đem tiểu ngư nhi thuận tiện nuốt vào trong bụng hay không.

“Tiểu thư. Tiểu thư.” Tiểu Tước tại nguyên chỗ đảo quanh, gấp đến độ sắp khóc rồi, “Tiểu thư, ta không biết bơi a! Làm thế nào? Ta đi gọi người cứu.”

“Chờ người. Tìm được người đến, ta liền. Chết đuối.” Nhan Thiểu Chân ánh mắt cầu cứu quét về phía Đằng Minh mang theo mỉm cười đứng ở bờ ao. Hắn, người này là không có tâm có phải không? Nhìn thấy nàng mau chết đuối, lại vẫn không đến cứu nàng!

“Đằng Thiểu Bảo Chủ, có thể mời cứu cứu tiểu thư của chúng ta sao? Ô ô.”

Tiểu Tước khóc xin.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi Vi cô nương cũng không có làm ơn tại hạ!” Hôm đó khiến Thẩm Cương hộ tống chủ tử họ trở về thì hắn liền phái người đi thăm dò thân phận của nàng, chứng thật suy đoán của hắn không có lầm. Ngày hôm nay đến Vi phủ, hắn là tới xác định đối phương không phải thật sự là cô nương hơn tháng trước bị hắn trả họa trực về.

10. Chương 3.3

Long Đằng bảo bọn họ tài lực hùng hậu, hơn nữa hắn còn kế tục dung mạo từ hắn mẫu thân, đáng đáp tuần tú, luôn làm không ít cô nương khuynh tâm, giống như Vi Hải Đường loại họa trực này, hắn luôn là ngó cũng không thêm ngó một cái, ít nhất đã trả hơn trăm bức.

Chỉ là, hắn không nghĩ tới lại trùng hợp đụng phải nàng, thậm chí đối với nàng nhớ mãi không quên.

“Ta sắp chết đuối rồi. Cầu xin người a.”

Đáng chết á! Chẳng qua là gọi hắn cứu nàng mà thôi, lại không có gọi hắn giúp nàng che giấu. Được rồi! Hắn nên là cũng sẽ không.

Không được. Không được. Lỗ mũi nàng cũng ngấm nước rồi.

Nhan Thiểu Chân ho khan vài tiếng, đang cho là mình sắp sửa một mạng quy thiên thì một đạo bóng dáng ngân bạch gọn gàng mò lên nàng, ôm hông của nàng, đợi mũi chân của nàng đụng chạm lấy sân cỏ thì liền buông nàng ra.

Nàng ngồi liệt ở trên thảm cỏ, ho khan không ngừng.

“Cô nương khỏe không?”

“Không tốt! Con mắt nào của người nhìn ta rất tốt?”

Nàng hung ác trợn mắt nhìn Đằng Minh một cái, nhận định hắn chỉ là bộ dáng đẹp trai, xem ra không có bất kỳ lực sát thương, thật ra thì hắn không hề có hảo tâm, hơn nữa. Tiểu Tước nói, họa trực nàng bị hắn trả về.

Không sai, đó là việc không liên quan a nàng, bị hắn trả họa trực chính là Vi Hải Đường.

Nhưng, nàng bây giờ thân phận chính là Vi Hải Đường a! Thù mới cộng thêm hận cũ, tóm lại nàng chính là đối với Đằng Minh chỉ có một bụng hận khí.

Nàng toàn thân ướt đầm, vốn là búi tóc chải xinh đẹp cũng rối loạn, trâm vàng vòng vo cắm ở trên tóc, cả người nhếch nhác không dớt.

“Tiểu thư, gió nổi lên, trước vào bên trong phòng đổi xiêm y sạch sẽ cho tốt.”

“Hảo oa. Ha ha ha. Hít hít!” Nàng xoa xoa cái mũi nhỏ, quả nhiên, thật sự chính là hắt hơi một cái, thật sự có chút lạnh.

Nàng nhờ Tiểu Tước đỡ đứng lên, cũng không thèm nhìn tới Đằng Minh liền muốn xoay người đi, nhưng Đằng Minh thế nào mà chịu buông qua nàng.

“Cô nương, người tựa hồ quên mất một chuyện?” Thật là một cô nương đặc biệt, không giống những cô nương đương thời kia một dạng làm bộ, ngược lại rất thật.

“Chuyện gì!” Nhan Thiệu Chân không có tức giận lên tiếng.

“Tại hạ nghĩ cô nương có thể quên đa tạ ta rồi.”

“A!” Nàng khoác áo ngoài Tiểu Hỉ đưa tới.

“Đằng Thiệu Bảo Chủ, người chưa nghe nói qua thi ân bất cầu báo* hay sao?”

*làm những điều ân nghĩa không cần đợi người đền đáp

Nhan nhật cười, nghĩ đến người này thật đúng là không chỉ “Tiện” bình thường

Đây! Hắn lần trước cứu Vi Hải Đường, người ta muốn lấy thân báo đáp hắn cũng không cần.

Hiện tại hắn chẳng qua là “thuận tay” cứu nàng mà thôi, lại vẫn muốn nàng cảm tạ,.

Nụ cười ở trong mắt không ngừng khuếch tán, “Tại hạ chỉ là nghe qua một người nói, tri ân phải trả ân.”

Hừ! Nhan Thiệu Chân dùng lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, “Tiểu Tước, vậy phái người đi.”

Tiểu Tước có chút không rõ tình trạng lắm, “Tiểu thư, người phái ta đi làm cái gì?”

“Hương Đằng Thiệu Bảo Chủ nói đa tạ a! Nếu hắn một lòng nghĩ chúng ta muốn hướng hắn nói cảm tạ, vậy ta liền phái người đi liền đi được rồi a! Ngươi ngốc!”

Nàng cắn răng nghiêng lợi sau khi nói xong, tự mình đi qua hành lang uyển diên, trở lại sương phòng chính mình.

— — —
“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Hỉ xông vào bên trong phòng Nhan Thiệu Chân, hướng về phía nàng đang không ngừng nhảy mũi mà kêu.

“Thế nào? Cái đó ôn thần đi à?” Nếu như có muối ở trong tay nàng, nàng tuyệt đối sẽ khắp nơi rắc muối, còn không ngừng la hét “Ác Linh lui ra”.

Nàng “thê thảm” như vậy không hoàn toàn đều là Đằng Minh làm ra sao?

Nếu hắn không có vô duyên vô cớ đứng ở sau lưng nàng, nàng cũng sẽ không bị sợ, sẽ không bị hù đến cũng sẽ không rơi trong nước, sau đó uống vài hớp nước.

Tóm lại, đều là lỗi của hắn!

Hắn không nên xuất hiện tại Vi phủ!

“Ôn thần? Người nào.”

“Người đem ta làm cho thảm như vậy là ai? Không phải là. Đằng Minh sao?”

Nàng giận hờn đến nghiêng răng, thật muốn đem hắn cắt thành tám khúc nuốt vào bụng.

A đó! Thì ra là tiểu thư là đang nói Đằng Minh a! Xem ra Đằng Thiệu Bảo Chủ thật sự là đắc tội tiểu thư, “Lão gia mời tiểu thư vào phòng.”

“Làm cái gì?” Nàng bấu môi.

“Nói có chuyện quan trọng phải nói, ngay cả Tam tiểu thư cũng đi, nhất định là có liên quan chuyện Đăng Thiếu Bảo Chủ.”

Nàng hiện tại không muốn nghe nhất chính là chuyện Đăng Minh, càng không muốn nhìn thấy hắn.

“Không đi, không đi.” Nàng phất tay một cái, “Tiểu Hỉ, người đến nói cho phụ thân ta biết là ta bị bệnh.”

“Nhưng là tiểu thư rõ ràng rất khỏe đó a! Không thấy bị bệnh.”

Tiểu Hỉ đơn thuần nhìn trái, nhìn phải, Nhan Thiếu Chân thật sự rất tốt, vẫn mạnh khỏe!

“Ta —— giả bộ ——”

Cổ nhân cũng thẳng như vậy sao? Một chút cũng sẽ không thông sao?

Liên muốn giả bộ bệnh cũng còn phải trước hướng nha hoàn giả thích là nàng đang giả bộ bệnh, “Như vậy người hiểu không? Hãy cùng phụ thân ta nói ta mới vừa rồi rơi xuống nước, toàn thân rét run không có biện pháp xuống giường. Như vậy người hiểu chứ?”

“Không có biện pháp xuống giường?” Tiểu Hỉ nhíu chặt lại chân mày, tiểu thư không phải là đứng ở trước mặt nàng sao? Làm sao lại không có biện pháp xuống giường.

“Giả bộ, giả bộ, nhanh đi.” Ai, thật sự là cái nha hoàn điên.

— — —
“Thiếu Bảo Chủ, mời uống trà.” Vi Phúc nịnh bợ Đăng Minh, thân thể mập mập cũng bởi vì cười mà run rẩy mấy cái.

“Cám ơn.”

Đăng Minh nhìn thấy Vi Bách Hợp do nha hoàn đỡ đi vào đại sảnh.

Bách Hợp then thùng nhìn Đăng Minh một cái, sau đó đi thẳng đến bên cạnh Vi Phúc ngồi xuống.

“Phụ thân.”

Mới vừa nàng có nghe nha hoàn đã nói, có lẽ Đăng Minh lần này tới Vi phủ chính là tới cầu hôn, mặc dù nàng đáng đáp Mỹ Lệ, nhưng là cùng Nhị tỷ Hải Đường nàng so sánh với, cũng chỉ có thể nói là vẫn có chút thua kém; chỉ là, trước Hải Đường còn bị Đăng Minh trả về họa trục, đây liền đại biểu Đăng Minh đối với Hải Đường vô tình đi!

Kể từ đó, hắn nếu thật là tới cầu hôn Đối tượng cũng chỉ còn dư lại một mình nàng mà thôi.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lại xấu hổ nhìn Đăng Minh một cái. Hắn đáng đáp thật tuần tú. Hơn nữa nghe nói Long Đăng bảo phú khả địch quốc, nếu là nàng thật có thể gả cho Đăng Minh, sau này sẽ ăn toàn là sơn trân hải vị, mặc toàn tơ lụa thượng đẳng.

“Bách Hợp, con đã đến rồi a! Ha ha.” Vi Phúc đắc ý cười mấy tiếng, ba nữ nhi hắn đều là đại mỹ nhân nổi danh Thành Nam.

“Đăng Thiếu Bảo Chủ, cho ta giới thiệu một chút, đây là Bách Hợp tam nữ ta.”

Lòng của Đăng Minh căn bản không ở trên người Bách Hợp, hắn lễ phép gật đầu, “Nghe danh Bách Hợp cô nương đáng đáp xinh đẹp, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tầm mắt của hắn nhìn thẳng đại sảnh, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Hải Đường, đang định mở miệng hỏi thăm lúc, gặp được nha hoàn cận thân nàng.

“Tiểu Hỉ, làm sao người như vậy vội vàng?” Vi Phúc hơi giận, “Hải Đường đây? Không phải bảo người đi mời tiểu thư ra ngoài hay sao?”

Tiểu Hỉ nuốt nước miếng một cái, vô cùng sợ sệt cúi đầu, “Tiểu thư, tiểu thư mới vừa rồi không cẩn thận rơi xuống hồ, có chút dính gió rét, không có biện pháp xuống giường.”

Dính gió rét? Đằng Minh nhú mảy, có chút bận tâm, nhưng là mới vừa rồi nhìn bộ dáng của nàng cũng mạnh khỏe, thế nào như vậy liền dính phong hàn?

“Hải Đường làm sao lại rớt xuống hồ đây?” Vi Phúc hỏi.

“Này. Này.” Tiểu Hỉ lấp bắp, cặp mắt liếc trộm Đằng Minh.

“Gọi đại phu chưa?”

“Còn, còn chưa có.” Nàng sợ hãi đáp lời.

“Vậy còn không nhanh đi mời đại phu, còn ngăn người tại đó làm cái gì, thật sự là tức chết ta rồi!” Vi Phúc vỗ bàn tức giận.

“Chậm đã.” Đằng Minh ra tiếng, “Tại hạ hiểu sơ y thuật, không bằng để tại hạ đi xem Hải Đường cô nương một chút đi!”

“Này.” Vi Phúc có chút chần chờ, nhưng là Hải Đường đã bệnh đến không xuống giường được, hẳn vẫn là gặt đầu.

“Tiểu Hỉ, còn không mau dẫn đường!”

Hốc mắt Tiểu Hỉ cũng mau nặn ra nước mắt rồi, tiểu thư cũng là bởi vì không muốn gặp lại Đằng Minh mới nói bệnh mình không rời giường được, nhưng bây giờ. Nàng lại đưa Đằng Minh tới, có lẽ tiểu thư sẽ giận đến chỉ trích nàng hành sự bất lực, sau đó mải đạo. Làm thịt nàng!

Hết chương 3

11. Chương 4 .1

“Đằng Thiếu bảo chủ, xin ở ngoài phòng chờ một chút, để nô tỳ đi thông báo tiểu thư.”

Tiểu Hỉ hít một hơi thật sâu, bước vào trong sương phòng, mới đi đến nội thất, liền nhìn thấy Nhan Thiếu Chân ngồi xếp bằng tại giường ăn bông tuyết cao .

“Tiểu Hỉ, đã về rồi! Có muốn ăn một khối hay không, trên bàn còn có. Cái này thật rất tốt!” Nhan Thiếu Chân từ trước đến giờ không keo kiệt cùng người chia sẻ.

“Tiểu thư, đừng ăn nữa.” Tiểu Hỉ nhanh chóng đem bông tuyết cao cất xuống.

“Đằng Minh đi chưa?” Nếu như đi rồi nàng có thể không cần trốn nữa.

“Không. Hắn đến rồi!”

“Hắn đến? Làm sao có thể. Khụ khụ. Khụ khụ.” Nàng tuyệt đối cùng Đằng Minh xung khắc quá, bông tuyết cao còn chưa có nuốt vào bụng liền nghẹn ở cổ họng, thế nào nuốt cũng nuốt không nổi đi.

“Nước a. Mau lấy nước cho ta hút. Muốn xem ta nghẹn chết có phải hay không à?”

“A đó.” Tiểu Hỉ vội vàng lấy ly nước ô mai đá cho nàng, “Tiểu thư, nước ô mai.”

Nhan Thiếu Chân thò tay mà tiếp nhận, thở thông suốt mới chậm rãi mở miệng, “Làm sao ngươi để cho hắn tới đây?” Nàng tức giận nói.

“Đằng Thiếu bảo chủ vừa nghe đến người bị bệnh, liền nói hắn hiểu sơ y thuật.” Tiểu Hỉ ngập ngừng nói.

“Hiểu sơ y thuật mà có thể tùy tiện loạn chữa bệnh à? Đợi lát nữa được đến mệnh trù làm thế nào? Đại phu chỗ ta đều phải thi bằng đây này!”

Mông Cổ đại phu kia tính hạ được cái gì a!

“Tiểu thư, tiểu thư. Người lại đang nói bậy bạ gì đó, còn không mau nằm xuống! Đằng Thiếu bảo chủ đang ở cửa phòng rồi.” Tiểu Hỉ vội la lên.

“Sao không nói sớm.”

Nàng cúi người xuống, sau đó nằm trên giường, đắp kín mền, làm bộ như bệnh rất nặng, ba ngày là có thể đi ra mắt Tây Phương Phật tổ rồi.

“Được rồi, người đi mời vị thần y kia vào đi!”

“Đúng, đúng.” Tiểu Hỉ đem Đằng Minh mời vào, người còn lại tất cả đều ở phòng khách chờ đợi.

Đằng Minh vừa vào đến trong sương phòng Nhan Thiệu Chân, liền nhìn thấy nửa khối bông tuyết cao ăn còn dư lại, còn có nửa ly nước ô mai, nhìn được ngoài miệng Nhan Thiệu Chân còn lưu lại một chút vụn bông tuyết cao, hẳn lúc này mới yên lòng lại.

“Nghe nói Hải Đường cô nương bị bệnh?” Hẩn ngồi trên mép giường nhìn nàng.

“Đúng vậy, sắp chết!” Nhan Thiệu Chân không có tức giận nói.

” Tại hạ nhìn thấy khí sắc Hải Đường cô nương đỏ thắm, thể cốt không kém.” Hẩn cười, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân của nàng khiến cho hẩn không cách nào dời đi tầm mắt.

“Vốn là không tệ, ta. Khụ khụ.” Nhan Thiệu Chân làm bộ ho hai tiếng, “Ta cũng vậy cho là ta từ trước đến giờ thân cường thể kiện, sau khi nhìn thấy Đằng Thiệu bảo chủ ta mới phát hiện. Hắc hắc.”

“Phát hiện cái gì?”

“Thì ra là bản cô nương là” miệng cộp gan thỏ.” Nàng bảo đảm chỉ cần Đằng Minh rời đi tầm mắt của nàng, nàng lại có thể vui vẻ rồi.

“Ha ha.”

Đằng Minh lắc đầu bật cười, nàng tuyệt đối là đang giả bộ bệnh, xem ra Hải Đường cô nương đối với hẩn thật không có tồn tại cái cảm giác gì tốt đẹp. Suy nghĩ một chút cũng đúng! Hẩn trả họa trực của nàng, sau đó là tranh tài bắn Nghệ thắng được nàng, tiếp còn để cho nàng rơi xuống hồ.

Nàng có thể là giận hẩn đến xương tủy a.

“Nếu Hải Đường cô nương thân thể không tốt, vậy tại hạ.”

“Nếu biết bản cô nương thân thể không tốt rất cần nghỉ ngơi, vậy còn ở chỗ này quấy rầy ta, không nhanh biến đi?” Nhan Thiệu Chân chen vào nói, Đằng Minh sưng sốt một chút sau vờn tay:“Người muốn làm gì?”

“Xin cho tại hạ giúp Hải Đường cô nương bắt mạch, viết mấy phương thuốc cho Hải Đường cô nương bổ dưỡng.”

“Không, không cần.”

Được rồi đấy! Hẩn là không nghe thấy nàng nói không cần sao?

Cổ nhân không phải cũng rất hàm súc sao? Nói gì nam nữ thụ thụ bất thân ..., nếu nàng đều nói không cần, liền đại biểu nơi này không có chuyện của hẩn, hẩn có thể lẫn a!

Hẩn còn dám cầm cổ tay của nàng giúp nàng bắt mạch. Gà mẹ, gà mẹ. Ai muốn hẩn làm gà mẹ.

Nhìn hẩn lịch sự như vậy, nhưng là tay của hẩn thật dài, ngón tay còn dài hơn có chút vết chai, làm người ta cảm giác an toàn!

Mặt của nàng trong nháy mắt đỏ lên, nhịp tim lại bắt đầu nhảy lung tung, mỗi lần chỉ cần Đằng Minh vừa tiếp cận nàng, trái tim của nàng tựa hồ hơi vấn đề.

Ôi trời! Nàng nghĩ đi đâu vậy, suy nghĩ lung tung những thứ gì à? Đằng Minh chính là kẻ thù của nàng! Nàng lại vẫn đối với hẩn có ý nghĩ kỳ quái.

Không được, không được, bất kể Đằng Minh rốt cuộc đáng ghét như thế nào, nàng đều không thể động lòng với hẩn, bởi vì. Nàng cũng không muốn gả ột người cổ đại a!

“Thế nào? Ta còn có thể sống mấy ngày à? Thần y. . . .” Nàng dùng giọng giấu cợt để che giấu cảm xúc không được tự nhiên của mình.

“Mấy chục năm, Hải Đường cô nương đại khái có thể yên tâm, gió rét nho nhỏ này không gây thương tổn được cô nương.” Hắc cười khê.

“Vậy sao? Mà ta thế nào cứ có cảm giác bệnh mình rất nặng đây?” Nàng nhìn thấy hắc lấy ra một bao bố nhỏ, mở ra.

Nhan Thiểu Chân mắt thiếu chút nữa lồi ra, thật dài. Châm, tối thiểu có 4, 5 tấc đi! Có phải muốn cầm cái này đâm nàng không à?

Trước nàng có đến phòng khám bệnh Trung y xem bệnh, vị Trung y sư kia cũng cầm cây châm một tấc rưỡi, hoặc hai tấc, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy cây châm dài như vậy đấy!

“Người. Người người. Người cầm cái đó muốn làm cái gì?”

Nàng vội vã ngồi dậy, cả người co rút thành một cục.

Coi như ngu ngốc cũng biết hắc nghĩ cầm cái kim châm này châm nàng, tổn thọ đó, nói không chừng một châm đâm xuống nàng thật liền đi đời nhà ma rồi.

Đùa gì thế, đừng nghĩ nàng sẽ như một con dê đợi hắc làm thịt!

“Để tại hạ giúp Hải Đường cô nương ghim mấy châm, uất ức chi khí trên người là có thể tiêu trừ, tuyệt đối có thể lập tức xuống giường.” Hắc cười.

“Cái gì ghim mấy châm tiêu trừ uất ức chi khí a! Ta rất tốt, không cần, không cần.” Nàng phát phát tay, “Đằng Thiểu bảo chủ, ta đã tốt lắm.”

“Nhưng là mới vừa rồi không phải nghe Hải Đường cô nương nói bệnh không thể xuống giường sao?” Hắc cố ý hỏi, ngân châm trong tay còn tỏa sáng lấp lánh.

“Đằng thiếu bảo chủ quả nhiên là thần y ! Hải Đường chỉ là thấy đến Đằng thiếu bảo chủ, liền hồi phục, không cần châm, cả người tốt lắm, tinh thần sáng láng, thật sự là bội phục, bội phục.”

Ghe tởm! Loại lời nói ba lạng ghê tởm này nàng dám nói ra được, để cho nàng chết đi coi như xong rồi.

“Lúc tại hạ mới vừa rồi vì Hải Đường cô nương bắt mạch thì phát hiện cô nương có cổ uất ức chi khí.”

“Không có, không có, tức giận cái gì cũng bị mất, ta là thật sự rất tốt rồi, bệnh gì cũng bị mất.”

“Thật không có việc gì sao?”

“Đúng vậy.” Nàng dùng sức gạt đầu, loại bị quản chế này cảm giác thật thối nát.

“Nếu như có cần tại hạ.”

“Không cần, không cần!”

Nhan Thiểu Chân tự nhủ với mình phải “cười”, thế giới bởi vì mỉm cười mà mỹ lệ, coi như cười không nổi cũng phải cười, “Hải Đường thật không sao, kính xin Đằng thiếu bảo chủ đến đại sảnh, Hải Đường sau đó liền đến.”

“Tốt.” Hắc rất thức thời gạt đầu, biết lúc này không rút lui, nàng tuyệt đối sẽ trở mặt.

Hắc đi tới phòng khách, Vi Phúc lập tức tiến lên đón.

“Đằng thiếu bảo chủ, thế nào? Tiểu nữ.” Vi Phúc nóng nảy hỏi.

“Hải Đường cô nương không có việc gì, xin Vi viên ngoại yên tâm, nàng nói chúng ta đến đại sảnh chờ đợi, nàng sau đó lập tức sẽ đến.”

12. Chương 4 .2

Nhan Thiều Chân không muốn đi tới đại sảnh cũng phải đi, hung ác nhìn chằm chằm Đằng Minh một cái: “Phụ thân, nữ nhi thân thể có tương đối khá một chút.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, ngồi a, ngồi a!” Đến khi nữ nhi ngồi vào chỗ của mình, lúc này mới lại nói: “Đằng Thiều bảo chủ, người lần này tới tậ xá là”

Hôm nay Đằng Minh vừa đến đã nói muốn đi thăm Vi phủ bọn họ, ngại vì khách quý tới chơi, Vi Phúc không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể mặc cho Đằng Minh bọn hắn “tùy tiện đi thăm” bên trong Vi phủ.

Nhưng. Hiện tại hai canh giờ đã qua, đường xa mà đến hẳn không phải là đơn thuần muốn tới đi thăm ?

“Tại hạ là tới bồi tội.” Biểu tình Đằng Minh nhìn ở trong mắt đại gia cũng coi như là vô cùng thành khẩn, những nhìn ở trong mắt Nhan Thiều Chân mới không phải như vậy.

“Bồi tội? Đằng Thiều bảo chủ có tội gì?”

“Không, là hướng bồi tội với Hải Đường cô nương!”

Hắn nhìn Thẩm Cương một cái, Thẩm Cương lập tức trình lên cái hộp gỗ cho Nhan Thiều Chân.

Nhan Thiều Chân hoài nghi nhìn Thẩm Cương, sau lại liếc Đằng Minh, đang lúc mọi người tò mò thì mở ra hộp gỗ.

Một trâm cài tóc tạo hình hết sức tinh xảo khiến Nhan Thiều Chân nói không ra lời, nhất là phía trên khảm mấy viên trân châu, nhìn ra được cái trâm cài tóc này tuyệt đối “giá trị liên thành” .

Khi nàng đem trâm cài tóc cầm lên thì Bách Hợp cũng kinh ngạc hít hơi, ngay cả người khác cũng xem đến mắt choáng váng.

“Cái này đưa cho ta?”

“Chẳng lẽ Hải Đường cô nương không thích?” Nhìn nét mặt của nàng, hẳn biết nàng rất vừa ý.

“Ta thích a!” Nàng thành thực, “Nhưng là ta không thể nhận!” Vô công không nhận lộc, coi như Đằng Minh nói trâm cài tóc này là dùng để “bồi tội” cũng giống như vậy.

“Tiểu thư, người điên rồi sao?” Tiểu Hỉ đứng ở sau lưng nàng, vội vàng lôi kéo xiêm y của nàng, “Cây trâm này cũng rất đẹp! Đây tuyệt đối là rất quý, tại sao không thu?”

Sau khi tiểu thư cung đầu thanh tỉnh, cá tính cả người đại biến, nàng cùng Tiểu Tước cũng tương đối mới dám làm cần nói chuyện như vậy với nàng, “Không phải vậy.” Tiểu Hỉ ghé vào bên tai Nhan Thiều Chân mà nói: “Tiểu thư thu xuống rồi chuyển giao cho Tiểu Hỉ, Tiểu Hỉ lập tức có thể ” cáo lão về quê“!”

Nhan Thiều Chân trợn mắt nhìn Tiểu Hỉ một cái, Tiểu Hỉ lại không dám mở miệng.

“Vì sao?” Đằng Minh hỏi.

“Người có tội gì?” Cho dù cảm thấy “tội” của Đằng Minh chồng chất, Nhan Thiều Chân vẫn còn miễn cưỡng khách sáo .

“Tại hạ không nên phái người trả về họa trục Hải Đường cô nương.”

“A! Sự kiện kia a! Chuyện cũng lâu như vậy, Hải Đường đã sớm không để ở trong lòng.” Nguyên lai là vì chuyện từ hôn.“Cho nên cái này xin thu hồi đi!”

Chuyện lâu như vậy không để ở trong lòng? Đằng Minh cau mày, ý của nàng nói là, nàng không giống lúc trước như vậy mà chung tình với hắn? Hay là nàng có ý trung nhân khác?

Cái ý nghĩ này khiến tâm Đằng Minh rất không thoải mái, “Nếu là dùng để cầu hôn thì sao?”

Nhan Thiều Chân nghe thiếu chút nữa gắt gao mơ màng đi, nàng dùng nhìn ánh mắt ngoại tình nhân nhìn Đằng Minh, lại một lần nữa lật đổ suy nghĩ cổ nhân rất hàm súc.

“Cầu hôn? Đằng Thiều bảo chủ lời ấy là thật?” Vi Phúc cao hứng được toàn thân thịt béo đều rung động, cười toe toét.

Nhan Thiều Chân tin tưởng chỉ cần Đằng Minh gật đầu, phụ thân nàng tuyệt đối sẽ gởi nàng lại kêu Đằng Minh thuận tiện mang về.

Bách Hợp tan nát cõi lòng che mặt khóc thút thít, vọt ra khỏi đại sảnh, “Còn không theo an ủi Tam tiểu thư!” Vi Phúc ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn là mặt mày hớn hở.

“Đằng mỗ không phải người nói hai lời.”

“Ta đây dĩ nhiên biết, nhưng là lúc trước đằng Thiều bảo chủ người trả họa trục, như vậy thế nào đều nói không qua a!” Vi Phúc cố ý nói.

“Đúng a! Người lúc trước trả họa trục bản cô nương, nhưng bây giờ nói muốn đi cầu hôn, người ở đây chọc chúng ta chơi có phải không?” Đánh chết nàng cũng không cần gả cho người cổ đại.

“Phụ thân, người xem Đằng Thiều bảo chủ coi chúng ta như cái gì, gọi liền tới, đuổi là đi, là chó sao?” Nàng uất ức nặn ra hai giọt nước mắt, cầm khăn tay lau.

“Hải Đường cô nương không cần nghĩ như vậy.”

Hắn đã sớm nhìn ra cá tính nàng tinh quái, giống như hiện tại biểu tình nàng uất ức chọc người thương nhất định là. Giả bộ.

“Không sai, Đằng Thiều bảo chủ là không đúng rồi, lời nói này truyền ra ngoài, Vi phủ chúng ta sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ.”

“Đúng đúng đúng, Hải Đường bị Đằng Thiều bảo chủ trả họa trục, ta tình nguyện cả đời thanh đăng lễ Phật, cũng không nguyện lập gia thất!”

Gạt bỏ hắn mà đi thanh đăng lễ Phật, Nhan Thiều Chân nàng lại chính là người theo chủ nghĩa động vật ăn thịt, không thịt không thể sống. Không thịt khiến người gây a!

Trong nháy mắt sắc mặt Đằng Minh chuyển qua xanh mét. Nàng chính là không nguyện lấy hắn vậy sao? Đây coi như là đang trả thù những chuyện lúc trước hắn làm như vậy sao?

“Nữ nhi a! Ta thương xót cho con.” Vi Phúc đau lòng nói, “Nhưng Hải Đường, phụ thân biết con rất ưa thích Đằng Thiều bảo chủ.”

“Mặt mũi của Vi phủ chúng ta đáng chú ý hơn a! Phụ thân! Cho dù nữ nhi trước rất ưa thích Đằng Thiều bảo, cũng bị chuyện Đằng Thiều bảo chủ trả họa trục về làm cho thương thấu, tuyệt vọng nữa à!”

“Được rồi! Phụ thân cũng không nguyện thấy Hải Đường tổn thương, vậy lần cầu hôn này.” Vi Phúc nhìn mắt Nhan Thiều Chân, lại nhìn Đằng Minh một cái.

Nhan Thiều Chân nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ kém không húc Đằng Minh làm mặt quỷ mà thôi.

Muốn kết hôn ta. Đó là không thể nào chuyện!

“Ừ, Vi phủ chúng ta đồng ý, xin phiền Đằng Thiều bảo chủ tới mời Đằng bảo chủ đến cửa để làm chính thức cầu hôn.”

Gi? Như thế nào cùng suy nghĩ của nàng hoàn toàn khác nhau, nàng nhìn thấy Đằng Minh đang cười, khoe miệng hắn cười càng lúc càng lớn.

“Không lấy, không lấy, con không lấy! Phụ thân, người không nghe thấy con nói sao? Con nói không lấy!” Nàng kiên trì nói.

“Hải Đường, Đằng Thiều bảo chủ cũng hướng con bồi tội rồi, con cũng đừng mãi nghĩ đến chuyện họa trục bị trả.” Vi Phúc có ý tứ là nàng liền an tâm mà gả đi!

“Con không lấy!” Nàng cơ hồ là dùng sức mà rống .

Chuyện cười, nàng là nữ nhân tân tiến của thế kỷ hai mươi mốt! Kêu nàng gả ột nam nhân gặp mặt không đến mấy lần ngay cả một chút tình cảm cũng không có, làm không được, làm không được.

Hắn cho là đi Việt Nam kiếm thê tử à? Giống như Hoàng đế chọn phi, nhìn trúng liền có thể “mang” rồi.

13. Chương 4 .3

Hắn cho là đi Việt Nam kiếm thê tử à? Giống như Hoàng đế chọn phi, nhìn trúng tính ngày liền mặt có thể “thượng” rồi.

“Tại sao?” Đằng Minh mặt lạnh hỏi.

“Chúng ta không có một chút tình cảm a! Như vậy gả cho người, hôn nhân của ta làm sao sẽ hạnh phúc mỹ mãn?” Nhan Thiệu Chân nói như chuyện “đương nhiên” , nhưng khiến người nghe được lại ngầy người.

Đây là cổ đại, hôn sự chính là lời của mối mai là được, không cần tình cảm gì, muốn bồi dưỡng tình cảm có thể sau khi gả đi ở trên giường mà bồi dưỡng.

“Tiểu thư.”

“Hải Đường!” Vi Phúc không cao hứng lắm hô to, Hải Đường lúc trước mặc dù tùy hứng, nhưng cũng sẽ không nói ra loại lời kinh thể hải tục này.

“Tiểu thư làm sao biến thành như vậy!” Hắn hướng về phía Tiểu Hỉ, Tiểu Tước nổi giận.

“Lão gia, đây đều là tiểu thư hơn một tháng trước ngồi trên bàn du dây té xuống đụng đầu, mới có thể biến thành như vậy.”

“Ngụ ý của Hải Đường cô nương chính là bồi dưỡng tình cảm?” Đằng Minh hỏi.

“Muốn ta gả người tối thiểu cũng phải như vậy a!” Xem ra, hắn là vô cùng kiên trì muốn kết hôn nàng, Nhan Thiệu Chân đành phải vùng vẫy.

“Tốt, vậy mời Hải Đường cô nương đến Long Đằng bảo làm khách, cùng tại hạ bồi dưỡng tình cảm được không?”

“Không được!”

Biết đây là nhượng bộ lớn nhất của Đằng Minh, Vi Phúc dùng sức gạt đầu, “Được, đương nhiên được. Hải Đường, các người một lát chuẩn bị bọc quần áo theo Đằng Thiệu bảo chủ trở về Long Đằng bảo.” Ngộ nhỡ Hải Đường chọc giận Đằng Minh khiến cho hắn đi, này thật là là thiên đại tổn thất a!

“Cái gì ——” Kêu nàng chuẩn bị bọc quần áo chân thành đi cùng hắn a! ‘Cha.’

“Tiểu Hỉ, còn không mau đi giúp tiểu thư chuẩn bị bọc quần áo.”

“Vâng. lão gia.”

“Hừ!” Nhan Thiệu Chân dùng lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, “Đi đi, Tiểu Hỉ! Còn đứng ở chỗ làm cái gì.” Nàng đi qua bên cạnh Đằng Minh, “Xem như người lợi hại ——”

“Hải Đường cô nương quá khen.” So sánh với Nhan Thiệu Chân đen sì cả mặt, Đằng Minh ngược lại là có vẻ dương dương tự đắc.

“Người nếu quả thật dám lấy ta, Long Đằng bảo các người tuyệt đối sẽ náo loạn, ta đếm tới ba cho người cơ hội đổi ý.”

“Đằng mỗ rất kiên trì.”

“Người được lắm.”

— — — — —

“Bên ngoài hiện tại như thế nào? Là cái tình hình gì?”

Muội muội Hải Đường không phải yêu Đằng Minh muốn chết sao? Nhìn Bách Hợp mới vừa rồi thương tâm muốn chết, để nàng gả không phải là được rồi?

Phiền, phiền, phiền!

Nàng cầm tiểu Phương khăn màu hồng bắt đầu chuẩn bị y phục, đem xiêm y từng món một xếp lại, càng xếp nàng càng khó chịu, gói kỹ bọc y phục xong rồi vứt xuống.

“Hiện tại, cái tình hình gì. . . . là sao?” Tiểu Hỉ không dám trêu chọc Nhan Thiệu Chân, nhát gan hỏi.

“Chính là bên ngoài đó!” Nhan Thiệu Chân dùng ngón tay trỏ chỉ bên ngoài hầm hừ, “Vị ôn thần kia đi chưa!”

“Ôn thần? A! Đằng Thiệu bảo chủ đúng không?” Nàng nhớ ra rồi, tiểu thư này vừa kêu Thiệu bảo chủ là ôn thần, “Mới vừa rồi lão gia không phải nói tiểu thư đi cùng hắn sao, cho nên Thiệu bảo chủ nên đang đợi tiểu thư người đi!”

Tức chết, tức chết. Người vừa đồng ý lại không phải là nàng, gọi người đồng ý đi gả đi a!

Không được, nàng không thể cứ như vậy ngồi chờ chết, “Tiểu Hỉ, cửa sau ở chỗ nào?”

Tại chỗ lưng cuống sau ba phút, Nhan Thiệu Chân sực hỏi.

“Cửa sau?”

“Đúng a! Chính là ta cùng các người chuẩn em đi ra ngoài cửa sau.” Nếu không có người dẫn đường, cửa sau thật đúng là không dễ tìm.

“Tiểu thư, người vô duyên vô cớ tìm cửa sau làm cái gì a?” Tiểu Tước đứng ở một bên toàn thân lại bắt đầu sợ hãi.

“Trốn người a!” Cái mặt ngây ngô, nhìn một cái cũng biết nghe không hiểu, “Ta nói ta muốn chạy trốn.”

“Cái gì? Tiểu thư, này phải không, lão gia sẽ rất tức giận, tiểu thư ngàn vạn lần không thể làm như vậy, nô tỳ van cầu người.” Đến lúc đó tiểu thư dù không có việc gì, người chịu roi tuyệt đối sẽ là bọn họ.

“Thật uất ức, ta thường ngày đối đãi các người không tệ, ăn hương uống lạt tất cả đều không thiếu, hiện tại xảy ra chuyện, các người thế nhưng không giúp ta! Ta hỏi lại lần nữa, các người có muốn mang ta đi cửa sau hay không?” Nàng bị phần lên án nha hoàn vô tình vô nghĩa.

Duỗi đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, được rồi! Theo tiểu thư đi vậy! “Tiểu Tước dẫn người đi đi! Tiểu thư.”

“Ngoan, này không còn sớm lắm.” Nàng hài lòng cực kỳ, không uống công nàng nỗ lực bồi dưỡng hai người bọn họ trở thành tâm phúc của nàng, hiện tại rốt cuộc có chút chỗ tác dụng.

“Hải Đường cô nương hăng hái không tệ, thích đi cửa sau.”

Nhan Thiệu Chân vừa mới đi qua vườn hoa, còn chưa nhìn thấy cửa sau, trước hết gặp được ôn thần.

“A! Ha ha! Người nào thích đi cửa sau a! Ta là tới ngắm hoa, phụ thân ta tốn bạc vô số để tạo ra hậu hoa viên, ta tại sao có thể không hảo hảo thưởng thức, thưởng thức đây?” Nhan Thiệu Chân cười nhạt.

Nàng thật hoài nghi Đằng Minh không phải người mà là thần, thế nhưng có thể liệu đến nàng muốn từ cửa sau chuẩn em. “Dám hỏi Đằng Thiệu bảo chủ, cũng là đến thưởng thức hậu hoa viên sao?”

“Không, tại hạ đang chờ người.”

“Chờ người?”

Chờ ai à? Nhan Thiệu Chân nhìn chung quanh, nơi này bình thường không có người sẽ đến.

“Đúng vậy, tại hạ đang chờ Hải Đường cô nương.”

“Tại sao ở chỗ này chờ ta?”

“Bởi vì Hải Đường cô nương từ trước đến giờ đều có nhã hứng thích đi cửa sau, tại hạ lo lắng không ở nơi này chờ Hải Đường cô nương, có thể vì vậy cùng người vô duyên.”

“Người nói loạn cái gì, ta làm gì có nhã hứng đi cửa sau rồi, nếu không phải vì muốn. Không không.” Phát hiện mình nói hổ, Nhan Thiệu Chân vội vàng vòng vo lời nói: “Ta không phải mới vừa nói qua, ta là muốn tới thưởng thức cảnh trí hậu hoa viên.”

“Có thể để tại hạ đi cùng hay không?” Hắn không muốn chọc phá lời nói bịa đặt của nàng, chẳng qua là đi dạo cái hậu hoa viên, có cần thiết vén bọc quần áo sao?

“Không cần, ta thấy được người cũng không nghĩ thưởng thức cảnh trí hậu hoa viên rồi, đi thôi!”

“Đi? Hải Đường cô nương là cùng tại hạ nói chuyện sao?” Thật làm cho hắn thụ sủng nhược kinh, hắn cho là nàng từ trước đến giờ đều không muốn nhìn hắn.

“Đúng a! Chẳng lẽ còn cùng quỷ nói chuyện à? Người không phải là muốn mời ta đến Long Đằng bảo các người làm khách sao? Thế nào? Đổi ý nữa à?”

Bồi dưỡng tình cảm á!

“Dĩ nhiên không phải, Hải Đường cô nương, mời.”

Hết chương 4

14. Chương 5.1

Nhan Thiệu Chân cho là cưỡi ngựa đúng là đẹp trai, tối thiểu ở trong TV thấy là như thế.

Khi đó nàng thấy vai nam chính ở trong TV tư thế oai hùng, lúc ấy thật sự có nghĩ tới có một ngày muốn cùng bạch mã hoàng tử cùng nhau cưỡi ngựa, nhưng là. Khi nàng cố ý không ngồi xe ngựa mà muốn mình cưỡi ngựa thì nàng liền hối hận.

Nàng căn bản cũng không biết cưỡi ngựa, mà Đằng Minh dĩ nhiên cũng sẽ không cho nàng cưỡi, vì vậy liền biến chuyển thành —— Đằng Minh ôm nàng cưỡi ngựa.

Ông trời ! Cái loại tư thế đó có bao nhiêu mập mờ, ái muội đấy!

“Này, Đằng Thiệu Bảo Chủ, ta ngồi ở phía sau nắm xiêm y của người là được!”

Như vậy bị hắn ôm rất không được tự nhiên, nhất là hơi thở ấm áp của hắn, luôn là từ bên tai nàng thổi vào. Lỡ tai của nàng ngứa ngứa một chút, tê tê, hơn nữa còn nóng nóng, nóng nóng .

Ái yêu! Trái tim của nàng có thể sau khi gặp Đằng Minh, bởi vì làm việc quá mức chăm chỉ đến nỗi sớm suy kiệt hay không?

“Này cũng không được, Hải Đường cô nương là khách quý Long Đằng bảo chúng ta, ngộ nhỡ có tổn thương.”

“Nhé! Điểm này Đằng Thiệu Bảo Chủ đại khái có thể yên tâm, ” ngài” võ công cái thế, Hải Đường như thế nào có thể sơ xuất đây?”

“Việc đời khó đoán, có lẽ lưng tại hạ dựa vào khá thoải mái, Hải Đường cô nương ngủ gật mà ngã xuống ngựa.” Đằng Minh một tay kéo dây cương, một tay ôm eo Nhan Thiệu Chân.

“Ta ta ta. Ta mới không phải cái loại “mổ rùa” đó——” Nhớ tới Đằng Minh là một tên cổ nhân, Nhan Thiệu Chân chắc chắn nhất định hắn nghe không hiểu lời nàng nói, “Ý của ta là ngủ gà ngủ gật.”

“Như vậy không tốt sao?”

“Xin hỏi có chỗ nào tốt!”

Một chút cũng không thoải mái có được không.

“Nàng cự tuyệt ngồi xe ngựa.” Đằng Minh nhắc nhở nàng.

“Ta biết, ta về sau sẽ nhớ ngồi xe ngựa có vẻ thoải mái hơn.” Nàng không vui nói, cặp mắt nhìn thấy Long Đằng bảo cách khoảng 100 dặm, cơ hồ trọn tròn mắt.

Ba chữ “Long Đằng bảo” to đùng đùng dao rìu điêu khắc mà thành, cứng cáp có lực, khí thế to lớn, mấy huynh đệ giữ cửa nhìn một cái cũng biết là người luyện võ.

“Cung nghênh Thiếu Bảo Chủ.”

Tuần mã ngừng lại ở trước cửa, cửa chính lập tức rộng mở, hai, ba mươi tên thủ vệ lập tức đi ra nghênh đón, năm, sáu nữ tỳ đứng ở cuối hàng chờ đợi.

“Ừ.” Đằng Minh nhàn nhạt đáp một tiếng, xuống ngựa, vươn tay muốn đem Nhan Thiếu Chân ôm xuống ngựa.

“Ta. Chính mình có thể.” Nàng mới không phải không được tự nhiên, chỉ là không cần tên ôn thần Đằng Minh này giúp một tay mà thôi.

Đằng Minh nhú mày, muốn nhìn nàng làm sao để xuống ngựa.

Phát hiện có gần năm mươi cặp ánh mắt nhìn mình chằm chằm, Nhan Thiếu Chân coi lại độ cao. Oa, con ngựa này thật đúng là cao lớn, mới vừa rồi nàng một chút cũng không có cảm giác đó.

Không được, không được! Mình mới nói tự xuống được, nếu hướng tên ôn thần kia cầu viện, nàng không phải rất mất mặt sao?

Hít một hơi thật sâu, nàng thận trọng muốn học Đằng Minh gọn gàng xuống ngựa, nhưng là ngựa không có ngoan như vậy.

Nó từ lỗ mũi phun ra khí tức, nâng lên hai chân, tựa hồ là xem thường Nhan Thiếu Chân. Nhan Thiếu Chân sợ hết sức liền bắt được bờm ngựa.

“Cứu ta a! Cứu mạng a.”

Tốc độ xuống ngựa quá chậm giống như chọc giận con ngựa này rồi, làm ơn, Mã đại gia, xin ngài thương xót, tính khí dịu một chút được không?

“Xích Diễm là hãn mã Mông Cổ mà thiếu bảo chủ tốn bảy ngày mới thuần phục, người bình thường là không cách nào khống chế nó, huống chi là một vị cô nương.” Thẩm Cương đứng bên cạnh nói.

Yêu cầu chính mình bình tĩnh, không sợ hãi, Nhan Thiếu Chân dùng chút lực chú ý cuối cùng trừng Thẩm Cương một cái. Có ý gì à? Xem thường nữ nhân a!

“Xin hỏi Hải Đường cô nương, cần tại hạ trợ giúp sao?” Đằng Minh khẽ nhếch khóe môi hỏi.

“Cần. Không không không. Không cần.” Dám xem thường nàng! Nàng tuyệt đối muốn tự mình xuống ngựa, miễn cho bị bọn họ coi thường mình.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Tiểu Hỉ lo lắng kêu lên.

“Bình tĩnh, ta không có việc gì.” Hít sâu, nhắm mắt lại. Một, hai, ba. Nhảy.

Sẽ không đau, sẽ không đau, xem đi! Đã nói nàng chính mình có thể xuống. Nhan Thiếu Chân lúc này mới mở mắt ra, phát hiện mình rơi vào trong ngực Đằng Minh, “Uy.”

“Thứ cho tại hạ thất lễ.” Hắn cẩn thận đặt nàng xuống, ra lệnh người hầu hai bên, “Đem Xích Diễm mang vào chuồng ngựa.”

“Vâng, Thiếu Bảo Chủ.”

Phô trương thật đúng là không phải lớn bình thường, oa! Hơn nữa đại diện Long Đằng bảo, thực sự chỉ có thể sử dụng hùng vĩ để hình dung, nàng vẫn cho là Vi phủ đã khá lớn, nhưng cùng nơi này mà so sánh, có thể ngay cả một phần năm cũng không có!

“Cần ta phái thêm nô tỳ hầu hạ nàng không?”

“Nô tỳ?” Nàng nhìn thấy năm, sáu tỳ nữ này, xem ra cũng sợ hãi rụt rè, giống như nàng sẽ ăn thịt người không bằng, “Không cần, ta có Tiểu Hỉ cùng Tiểu Tước là được.”

“Biểu ca, biểu ca, nghe nói huynh trở lại, ta chờ huynh lâu lắm rồi!”

Một giọng nữ mừng rỡ trong đám người truyền đến, đám người lập tức nhường đường, một vị cô nương mặc xiêm y hồng sắc diễm lệ, khuôn mặt kiều diễm đẹp đẽ đi ra.

“Sao muội lại tới đây?” Đằng Minh nhăn lại mày, “Di trưởng* không phải đi du ngoạn Giang Nam rồi sao?”

*Dượng

“Hừ! Người ta mới không cần đi du ngoạn cái Giang Nam gì đó, muội nói với họ muội muốn đến tìm biểu ca.”

“Kể cả đi một mình sao?” Hắc xem thường, “Vạn nhất gặp kẻ xấu. . . .”

“Ai dám a! Ta nếu gặp phải kẻ xấu liền mang danh hiệu Đằng Minh ra, bọn họ vừa nghe đến tựa như thấy quỷ, hừ. . . . Trên đường ta chính là rất an toàn.” Nàng kéo chặt ống tay áo Đằng Minh.

Tiểu Hỉ cùng Tiểu Tước lo lắng nhìn Nhan Thiếu Chân, Nhan Thiếu Chân cũng chú ý tới nàng, nàng nhìn cô nương so với Hải Đường cũng nhỏ hơn 1,2 tuổi đi.

“Ngươi là ai à?” Tô Hồng Tú không khách khí hỏi.

“Tiểu Tú, không được vô lễ.” Đằng Minh trách cứ, “Nàng là khách ta mời tới.”

“Đúng vậy a, đúng a! Có nghe không là Thiếu Bảo Chủ mời đến a!” Tiểu Hỉ huých khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Thấy tình hình này, Nhan Thiếu Chân cảm thấy buồn cười, Tiểu Hỉ rõ ràng là đang giúp người chủ tử này hả giận sao! “Ta là Vi Hải Đường.”

“Vi Hải Đường. . . .” Tô Hồng Tú suy nghĩ một chút, “A! Ta biết ngươi là ai rồi, không phải là cái nhị thiên kim bị biểu ca ta trả họa trục về hay sao? Thế nào? Bị biểu ca ta trả họa trục về bị sỉ nhục còn chưa đủ có phải không, vẫn cố quần lấy biểu ca ta, đi theo hắc trở về Long Đằng bảo!”

Tô Hồng Tú tự biết không địch lại vẻ đẹp với Hải Đường, cố ý chọn chuyện nàng từng bị Đằng Minh trả họa trục về mà nói.

“Thành Nam đều truyền, Thành Nam đệ nhất mỹ nhân Vi Hải Đường bị biểu ca ta trả lại họa trục là bởi vì cá tính quá kiêu căng rồi!”

Tất cả mọi người đều cũng hít hơi, sắc mặt của Tiểu Tước, Tiểu Hỉ cũng khấn trương rồi, duy chỉ có Nhan Thiếu Chân còn một bộ như không có chuyện gì.

“Đúng a! Ta là bị Đằng Thiếu Bảo Chủ trả lại họa trục, nhưng hôm nay có may mắn ở chỗ này cũng là đáp ứng lời mời Đằng Thiếu Bảo Chủ, thử hỏi người chân chính mâu thuẫn là người nào?”

Đem nàng vấn đề này ném trả cho Đằng Minh giải quyết.

Tô Hồng Tú nghe được lời nói Nhan Thiếu Chân, không khách khí khê dậm chân, “Biểu ca, huynh làm cái gì tới mời nàng làm khách trong bảo? Huynh không phải biết nàng rất hung hãn sao? Chỉ là có chút sắc đẹp mà thôi. . . .”

“Hồng Tú!” Đằng Minh cảnh cáo.“Hải Đường cô nương. . . .” Hắc quay đầu nhìn về Nhan Thiếu Chân.

“Thiếu Bảo Chủ, không biết có thể nói cho ta biết sương phòng ta ở đâu, ta hơi mệt mỗi.”

Đúng a! Là thật mệt mỗi, mới đến cửa Long Đằng bảo liền đối mặt biểu muội. . . . hắc.

Rất tốt! Hiện tại trước hết để cho nàng nghỉ ngơi một chút, muốn tranh cãi chờ nghỉ ngơi đủ rồi lại nói.

Tranh cãi?

Không, tại sao nàng phải dính tới chuyện này? Nàng mới không phải cam tâm tình nguyện được mời tới làm khách hay sao?

“Tiểu Cúc, mang Hải Đường cô nương đến Thu Hà các phía tây nghỉ ngơi, không được chậm trễ.”

“Đúng vậy, Thiếu Bảo Chủ! Vì cô nương xin đi theo tiểu Cúc.”

“Biểu ca, thế nào như vậy, nàng tại sao mà có thể ở tại Thu Hà các! Ta tới nơi đây nhiều lần như vậy rồi, mỗi lần đều xin huynh ở đó, huynh lại không có đồng ý, tại sao nàng có thể?” Bất kể Đằng Minh có đã đi vào đại sảnh hay không, Tô Hồng Tú vẫn sau lưng hấn hô to.

15. Chương 5 .2

“Tiểu thư, cảm.” Tiểu Hỉ thấy Nhan Thiếu Chân ngồi nhàm chán ở trong lương đình gần người, vì vậy liền đi lấy một thanh cầm, muốn cho nàng khảy đàn giải sầu.

“Cái này là. Đàn tranh?”

Nàng làm sao sẽ đánh ra à? Tiểu Hỉ là quên nàng bị cụng đầu phải hay không?

Nàng trợn mắt nhìn Tiểu Hỉ một cái, Tiểu Hỉ rất tức thời đem cầm thu lại. “Tiểu thư vậy người.”

“Ta muốn đi chơi!”

Ở trong Long Đằng Bảo thật đúng là không phải nhàm chán bình thường, Đằng Minh mời nàng tới nơi này “Làm khách” —— hừ! Hấn rõ ràng đang bận muốn chết, còn phải ứng phó tiểu biểu muội “Đáng yêu”, “Động lòng người” của hấn, nào có thời gian cùng nàng “Bồi dưỡng tình cảm” a?

Tới ba ngày rồi, càng ngày càng nhàm chán, trừ ngày thứ nhất có nhìn thấy Đằng Minh, hai ngày sau. . . .
. . . Cẩn bản ngay cả cái quý ảnh cũng không nhìn thấy.

Nàng phủ nhận trong lòng nàng có một chút tưởng niệm cái ôn thần khiến người chán ghét đó !

Rất tốt, gọi nàng tự tiện phải hay không? Nàng lợi hại nhất chính là tự tìm vui ỉnh, chỉ là Long Đằng Bảo thủ vệ sâm nghiêm, đừng nói có bọn đạo chích xâm lấn, liền con muỗi cũng không có.

Cho là một cô nương yếu đuối như nàng không dám leo tường đi ra ngoài à?

“Tiểu thư, nô tỳ biết người rất nhàm chán, nếu không tới chơi bài đi! Cái loại trò chơi mà hai ngày trước người dạy đó a! Rất thú vị.”

“Phải đó! Tuy quá trình chế tác rất vất vả!”

Tiểu Hỉ nói là bài á! Nơi này chỉ có bút lông mà thôi, cả bộ bài đều là nàng một giọt máu, một giọt lệ để làm được, còn phải dạy hai tên ngu ngốc Tiểu Hỉ cùng Tiểu Tước chơi như thế nào, các nàng thì thật hào hứng bưng bưng, mà nàng thì càng chơi càng vô lực.

“Không sao a! Tiểu Hỉ đã biết làm rồi!”

“Thôi người.” Nàng lắc đầu một cái, ở thời điểm nhàm chán dễ dàng hoài niệm nhất rồi.

Tỷ như, ở hiện đại nàng liền rất muốn xem ti vi, gọi điện thoại, chơi game. Ai! Chỉ là những thứ kia hiện tại thật cũng chỉ có thể hoài niệm rồi.

“Tiểu thư, nếu không nô tỳ đi mời Đằng Thiếu Bảo Chủ.” Không đành lòng nhìn thấy Nhan Thiếu Chân như vậy, Tiểu Hỉ lại có đề nghị.

“Tiết kiệm hơi sức của người, quý nhân rất bận rộn.”

“Hải Đường cô nương nói ai là quý nhân à?”

Thanh âm từ phía sau nàng bay tới, nàng quay đầu, liền phát hiện Đằng Minh dĩ nhiên cũng ngồi ở phía sau nàng.

Má ơi! Dọa nàng lần thứ nhất còn chưa đủ sao? Lần thứ nhất rơi xuống nước còn chưa đủ vậy sao? Hấn là u hồn có phải không? Đi bộ cũng không có thanh âm.

“Có thể làm phiền Đằng Thiếu Bảo Chủ một chuyện hay không?”

“Mời nói.” Hấn giống như nghiêm túc hỏi.

“Xin Thiếu Bảo Chủ đừng giống như u hồn đột nhiên ở phía sau ta nói chuyện.”

“Huỵch dọa Hải Đường cô nương sao? Rất xin lỗi.” Nàng thật đúng là không sợ hãi nha!

“Hoàn hảo nơi này không có ao. Thế nào? Hôm nay không bận sao?” Nàng hộp trà hoa cúc, ừ, trà hoa cúc so hiện đại uống có ngon hơn.

“Có Thảm Cương xử lý là đủ.”

“Tiểu biểu muội đâu? Không có ở bên cạnh người trước mặt sau lưng đều kêu biểu ca, thật kỳ lạ.” Nàng giọng mang giễu cợt hỏi.

“Ta phái người mang nàng ra Bảo du ngoạn.”

Ra Bảo du ngoạn. Thật tốt, nàng cũng rất muốn đi.

“Có thể làm phiền Thiếu Bảo Chủ một chuyện nữa hay không?” Con người thâm thúy của hấn giống như là muốn đem cả người nàng nhập vào người, tim của nàng nhất thời đập lỡ một nhịp.

Hít sâu, bật hơi. Hít sâu, bật hơi. Nàng cần phải ổn định, chớ bị vẻ đẹp của hấn mà mê mẩn tâm hồn.

Nói thật ra, mỗi lần vừa thấy được tên ôn thần này, luôn là cảm thấy trời cao thật không công bằng, thậm chí có người có thể tuần mỹ đến loại này.

“Bản cô nương có thể ra Bảo hay không?”

“Dĩ nhiên có thể.”

“Thật tốt quá, thật tốt quá! Nay xin Thiếu Bảo Chủ phân phó người giữ cửa, về sau để cho ta tự nhiên đi lại có được không? Chớ ta một khi tới gần cửa chính liền gấp đến độ mời ta” trở về phòng nghỉ ngơi.”

Nàng là con người, không phải con heo, cả ngày ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi ăn!

“Điều này làm không được, chỉ là chỉ cần có tại hạ cùng đi, vậy thì có thể.” Hấn nói ra điều kiện, chờ “thưởng thức” phản ứng của nàng.

“Ý của người là nói, hành động của ta bị người khống chế phải hay không?”

Nàng bất mãn, lúc nàng ở hiện đại, ba nàng, mẹ nàng cũng đều không bắt nàng lắm, nhiều lắm là hạn chế nàng không thể lên đài Bắc.

Nhưng mà nghĩ đến. Lên đài Bắc, nàng liền cảm thấy hốc mắt nóng nóng, ẩm ướt, có lẽ ba mẹ nàng đã sớm biết nàng vừa lên đài Bắc sẽ gặp chuyện không may, cho nên mới không cho phép nàng lên Bắc.

Nếu như nàng nghe lời một chút, nếu như nàng không cần không ngoạn như vậy. Nàng thật sự chưa xót.

Nhìn thấy hốc mắt Nhan Thiếu Chân đột nhiên đỏ, nước mắt cơ hồ muốn từ trong hốc mắt lăn ra đây, Đằng Minh có chút gấp gáp rồi.

Đối với cô nương ở trước mặt hấn mà rơi lệ, hấn vốn là không có cảm giác gì, nhưng theo phong độ, hấn vẫn sẽ an ủi đối phương mấy câu.

Nhưng nhìn nàng như vậy, tim của hấn cũng đi theo đau nói, “Hải Đường cô nương, đừng nghĩ như vậy, tại hạ cũng không phải là hạn chế hành động của cô nương.”

“Còn nói không phải, rõ ràng là có.”

Vốn là còn có chút muốn khóc Nhan Thiếu Chân, liếc thấy bộ dáng Đằng Minh trong quá khứ chừng chạc lịch sự, thì bây giờ ngược lại có chút tay chân luống cuống. Tâm tình nhất thời thật tốt.

Có lẽ, hấn cũng không tệ!

“Người rõ ràng là khi dễ ta a! Nói gì dẫn ta tới Bảo để bồi dưỡng tình cảm, liền đem ta một mình gạt ở nơi nào, người không phải cảm thấy rất quá đáng sao? Người có nghĩ tới ta cùng Tiểu Hỉ, Tiểu Tước ba người cũng chưa quen với cuộc sống nơi đây hay không!”

“Thật có lỗi, vậy tại hạ dẫn Hải Đường cô nương đi ra ngoài, xin hỏi Hải Đường cô nương muốn đi chỗ nào?” Hần thành khẩn hỏi.

“Đi nơi nào đều được sao?” Ánh mắt của nàng sáng lên.

“Chỉ cần có tại hạ cùng đi.” Đằng Minh vẫn kiên trì điểm này.

“Ta biết rõ, ta biết rõ.”

Con mắt long lanh của nàng nhanh như chớp biến mất, khóe miệng khẽ gợn lên 30 độ, tựa như chuẩn bị muốn làm tiểu ác ma.

“Đợi chút, hiện tại trước hết để cho Hải Đường thuật lại một lần nữa ý tứ của Đằng Thiếu Bảo Chủ được không?”

Nụ cười của nàng. Thật là đẹp, nhưng Đằng Minh lại có loại cảm giác như đi vào bẫy rập, “Tốt.”

“Ý tứ của Đằng Thiếu Bảo Chủ chính là chỉ cần có người cùng đi, vậy ta mà có thể ”nằm sấp mà đi“. A! Ta là nói lên chỗ nào cũng được.”

“Không sai.” Hần gật đầu, không nghi ngờ gì.

“Vây. Quân tử. Nhất ngôn.” Nàng lại dùng ánh mắt liếc Đằng Minh một cái, chờ hần nói tiếp.

“Tứ Mã Nan Truy.”

“Tốt, không hổ là Thiếu Bảo Chủ.” Nàng hào khí vỗ vỗ đầu vai Đằng Minh, “Vây ta sẽ nói cho người biết ta muốn đi chỗ nào, ta muốn đi. Thanh lâu kỹ viện.”

Tiểu Hỉ thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép, “Tiểu thư, một mình Thiên Kim Đại tiểu thư tại sao có thể đi tới nơi đó? Ngộ nhỡ. Ngộ nhỡ.”

“Cái gì ngộ nhỡ, vốn không có khả năng nào.” Nàng gõ gõ đầu Tiểu Hỉ, “Ừ, người mới vừa rồi không nghe thấy Thiếu Bảo Chủ nói hần muốn theo ta đó? Đúng không? Thiếu Bảo Chủ.” Nàng chớp chớp mắt đẹp, mắt long lanh mở to vô tội nhìn Đằng Minh.

Nghe được bốn chữ “Thanh lâu kỹ viện” thân thể hần liền cứng đờ, “Hải Đường cô nương, nàng có thể có nơi khác để suy tính?”

“A! Ta hôm nay buổi tối nghĩ lên thanh lâu, ngày mai buổi chiều muốn đi sông bạc, về phần sau. Ừ. Còn chưa có kế hoạch.” Nàng lại nhìn Đằng Minh, “Thì ra Đằng Thiếu Bảo Chủ chưa từng đi qua thanh lâu?”

Những người vừa có quyền vừa có tiền như bọn họ, chẳng lẽ đều là hiếu tử hỏa sơn* sao? Làm sao có thể không có đi qua nơi đó, gạt người!

*người con hiếu thảo đang có tang cha hoặc mẹ không được đến những nơi như Kĩ viện

“Thực không dám dấu, tại hạ đã đi qua.”

Nàng đè nén cảm giác ê ẩm trong nội tâm, kỳ quái thật. Làm sao biết hần từng có đi qua cái loại địa phương đó, nàng liền có chút khó chịu!

Nhất định là ở Long Đằng trong Bảo buồn bực quá lâu, cho nên mới có chút tật xấu rồi!

“Ta đã nói rồi! Người nhất định đã đi qua a! Vây thì tối hôm nay, chúng ta hẹn ước! Chớ tới trễ nhé!” Nàng dặn dò.

“Dĩ nhiên, Đằng mỗ đã nói là làm.”

Trái ngược với nụ cười tươi như hoa của nàng ấy, Đằng Minh muốn cười cũng cười không nổi.

16. Chương 5 . 3

Nàng sơ mái tóc dài mượt thành một búi tóc, mặc xiêm y nam tử, nhìn rất giống người cùng bản tên với Đằng Minh hôm đó.

“Người nhất định nhận ra có đúng không?” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cho dù giả trang thành nam tử, nhưng gương mặt vũ mị kia, môi hồng nhạt vẫn là làm Đằng Minh tâm rung động không thôi.

“Nhận ra cái gì?” Hắn cố ý hỏi.

“Nhận ra ta chính là cái người đi tham gia cuộc tranh tài bản tên Vi Thiếu Đường.”

Giả bộ ngu hay lắm!

“Đúng, không sai, tài bản cung của cô nương rất cao.” Đằng Minh vui lòng cho nàng khích lệ.

“Đúng a! Nếu người không có xuất hiện, vạn lượng hoàng kim này chính là của ta rồi.” Nàng hung tợn nói xong, nuốt hận a!

“Vạn lượng hoàng kim hấp dẫn Hải Đường cô nương như vậy? Nếu vậy tại hạ không ngại chấp tay dâng lên.” Chỉ là vạn lượng hoàng kim mà thôi, Long Đằng Bảo bọn họ còn chưa có để ở trong mắt.

Chỉ là, nếu như nàng tham niệm vạn lượng hoàng kim này như vậy. Vậy hẳn thật chính là nhìn nhầm rồi.

“Không cần.” Nàng vừa trợn mắt nhìn dữ Đằng Minh một cái, “Khá lắm a! Ta cũng không cần người khác bố thí, cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ đánh bại người!”

“Có chí khí.”

“Đúng a! Cho dù là đang nằm mộng. Đi thôi! Đừng tưởng rằng ở đây kéo dài thời gian như vậy ta liền sẽ quên mục đích của ta là đến thanh lâu xem danh kỹ hình dáng gì.”

“Hải Đường cô nương, xin cho tại hạ nhắc nhở, cô nương ban ngày chỉ nói đến thanh lâu, chưa nói muốn gặp Liễu cô nương.”

“Liễu cô nương? Thì ra là danh kỹ nơi này là họ Liễu? Người biết à?” Nàng lại bắt đầu hưng phấn rồi.

“Cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông có không? Có đẹp giống như tin đồn hay không? Các người đã có quan hệ gì chưa? Nếu như người dẫn ta đi gặp Liễu cô nương, vậy ta còn có cần xếp hàng hay không a. . . .” Nàng líu rít một đồng.

“Hong hoán các danh kỹ họ Liễu, khuê danh Vân Yên, tại hạ xác thực biết, thỉnh thoảng sẽ nghe Vân Yên cô nương đánh đàn hát khúc, nếu ta mang Hải Đường cô nương thượng chỗ, có lẽ trực tiếp có thể nhìn thấy Liễu cô nương.” Hắn vì nàng nhất nhất giải đáp.

“Vậy còn chờ gì đây? Đi a!” Nàng vội vã nắm tay Đằng Minh, không có phát hiện loại hành động này không hợp cổ nhân lễ giáo .

Cặp mắt Đằng Minh tràn đầy vui mừng, bàn tay nắm lấy tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, “Cởi ngựa đi! Ta gọi người đem Xích Diễm dắt ra chuồng ngựa.”

“Ta không phải có thể không nên cùng người cùng nhau cười, tự ta cười một con ngựa là được.”

“Thuật cởi ngựa không tốt sẽ gặp nguy hiểm.” Hắn cảnh cáo.

“Là con ngựa của người quá lớn, có cái loại mini mã hay không? Cái loại đó có lẽ sẽ không vấn đề. Ai! Thôi, thôi. Nói gì người cũng đều nghe không hiểu, vẫn là được rồi! Làm như ta chưa nói qua.” Nàng bắt đầu dĩ mà lắc đầu.

Cái gì là mini mã?

Vì sao nàng luôn là nói một ít từ ngữ hắn nghe không hiểu? Trong đầu của Đằng Minh nảy lên một đồng nghĩ vấn.

Đúng vậy, từ biểu hiện ở bên trong của nàng, nhìn hẳn ra Nhan Thiểu Chân cũng không ghét hẳn, nhưng nàng lại hết sức kháng cự hôn sự này, có lẽ đợi nàng đối với hẳn giảm bớt phòng bị đi, hẳn có thể mở miệng hỏi nàng.

— — — — —
Đằng Minh vừa đến, tú bà lập tức ra cửa nghênh đón.

“Ồ, Đằng Thiểu Bảo Chủ, ngọn gió nào đem ngài đến đây? Vân Yên chúng ta nghĩ đến ngài nghĩ đến tương tư rồi!”

Tú bà mới chú ý tới bên cạnh Đằng Minh còn có một vị tiểu công tử, “Đằng Thiểu Bảo Chủ, vị này là. . . .

.”

“Nàng là.”

“Xin chào, xin chào, ta là tiểu đệ kết bái Đằng Minh, tại hạ họ Vi.” Nhan Thiểu Chân cắt đứt lời nói Đằng Minh, hướng về phía tú bà lộ ra nụ cười lịch sự.

“Tiểu công tử đáng đáp thật tuấn. Đến. Mấy người các người còn không mau một chút tới hầu hạ tiểu công tử.” Tú bà “thân thiết” định tiến tới cầm tay Nhan Thiểu Chân, nhưng ánh mắt sắc bén của Đằng Minh đảo qua, nàng lập tức buông tay không những thế rùng mình một cái.

“Ách. Xin hỏi tiểu công tử, ngài thích vị cô nương?”

“Cái này a.”

Oa! Trước mắt đứng 5, 6 vị cô nương, cao thấp mập ốm tất cả đều có, mà họ đều chung một điểm chính là đều. thiếu vải! Ủ. Tựa như mấy Tân Lang Tây Thi* ở Đài Loan

*là những cô gái ăn mặc khêu gợi bán trầu cau và thuốc lá trong các quầy dọc đường tại các thành phố ở Đài Loan

“Mấy vị đại tỷ cũng có thể nói tuyệt sắc. Ủ. Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn có lẽ chính là hình dung mấy vị đại tỷ.” Nhan Thiểu Chân nịnh bợ, lấy lòng một phen, vài vị cô nương tâm đều nở rộ, cười như hoa, mà Đằng Minh nghe lại cảm thấy buồn cười.

Mấy người trước mắt này tư sắc nhiều lắm là chỉ có thể coi là tạm tạm mà thôi, nhìn không giống như lời Hải Đường đã nói.

Thấy vẻ mặt Đằng Minh xem thường, nàng gõ gõ tay của hẳn, ngón tay ngoắc ngoắc muốn hẳn kê lỗ tai tới đây.

Mà Đằng Minh cũng rất phối hợp, nàng dựa vào hẳn rất gần, hương thơm nhàn nhạt của nữ nhân xông vào cánh mũi hẳn, cái loại mùi vị ngọt ngào đó làm hẳn cơ hồ nghĩ đưa tay đem nàng ôm vào trong lòng.

“Chớ hoài nghi, ta nói chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn nghĩa là —— cá nhìn thấy sẽ lập tức trốn trắng bụng, Nhạn nhi vốn là bay trên trời nhìn thấy lại đột nhiên rút xuống; hoa họ thấy sẽ khô héo, còn nguyệt sẽ.”

“Đủ rồi, ta hiểu rõ ý tứ của nàng.” Hẳn giờ mới hiểu được ý tứ trong của lời nói nàng, quả nhiên là rất khác người.

“Rất tốt, đủ cơ trí, thụ giáo nhanh.”

“Có thể để cho chúng ta hầu hạ tiểu công tử được không?” Miệng lại ngọt, người vừa lại đáng đáp tuấn tú. Mấy người các nàng thật coi trọng Nhan Thiểu Chân.

“Tú bà, chúng ta muốn gặp Liễu cô nương.”

“Nguyên lai là muốn gặp Vân Yên đó a! Đi, đi nha.”

Vừa nghe đến là tới thấy đến “Chiêu bài” kỹ viện các nàng, mấy kỹ nữ trong nháy mắt cảm thấy không đùa nữa, lập tức giải tán.

“Vân Yên á. Chỉ cần là Đàng Thiếu Bảo Chủ muốn gặp Vân Yên chúng ta, nàng lúc nào cũng có mặt. Đàng Thiếu Bảo Chủ, bên này mời.” Nàng quay đầu nhìn Nhan Thiếu Chân, “Tiểu công tử, có muốn hay không.”

“Không không không.” Nhan Thiếu Chân lắc đầu một cái, “Tú bà, ta là đi cùng đại ca Đàng Minh, ” nàng lập tức bắt được tay Đàng Minh, chỉ sợ bị bài trừ không cho thấy Vân Yên.

“Đại ca, đại ca, ta nói đúng chứ? Vậy thì người thật không có lương tâm, muốn chính mình tự đi gặp Vân Yên cô nương sao?”

“Tú bà, nàng là đi cùng ta.”

“Đúng vậy! Như vậy mới coi là đại ca kết nghĩa của ta!”

Đàng Minh mở miệng, không hề cho tú bà xen vào, tú bà chỉ có thể tươi cười đem hai người dẫn vào trong phòng Liễu Vân Yên.

Hết chương 5

17. Chương 6 .1

“Đại ca, loại rượu này thật không tệ!” Nhan Thiếu Chân cầm chiếc đĩa gấp miếng thịt gà, cái này cũng không tồi. Ai cha! Ở chỗ này ăn chơi thật sướng, thật thật không tệ.

“Người, đem này bình Nữ Nhi Hồng đổi thành một bầu trà hoa cúc mau.” Đàng Minh hướng tú bà nói.

Nhan Thiếu Chân đi vào trong phòng Vân Yên cô nương liền đổ hai chén Nữ Nhi Hồng.

Uống nữa khó bảo toàn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Ai nha! Ta chính là lần đầu tiên uống cái rượu này!” Tức chết nàng, rõ ràng liền muốn cùng với nàng đối nghịch lại sao!

“Nàng là đến xem Liễu cô nương , đợi lát nữa say nàng không phải cái gì đều nhìn không thấy sao?” Hắn chỉ phải nói như vậy.

“Đúng đúng đúng, được rồi! Đại ca người nói có đạo lý.”

“Thiếu Bảo Chủ.” Giọng nói dịu dàng từ nội thất truyền ra, một vị tuyệt thế mỹ nữ đi ra, sau lưng còn đi theo hai tiểu nha đầu.

Nhan Thiếu Chân mắt chớp cũng không chớp hết sức nhìn chăm chăm nàng, nguyên lai đây chính là danh kỹ nổi danh.

Dáng điệu nàng thật đúng là không nhỏ, khí chất tựa như thiên kim tiểu thư, hơn nữa có nồng đậm thư quyền, dáng dấp cực đẹp. Cùng Vi Hải Đường không phân cao thấp! Giờ tay nhắc chân đều có được cổ phong tình quyền rũ.

Một vị mỹ nhân như vậy, nam nhân đều rất khó kháng cự đi! Nhìn Liễu Vân Yên, Nhan Thiếu Chân thấy Đàng Minh đang ngồi bên cạnh, chỉ thấy hắn làm như không thấy giúp nàng pha trà hoa cúc.

“Vân Yên cô nương đã tới!” Nhan Thiếu Chân không nhận được đẩy Đàng Minh một cái.

“Ta biết.”

“Người.”

Nàng xem ra Đàng Minh không phải xảo, nhưng hắn thế nhưng đối với nàng ấy không có bất kỳ phản ứng, mà Liễu Vân Yên tựa hồ cũng rất thói quen ngồi xuống ở một bên, ngón tay thon dài vuốt ở trên dây đàn.

Liễu Vân Yên bên khảy đàn bên nhìn về Đàng Minh, phát giác Nhan Thiếu Chân đang nhìn nàng, liền đối với nàng lễ phép cười cười, “Cô nương, Vân Yên bêu xấu.”

Cô nương?

Wow! Thật là lợi hại, mới vừa rồi tú bà kia cũng không phát hiện nàng là vị cô nương, Liễu Vân Yên thế nhưng liếc nhìn nàng một cái đã biết.

Nàng xin lỗi gãi gãi đầu, cười mĩa mẩy tiếng, “Đằng Minh, bị nhìn thấu rồi!” Nàng lại đẩy đẩy hân.

“Muốn lừa gạt được Vân Yên cô nương không phải chuyện đơn giản như vậy, Vân Yên cô nương, thất lễ.”

“Thiếu Bảo Chủ khách khí, có thể xin hỏi thân phận cô nương hay không?” Liễu Vân Yên tròn mắt nhàn nhạt bi ai, nhưng dù sao cũng là nữ nhi tình trường, luôn là giỏi về che giấu mình.

“Ta?” Nàng ngón trỏ chỉ mình, “Ta là Vi Hải Đường.”

“Thì ra là Vi cô nương, nghe nói Vi cô nương cầm kỳ thư họa cũng có thể nói thông tuyệt. Có thể cho Vân Yên chiêm ngưỡng học hỏi hay không?”

Kỳ quái, nàng thế nào cảm giác vị hoa khôi xinh đẹp này tựa hồ đối với nàng có một chút địch ý. Nàng vừa không có đắc tội với nàng, nhiều lắm là cũng chỉ là giả gái tới xem một chút mà thôi, như vậy cũng không được sao?

Nhan Thiếu Chân liếc trộm thấy Liễu Vân Yên nhìn chăm chú vào Đằng Minh, chẳng lẽ. Chẳng lẽ. Liễu Vân Yên cũng thích Đằng Minh chứ? Chỉ là nhìn bộ dạng Đằng Minh, tựa hồ đối với nàng không có hứng thú quá lớn, lúc này, trong lòng của nàng dâng lên một chút cảm giác khoan khoái.

Hắc hắc! Người trong lòng của Đằng Minh là nàng nha!

“Hải Đường cô nương, nàng đến Long Đằng bảo lâu như vậy, tại hạ cũng chưa nghe được tiếng đàn của nàng.” Đằng Minh cũng nói theo.

Nhan Thiếu Chân mặt co quắp, “À? Đánh đàn. Ta không biết.”

Nàng nói rất nhỏ.

“Tin đồn Vi gia nhị tiểu thư tài đánh đàn có thể nói thiên hạ nhất tuyệt.” Liễu Vân Yên cảm thấy nghi ngờ.

“Tin đồn không có gì đáng tin cậy, các người phải biết.”

Có lẽ Vi Hải Đường là thật cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông không sai, nhưng là nàng cũng không phải là Vi Hải Đường, làm sao có thể sẽ biết những thứ này a?

Đằng Minh nhú lại chân mày, hân trước kia từng nghe nói qua Hải Đường biết đánh đàn, thế nào nhưng sao bây giờ nói không rồi?

“Vẽ tranh?”

“Không, ta chỉ biết vẽ Ô Quy.”

Nàng có phần hơi uể oải, từ nhỏ nàng vô cùng không có thiên phú mỹ thuật.

“Vây.”

Thật ra thì Liễu Vân Yên cũng không phải cố ý gây khó khăn cho người, nhưng là nàng ngưỡng mộ Đằng Minh đã lâu, nhìn thấy hân chú ý đến một cô nương khác khó tránh khỏi sẽ có chút ghen tỵ.

Nàng muốn biết Đằng Minh rốt cuộc thích nàng ấy ở điểm nào, Liễu Vân Yên nàng chỉ là xuất thân thanh lâu mà thôi, nhưng có bao nhiêu phú thương, quan viên say đắm vẻ đẹp của nàng muốn vì nàng chuộc thân, cũng bị nàng từ chối.

“Đừng hỏi, ta cái gì cũng không biết, chỉ biết sống phóng túng.” Nàng tức giận nói.

“Hải Đường cô nương, đủ rồi.” Đằng Minh nghiêm mặt lên, “Chúng ta hôm nay tới nơi này là muốn nghe Vân Yên cô nương hát khúc.”

“Ta không muốn nghe, ta không thoải mái, muốn trở về.” Nhan Thiếu Chân đứng lên.

“Người muốn ở chỗ này nghe Vân Yên cô nương hát khúc phải hay không? Vây ta đi trước.”

“Đằng Thiếu Bảo Chủ, nếu Vi cô nương nghĩ rồi đi trước, vậy người sao không lưu lại, Vân Yên thật lâu không có thấy Thiếu Bảo Chủ.”

“Không, ta cùng nàng trở về.” Nhìn thấy Nhan Thiếu Chân rời đi, Đằng Minh gia tăng bước chân.

“Tiểu thư. . . .” Nha đầu hầu hạ Liễu Vân Yên thấy ánh mắt của nàng ảm đạm, vội an ủi: “Thiếu Bảo Chủ hẳn không hẳn là thích vị Vi cô nương kia, tiểu thư người không cần lo lắng.”

“Đằng Minh có phải thích Vi cô nương hay không, ta nhìn đã biết.”

Hắn đã tới nơi này mấy lần, không giống cái công tử khác luôn đắm đuối nhìn nàng, hắn chuyên tâm nghe nàng đánh đàn hát khúc, lần đầu tiên nhìn thấy Đằng Minh, Liễu Vân Yên sớm say mê không dứt.

Cũng vẫn cho rằng Đằng Minh sẽ coi trọng nàng, mà nàng xuất thân thanh lâu, coi như là ủy thân làm thiếp nàng cũng cam nguyện, nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh tượng như thế, Liễu Vân Yên tự biết so ra vẫn còn kém hơn Hải Đường.

“Người đi nói với ma ma, nói ta đồng ý để Hình bộ đại nhân chuộc thân.”

Hình bộ đại nhân là một người tốt, thê tử mất sớm, đối với nàng luôn là khách khí lễ độ, đã từng nói qua muốn chuộc thân cho nàng cưới nàng tái giá.

Ở nơi này đợi lâu rồi, nàng biết. Gả ột người thích mình, cũng tốt hơn gả ột người không thương mình.

18. Chương 6 .2

“Tiểu thư, tiểu thư. . . .” Tiểu Hỉ xông vào sương phòng Nhan Thiếu Chân, nhìn thấy nàng ngồi ở giường ngẩn người, vội vàng ở bên tai nàng hô to.

Nhan Thiếu Chân bị Tiểu Hỉ dùng âm lượng dọa hết hồn, “Làm cái gì à? Nói cho người mấy trăm lần, phải thực nữ một chút, sôi nổi như vậy một chút khí chất cũng không có.”

“Không phải, không phải. Đã xảy ra chuyện!” Tiểu Hỉ gấp đến độ hộc mắt đều đỏ.

“Gặp chuyện không may? Xảy ra chuyện gì?” Nàng không hiểu hỏi, không hiểu ở Long Đằng trong bảo đề phòng sâm nghiêm có thể xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Tước nàng. Nàng bị Tô cô nương trói lại rồi.”

“Trói lại? Nàng tại sao đem Tiểu Tước trói lại! Đằng Minh đâu?” Nhan Thiếu Chân nhảy xuống giường vội vàng mang giày thêu, “Tiểu Tước hiện tại ở đâu?”

“Tại hậu viện.”

“Cái xú nha đầu cả gan này, lại dám trộm cây trâm của tiểu thư nhà chúng ta!” Nha hoàn bên cạnh Tô Hồng Tú ác thanh ác khí mắng.

“Tô tiểu thư, cây trâm không phải là ta trộm, là ta nhặt được trên mặt đất.”

Tiểu Tước bị treo ngược ở trên cây khóc nói.

“Cây trâm hoa của tiểu thư nhà chúng ta giá trị xa xỉ, nếu rơi tại sao không có bị ta nhặt? Tại sao là người nhặt được!” Nàng cường từ đoạt lý*.

*Biết là mình không có lý, vẫn to tiếng, cướp lời để đoạt lý của người khác.

“Rõ ràng chính là người trộm có đúng không!” Tô Hồng Tú không chút khách khí lên án.

“Không phải!” Tiểu Tước nhìn thấy Nhan Thiếu Chân chạy tới, “Tiểu thư, cứu ta. Ta không có trộm đồ của nàng a! Đây ta thật đúng là nhặt được.”

Nhan Thiếu Chân nhìn thấy Tiểu Tước bị trói trên tàng cây, trái tim cơ hồ cũng mau ngừng.

“Tô cô nương, chuyện gì cũng từ từ! Làm cái gì đối đãi một nha đầu như vậy, để nàng xuống.”

“Người biết nha hoàn của người làm chuyện gì không?”

“Không biết, nhưng lắng tai nghe.”

“Cái nha đầu không biết sống chết này trộm trâm hoa tiểu thư nhà chúng ta!” Nha hoàn đứng một bên chen vào nói.

“Tiểu thư, hãy tin nô tỳ! Đó không phải là nô tỳ trộm, nô tỳ mới vừa rồi đi qua vườn hoa lúc nhìn thấy trên đất, vừa mới nhặt lên họ liền nói là nô tỳ trộm.” Tiểu Tước kêu gào .

“Để nàng xuống.” Mặt của Tiểu Tước cơ hồ đều đỏ, bị cột vào trên cây như vậy nhất định rất khó chịu.

“Tại sao muốn ta để nàng xuống? Nàng là trộm.”

“Nàng nói là nàng nhặt được.” Tiểu Hỉ cũng tức giận.

Nhan Thiều Chân đại khái biết là chuyện gì xảy ra, “Nếu như Tô cô nương thật đối với ta có cái gì bất mãn, đại khái có thể nhầm về ta! Nàng chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, đừng cầm nàng hả giận.”

“Người người người. Nói cái gì a! Nàng trộm trâm hoa ta là sự thật, chẳng lẽ là ta cố ý hãm hại gài tang vật sao?”

“Phải hay không phải trong lòng Tô cô nương tự biết, để nàng xuống.” Nhan Thiều Chân hướng về phía thủ vệ nói.

“Không được, ai nói có thể thả người!” Tô Hồng Tú từ trước đến giờ ở trong Long Đằng bảo làm mưa làm, căn cứ vào di của nàng là bảo chủ phụ nhân, cho nên thủ vệ cũng phải nhường nàng ba phần.

“Ta nói thả người!” Nhan Thiều Chân nghiêm mặt lên, còn rất có uy nghiêm của thiên kim tiểu thư.

“Không cho phép, ở Long Đằng bảo chúng ta ăn cấp là phạm vào quy định thứ mấy trong bảo, a Phúc người nói cho Vi cô nương biết.”

“Này.” A Phúc dĩ nhiên cũng biết thân phận Nhan Thiều Chân, “Vi cô nương, trong bảo điều thứ ba quy định nếu như ăn cấp thì phải đánh mười đại bản, sau đó trục xuất Long Đằng bảo.”

“Nghe được chưa? Nha đầu này cũng còn chưa ăn hèo ! Liền muốn ta để nàng xuống sao?” Tô Hồng Tú cười lạnh.

“Tiểu thư, không muốn a. Cứu ta a.” Nghe đến nhận mười đại bản, nước mắt Tiểu Tước rơi tràn trề.

“Nàng mới vừa nói đồ không phải nàng trộm, người bây giờ chính là không có ý định thả người phải hay không? Người nghĩ như thế nào!”

“Theo quy định trong bảo, nàng chỉ cần ăn mười hèo ta liền để cho nàng đi, chỉ là thế.” Tô Hồng Tú nhìn Nhan Thiều Chân, “Ta hiểu với một cô nương bình thường mười đại bản này đánh xuống mạng có thể chỉ còn dư nửa cái rồi, nếu như Vi cô nương nguyện ý thay mặt chịu tội, năm đại bản là đủ.”

Mấy người này tại chỗ rối rít thở một hơi lạnh khí, ai cũng biết Vi Hải Đường cũng không phải là tới làm khách tầm thường, mà là Thiếu Bảo Chủ phụ nhân tương lai của Long Đằng bảo.

“Tô tiểu thư, người ngàn vạn lần không thể làm như vậy!”

A Phúc nghe được lúc lập tức biến sắc, nhưng. Hiện tại Đằng Minh lại có chuyện ra bảo xử lý, lần này nên làm cái gì mới phải.

“Sợ sao?”

“Tiểu thư, không cần! Tiểu Tước chịu được, người không cần.” Tiểu Tước trên tàng cây giùng giăng.

Nhan Thiều Chân đôi tay nắm quyền, biết nàng nếu không có nhận năm hèo này, có lẽ mạng của Tiểu Tước đang ở trong Long Đằng bảo cũng không còn, “Năm hèo vậy sao? Tốt. Ta chịu! Đem Tiểu Tước thả xuống.”

“Tiểu thư.” Tiểu Tước được A Phúc thả xuống, chạy tới ôm nàng khóc rống, “Tiểu thư, nô tỳ có thể chịu được.”

“Thích khóc như vậy làm cái gì, năm hèo sẽ không chết người.” Nhan Thiếu Chân cười an ủi Tiểu Tước cùng Tiểu Hỉ, “Các người đến một bên đi.”

“Không xong, mau phái người ra báo thông báo Thiếu Bảo Chủ.” A Phúc hướng thủ vệ một bên vội vàng nói.

“A Phúc người vẫn còn ở nói thầm cái gì, hèo cũng kêu người lấy ra rồi, còn chưa động thủ!” Tô Hồng Tú kêu, A Phúc là khổ sở nhìn Nhan Thiếu Chân.

“Vi cô nương, đắc tội.”

“Động thủ đi!” Nhan Thiếu Chân nhắm mắt lại, tự nói với mình chỉ cần nhẫn nại mười phút lại vô sự rồi.

19. Chương 6 .3

“Hai người các người khóc lóc rồi rít làm cái gì?” Nhan Thiếu Chân nằm ở trên giường, cố nén cảm giác đau đớn từ cái móng truyền đến, an ủi hai nha hoàn.

“Tiểu thư, đều là Tiểu Tước không tốt, là Tiểu Tước hại người. Ô ô ô.” Tiểu Tước càng khóc càng hăng say.

“Ai. Đã nói với người rồi chuyện này không liên quan người rồi. Người còn khóc.”

Cái móng của nàng thật là đau, hiện tại nàng cần nhất là tốt tốt nghỉ ngơi, ai biết hai người này đàn nha đầu ở đỡ nàng trở về sương phòng sau vẫn khóc, làm cho nàng nghĩ quên đau đớn ngủ ngon một phen cũng không được.

“Nhưng là phải không phải nhỏ.”

“Bằng không người lấy cái chết tạ tội tốt lắm! Đi phòng bếp cầm thanh đao cho Tiểu Tước.” Nhan Thiếu Chân không có tức giận nói, “Ai yêu, Tiểu Hỉ người không phải. Sẽ không nhẹ một chút phải không. A!” Thật rất đau, đau đến nàng chỉ có thể nắm chặt chăn kêu rên, tránh cho Tiểu Tước lại nghe khổ sở, tự trách.

“Tiểu thư, người nhất định rất đau đi!”

“Nói nhảm! Người khóc khóc khóc nữa. Ta liền không đau có phải hay không!”

Năm hèo này nàng mạnh mẽ chịu đựng, hai bản đầu nàng biết A Phúc dùng sức lực có chút nhẹ, khi Hồng Tú cảnh cáo, ba bản sau nàng lại không vận tốt như vậy.

Mỗi bản cũng đánh cho nàng trầy da sứt thịt, máu tươi chảy ròng. Nàng cắn chặt môi dưới liều mạng muốn mình chịu đựng, ngàn vạn đừng cầu xin tha thứ, đừng xem đến khuôn mặt đắc ý phách lối của Tô Hồng Tú!

“Thiếu Bảo Chủ thế nào cũng không tới cứu người? Nếu gặp lại người bị thành như vậy, hẳn nhất định đau lòng muốn chết.” Tiểu Hỉ vừa giúp Nhan Thiếu Chân bôi thuốc, vừa ghen ngào nói.

“Năm hèo này còn sẽ không chết người, yên tâm đi.”

Có lẽ đây chính là xã hội cổ đại không công bằng, ngay cả chúng cô cũng không có liên trực tiếp định tội, ai. Vẫn là thế kỷ hai mươi mốt khá hơn một chút, tối thiểu còn có thẩm tra.

Cốc cốc cốc. Cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa cấp bách.

“Người nào à?” Tiểu Tước đi ra phòng khách, “Là ai?”

“Đằng Minh.”

“Tiểu thư, là thiếu bảo chủ tới.” Tiểu Tước mừng rỡ xông vào nội thất nói, mà Tiểu Hỉ vội vàng kéo quần lót Nhan Thiếu Chân lên, dùng chăn đem nàng đắp kín.

“Nói cho hần biết ta chết, bọn họ đã thành công. trong Long Đằng bảo đã xuất hiện u hồn rồi !”
Nàng muốn chết rồi.

“A?”

“Liên như theo ta đã nói với người, người không muốn à? Đi a. Ngu ngốc!” Nói chuyện dùng thanh âm quá lớn, dùng quá sức rồi, cái mộng của nàng cũng đi theo mà đau.

Nàng có thể đến 5, 6 ngày không thể xuống giường đi! Chán thật ngày mai nàng còn muốn đi du ngoạn.

Khi Đằng Minh nhận được tin tức, lập tức vứt hết tất cả công việc ra roi thúc ngựa chạy về trong bảo, đã là chuyện hai canh giờ sau.

“Hải Đường đâu?” Hần giống như nổi điên hướng thủ vệ kêu.

“Vi. Vi cô nương. Ở trong phòng của nàng. ” Thủ vệ nói lấp bắp.

Nghe được Nhan Thiểu Chân ở trong phòng nàng, Đằng Minh lập tức chạy tới Thu Hà các.

“Thiếu gia.” Đằng Minh không để ý Tiểu Tước ngăn cản đã xâm nhập vào nội thất, nhìn thấy mặt Nhan Thiểu Chân không có chút máu, yếu đuối nằm ở trên giường, tim của hần níu chặt.

“Tiểu Tước không có nói cho người biết, ta đã thành u hồn rồi sao?” Nghe được thanh âm của hần, nàng cũng biết là hần tới.

“Còn mở được miệng, liền có nghĩa nàng không có việc gì.” Hần mở miệng, trong mắt tất cả đều là lo lắng.

“Người không phải biết. Cái gì là.” Tìm niềm vui trong đau khổ “Sao?”

Đúng vậy, cổ nhân tuyệt đối thiếu hụt cảm giác hài hước!

“Tại sao như vậy?” Hần nóng lòng biết chuyện rốt cuộc là thế nào xảy ra.

“Tại sao không đi hỏi biểu muội người!” Giọng nói của nàng cũng chưa chút đến vô cùng.

“Ta sẽ đi tìm nàng.”

“Phải giúp ta báo thù sao? Không cần.”

Đánh cũng đánh, còn phải như thế nào? Cũng làm cho Tô Hồng Tú cái mộng nở hoa sao? Như vậy nàng cũng không đau đớn sao? Thú vị lắm. Nàng vẫn là bị đau phải không, cho nên vẫn là. Thôi!

“Hay là Đằng Thiểu Bảo Chủ là tới nhìn ta chết chưa?” Nàng kể khổ .

“Nàng cũng biết là không phải.”

“Nhé. Quan tâm ta sao?” Đây có thể thú vị rồi, nàng quên cái mộng truyền tới đau đớn, miễn cưỡng nghiêng người nhìn Đằng Minh.“Ta không sao.”

“Ta xem được nàng cũng không có việc gì.” Còn có thể nói độc như vậy liền có nghĩa nàng thật không có việc gì.

Hai nha đầu ở một bên cười trộm , “Nô tỳ đi giúp tiểu thư thu xếp một chút thức ăn.”

“Đi đi!” Cười cái gì cười, cũng không sợ bị người cười đến sái hàm sao? “Ta không sao, người có thể đi ra ngoài.”

“Hải Đường cô nương, cho phép tại hạ vô lễ, ta muốn kiểm tra vết thương của nàng một cái.”

“Cái gì? Không được, không được.” Coi như là hiện đại, cái mộng của nàng cũng không thể tùy tiện cho người ta xem .

“Không cho phép. Ta cảnh cáo người, người nếu như dám. Ách!” Nàng kêu rên một tiếng, bả vai bị điểm huyết, chỉ còn dư miệng còn có thể nói.“Này, mau giúp ta giải huyết a! Nhanh lên một chút a.” Thật là lợi hại, hần chỉ ở đầu vai của nàng điểm xuống, nàng liền không thể nhúc nhích, hôm nào nàng cũng muốn học chiêu này.

Không để ý miệng nàng không ngừng la hét, Đằng Minh kéo ra chăn bông, kéo xuống quần lót của nàng.

Cảm thấy cái mông mình lạnh lạnh, mặt Nhan Thiệu Chân nhất thời đỏ lên. “Người cũng rất ghê tởm! Đằng Thiệu Bảo Chủ rất vô lễ.”

Vốn là trắng nõn da thịt, lúc này sưng đỏ thành một mảnh, có xanh, có đen thậm chí còn vết da rách ra rỉ máu tươi, khiến hấn kinh hoàng.

“Rất đau chứ?” Lòng hấn thương yêu không dứt.

“Nói nhảm, các người rất kỳ quái. Nhìn cũng biết rất đau, còn vẫn hỏi ta rốt cuộc có đau hay không.”

Hấn không nhịn được đưa tay đi đụng vào vết thương của nói, đang nghe nàng truyền tới kêu rên sau lại rút tay về.

“Xin hỏi thần y có phương pháp - kỳ diệu để cho ta vết thương ” thần tốc khép lại “hay không?” Nàng mang thù, cố ý hỏi.

“Thần tốc? Ít nhất phải ba ngày nàng mới có thể xuống giường.”

“Ba ngày?” Cũng may, so nàng đoán chừng còn thiếu, nếu không nàng thật sẽ buồn chết.

“Tiền đan diệu được đâu?”

Đừng xem á! Không được nhìn cái mông của nàng nữa. Sắc Quỷ!

“Có thuốc có thể để cho nàng bơi.” Hấn giống như biết nàng đang suy nghĩ gì, kéo lên quần lót của nàng, giúp nàng đắp kín chắn bông, sau đó sẽ giải huyết đạo của nàng.

Phát giác mình có thể động, Nhan Thiệu Chân lập tức muốn ngồi đứng dậy, nhưng cái mông nàng “A, thật là đau.” Nàng lại nằm.

“Lấy ra a!” Nàng đưa tay.

“Cái gì?”

“Thuốc a! Không phải nói có thuốc có thể bơi sao? Đã có còn không lấy, ta giao cho Tiểu Hỉ bọn họ giúp ta bơi.”

“Thuốc ta giúp nàng bơi là được.”

Rầm rầm rầm rầm rầm.

Mấy chữ này khiến Nhan Thiệu Chân nói không ra lời, cái gì gọi là hấn giúp nàng bơi à? Nơi nàng bị thương là ở cái mông, hấn không biết sao? Thế nhưng không biết xấu hổ nói muốn giúp một tay.

“Không không không, sao dám làm phiền Thiệu Bảo Chủ đây? Huống chi người luôn luôn rất bận, chuyện nhỏ liên này giao cho họ là được.”

“Đối với ta mà nói, nàng vĩnh viễn là quan trọng nhất.” Hấn tự tay sờ nhẹ hai gò má của nàng, thâm tình nói.

Nhan Thiệu Chân nghe được lời của hấn nói, cắn chặt môi dưới, nội tâm một hồi rung động.

Rất quá đáng, hấn thật sự rất quá đáng, hấn tại sao có thể nói như vậy à?

Hấn không nên xem nàng quan trọng như vậy a! Nàng là người không thuộc về thế giới này, nàng còn phải trở về hiện đại đi gặp ba mẹ của nàng, còn có một đám bạn bè nữa, hấn cứ như vậy nàng thì như thế nào trở về đây?

Nàng không phải là người máu lạnh vô tình, Đằng Minh đối nàng tốt, nàng lại làm sao không có phát giác, chỉ là hết sức khắc chế mình chớ yêu hấn, tránh cho trong lòng có nhớ thương, nhưng. Nàng biết mình đã luân lạc, hăm sâu rồi.

Hấn là cái người cổ đại a! Chẳng lẽ hấn có thể đi theo nàng trở về hiện đại không?

Nàng thật là rất nhỏ, thật sự rất muốn khóc.

Không để ý sẽ làm đau vết thương, nàng lên tiếng khóc lớn.

“Ô ô. Người không nên đối xử ta tốt như vậy! Ô. Ta chưa từng tính toán. Không có ý định phải ở lại chỗ này. Như vậy. Ta liền. Đi không được. Ô ô ô.” Nàng khóc, đầm lệ ướt cả khuôn mặt khiến tâm Đằng Minh càng đau.

Đằng Minh thấy lời nói Nhan Thiểu Chân giải thích thành nàng không muốn ở lại Long Đằng bảo, “Nếu nàng là nhớ phụ mẫu nàng, nàng có thể đưa bọn họ ở lâu dài nơi này, Long Đằng bảo cũng đủ lớn.”

“Không phải, người không hiểu.” Nàng ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt. “Ta nói cái gì người vĩnh viễn sẽ không hiểu.”

Nói ra làm gì có người nào sẽ tin tưởng loại linh hồn chuyển thể này!

“Chớ thích ta được không? Ta có thể vĩnh viễn không có biện pháp hồi báo.”

Nếu như một ngày kia nàng tìm được phương pháp trở về hiện đại, có lẽ, nàng lại thật sự sẽ bỏ hẳn xuống một thân một mình đi nha.

Đây là nàng tự nói với mình, nhưng nàng biết vĩnh viễn không thể nào.

Khóc mệt, nàng dĩ nhiên cũng làm như vậy ngủ thiếp đi, Đằng Minh phát giác nàng không có thanh âm, biết nàng ngủ. “Bất kể như thế nào, ta sẽ không để cho người đi.”

Hắn đang hôn hít trên mái tóc nàng, rồi sau đó từ cái ghế thượng đứng dậy, vừa lúc lúc này Tiểu Tước, Tiểu Hỉ bưng bánh ngọt đi tới.

“Hải Đường cô nương mệt rồi, các người chớ quấy rầy nàng, biết không?” Nhìn thấy hai người gật đầu, hắn lại quay đầu nhìn Nhan Thiểu Chân một cái mới xoay người rời đi.

“Tiểu Tước người thấy chưa?” Tiểu Hỉ đang xác định Đằng Minh rời đi mới dám mở miệng.

“Người nói là. Ừ. Thấy được.” Tiểu Tước dùng sức gật đầu.

“Ai yêu! Đằng Thiểu Bảo Chủ thật rất ưa thích tiểu thư của chúng ta ! Nàng nhất định không biết. Chờ một chút nàng tỉnh lại chúng ta nhất định phải nói cho nàng biết.”

Hết chương 6

20. Chương 7 .1

“Biểu ca, biểu ca.” Nghe được Đằng Minh đang tìm nàng, Tô Hồng Tú cao hứng vọt tới đại sảnh, vừa thấy được Đằng Minh thì cho hắn một cái ôm thật chặt.

“Biểu ca, cái người này đang bận rộn những thứ gì à? Bảo huynh theo ta đi chơi huynh cũng không muốn, đừng để ý tới Vi Hải Đường nữa!” Nàng bĩu môi nói, phát hiện hắn mặt lạnh, vội vàng buông hắn ra.

“Biểu ca, huynh sao vậy?”

“Ta mới vừa rồi đã phân phó Thẩm Cường tiễn đưa muội trở về.”

Tô Hồng Tú giương cao thanh âm, “Không cần, ta có cùng phụ mẫu ta nói qua muốn tới nơi này chơi một tháng đấy!” Biểu ca là thế nào? Bình thường không phải tùy tiện nàng thích ở nơi này bao lâu liền bấy lâu sao? Thế nào hiện tại nàng mới đến mấy ngày liền đuổi nàng đi về.

“Ta hiểu rồi, nhất định là Vi Hải Đường đứng không? Nàng là cùng huynh nói gì đó!”

“Không có.”

“Không có? Gạt người, ta mới không tin ! Ta đi tìm nàng.” Vừa nói xong, nàng liền giận dỗi chạy ra đại sảnh tìm Nhan Thiểu Chân tính sổ.

“Đứng lại.” Đằng Minh lạnh lùng nói, “Hồng Tú, ta muốn muội bây giờ lập tức trở về.”

“Không cần!” Nàng từ trước đến giờ rất điệu ngoa, “Ta nói ta không đi về chính là không đi về, người ta còn có cùng mẫu thân ta nói, ta lần này đến tính toán làm tân nương tử của huynh, chỉ là huynh thế nhưng dẫn theo kẻ tiện nhân kia trở về ——”

Chát

Một cái tát thẳng trên mặt ở Tô Hồng Tú, gương mặt trắng nõn của nàng lập tức hiện lên chướng ấn rõ ràng.

“Hô.”

Tất cả người ở chỗ này đều cũng hít hơi, nhưng ngại vì chưa từng thấy qua Đằng Minh luôn lịch sự lại phát ra tính khí lớn như vậy, cho nên cũng không có người dám mở miệng.

“Huynh đánh ta ——” Nàng vuốt mặt, không dám tin nhìn Đằng Minh, trên mặt truyền tới cảm giác đau đớn so ra cũng kém hơn nội tâm của nàng.

“Từ nhỏ đến lớn huynh vẫn luôn rất thương ta, ngay cả mắng cũng không có mắng ta, nhưng bây giờ huynh thế nhưng đánh ta! Là vì Vi Hải Đường phải không?” Nàng mắt đỏ nói.

“Ta là thay phụ mẫu muội giáo huấn muội.”

“Mới không phải! Huynh là đang giúp Vi Hải Đường hả giận đúng không? Kêu ta trở về đúng không? Ta liền không trở về, ta liền càng muốn ở lại chỗ này xem huynh muốn như thế nào!” Nàng cũng không tin Đằng Minh dám trối gô đem nàng đưa về nhà.

Tô Hồng Tú rống xong, quay người bỏ chạy đi nha.

“Thiếu Bảo Chủ, muốn Thẩm Cương mang nàng trở về.” Thẩm Cương xin chỉ thị.

“Thôi.” Đằng Minh lắc đầu một cái, “Nàng kiên trì ở lại chỗ này thì để cho nàng lưu lại đi!” Đối với cái biểu muội từ nhỏ thương yêu này, hắn cũng biết nàng là tương đối kiêu căng mà thôi, bản tính vẫn là thiện lương .

— — — — —
“Ta có thể tự mình làm!”

Để Đằng Minh giúp nàng bôi thuốc cũng tốt, chỉ là nàng nhưng là đại gia khuê tú chưa lấy chồng! Coi như nàng là tới cùng hắn “Bồi dưỡng tình cảm” , thế nhưng dạng. Ừ. Thành thật mà nói, nàng thật sẽ xấu hổ.

Này hai nha đầu chết tiệt kia, nên nói các nàng là quá thức thời vẫn còn quá lười biếng, chỉ cần nhìn thấy Đằng Minh , họ sẽ tự động lách người, đem công việc bôi thuốc giao cho hắn.

Lần trước nàng còn nghe hơn hai miệng nha đầu nói Đằng Minh thừa dịp nàng ngủ lúc hôn trộm nàng. Thật là kỳ quái, hai người bọn họ còn bên nói bên cười trộm, ngược lại nàng cái “người bị hôn” này liền cười cũng cười không nổi.

Hắn đối với nàng càng tốt, nàng lại càng áy náy, chỉ sợ thật đi đem Đằng Minh cất sâu trong lòng.

“Ta đã thói quen giúp nàng rồi.” Hắn cười, hài lòng thấy vết thương trên cái mông nàng cơ hồ sắp khỏi hẳn.

“Là ta không có thói quen.” Nàng nằm ở trên giường buồn bực nói.

“Không có thói quen để cho người nhìn đến cái mông ta .” Nàng bổ khuyết thêm câu này.

Đằng Minh nghe vậy, trầm mặc mấy giây, Nhan Thiếu Chân cho là hắn sẽ nói ra ngữ điệu kinh người gì thì thế nhưng hắn lại cất tiếng cười to.

“Ha ha ha.”

“Cười cái gì! Không có cười qua à?” Nàng vươn tay không khách khí liền hướng bắp đùi Đằng Minh vỗ xuống đi.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Phun, vậy người mới vừa rồi nói như vậy là thế nào? Lúc rơi xuống nước bảo người cứu ta cũng nói câu này, hiện tại ta đánh người bắt đầu một cái còn là nói câu này.”

“Ta là đang giúp nàng bơi thuốc, cũng không ác ý.” Đằng Minh giải thích, phát giác cá tính của nàng thẳng thắn bộc trực, có sao nói vậy sẽ không quanh co lòng vòng.

“Ta cũng vậy chỉ là đánh người một chút, cũng không có ác ý được không?” Chỉ là nàng vừa lúc đánh tới bắt đầu của hắn mà thôi! Lời của hắn nghe hình như là nàng “đùa giỡn”

Hắn, hơn nữa ăn “đậu hũ” hắn một dạng.

Làm ơn! Nàng không phủ nhận hắn đáng đáp thật rất tốt, nhưng là Nhan Thiếu Chân nàng còn chưa có đói khát đến đi ăn đậu hũ một người nam nhân được không? Ta.

“Có lẽ thời điểm ta cứu nàng thái độ của nàng khi đó giống như hồi ở hồ, ta liền sẽ không hủy bỏ họa trục nàng rồi!” Hắn than thở nói, hồi tưởng lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Nàng cùng mẫu thân nàng lên núi dâng hương trên đường đồ đến kẻ xấu, hắn đi ngang qua thuận tay cứu nàng.

Nàng đáng đáp tuy đẹp, nhưng thần thái kiêu ngạo kia làm hắn không chút nào suy tính trả về họa trục của nàng.

Nhan Thiếu Chân thân thể cứng đờ, nhận thấy được nàng có chút kỳ lạ, Đằng Minh quan tâm hỏi: “Thế nào?”

Nàng cười khổ, “Người có nghĩ tới hay không, từ Vi Hải Đường trong ấn tượng đến ta bây giờ hay không, người không phải cảm thấy có khác biệt quá lớn hay sao?” Nàng chậm rãi nói ra.

Từ trong miệng hai nha đầu, nàng cũng đại khái biết Vi Hải Đường là người như thế nào, mặc dù nàng tùy hứng, rất kiêu, nhưng là không thể phủ nhận, nàng là người tài nữ, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông; Tiểu Hỉ thậm chí còn nói cho nàng biết, người tới cửa hướng Vi Hải Đường cầu hôn cơ hồ đem cửa Vi phủ cho đập nát rồi.

“Là có chút.”

“Chỉ là có chút sao?” Nàng nhìn Đằng Minh hỏi nữa. “Người có nghĩ tới có lẽ ta cũng không phải Vi Hải Đường hay không?”

“Không thể nào, Vi phủ không thể nào tìm người giả mạo Vi Hải Đường, phụ mẫu của nàng không thể nào không biết được nàng.” Hắn tin chắc.

Tốt, coi như trên đời thật sự có vóc người cùng Vi Hải Đường giống nhau như đúc, nhưng là phụ mẫu thân sinh tổng nhận ra được đi!

“Cũng bởi vì ta không phải Vi Hải Đường, cho nên ta mới có thể không muốn gả cho người, người tốt với ta ta dĩ nhiên biết. Nhưng, những thứ này tất cả đều là thuộc về Vi Hải Đường, không phải của ta!”

Nàng thấy hắn nghi hoặc, tiếp tục nói: “Ta cũng không phải ở lừa người, cũng không phải là bịa đặt những thứ chuyện xưa này tới phá người, chỉ là ta cho là nên nói cho người biết sự thật, người đối với ta càng tốt, ta liền càng áy náy.”

Nàng hít sâu một cái, “Ta cũng không phải người của cái thời đại này, ta tên là Nhan Thiếu Chân.” Đem nàng lấy tất cả tất cả tất cả đều nhất nhất nói cho Đằng Minh.

“Mà Tiểu Hỉ, Tiểu Tước vẫn lại là cho Vi Phúc cai lý do này, chính là ta đụng vào đầu, rất nhiều chuyện đều không nhớ, thậm chí ngay cả cầm kỳ thư họa thậm chí quên cạn sạch. Thật ra thì ta vốn là không biết!”

Biểu tình của hắn không thể tin được để cho nàng cười khổ.

“Ta rất mệt mỏi, cho nên mới muốn tất cả đều nói cho người biết, ta không đồng ý gả cho người nguyên nhân cũng là bởi vì có ngày ta có thể sẽ về lại thế giới cũ!”

Đằng Minh chấn kinh đến nói không ra lời, “Ta không có biện pháp tin tưởng lời nàng nói.”

“Bất luận kẻ nào cũng không có biện pháp tin tưởng, ta cũng không phải Vi Hải Đường.” Về mặt của hắn đã thương lòng của nàng, thanh âm của nàng trở nên lạnh lạnh, “Hai người không cùng thế giới là không thể nào sống chung.”

“Vậy Vi Hải Đường đâu?”

“Ta không biết.” Có lẽ chết rồi, có lẽ tồn tại trong thân thể Nhan Thiếu Chân nàng, có lẽ.

“Này quá hoang đường, ta rất khó khăn tin tưởng.” Đằng Minh đứng lên, “Hải Đường cô nương, ta thật sự vô cùng khó khăn.”

“Ta nói ta tên là Nhan Thiếu Chân.”

Hắn là thích tấm mặt khuynh thành tuyệt thế của Vi Hải Đường, cũng không phải yêu cái linh hồn Nhan Thiếu Chân nàng đúng không!

Ánh mắt của nàng giống như có nước muốn chảy ra. Xong rồi, nàng càng ngày càng thích khóc, nếu là bị mấy bạn tốt nàng biết nhất định biết cười chết nàng.

21. Chương 7 .2

“Nếu giống như lời nàng nói, nàng không phải dùng cái này tới gạt ta! Điều này cũng có thể giải thích nàng tại sao lại biết bắt tên.” Theo phương diện này, liền có vẻ hơi hợp lý.

“Không sai, ta trước kia lúc học còn có tham gia bắt tên.”

“Hải. Không. Thiếu Chân! Cho ta thời gian để cho ta suy nghĩ một chút được không?” Đầu óc của hắn hiện giờ loạn thành một đồng.

“Đằng Minh, người không cần đối xử ta khách khí như vậy, người trực tiếp có thể muốn ta rời đi, hoặc là nghĩ biện pháp tìm người tài ba thu lại linh hồn chân chính của Vi Hải Đường.” Lời tuy nói như vậy, lòng của nàng cũng rất tổn thương.

“Không, ta sẽ không để cho nàng đi, ta chỉ là cần một chút thời gian để hiểu rõ tất cả, nếu như nàng là vốn là Vi Hải Đường, ta cũng vậy sẽ không muốn cưới nàng.”

Những lời này so cái gì cũng xuôi tai, nàng lúc này mới cảm thấy an ủi chút. “Ta chỉ là chiếm dụng thân thể của nàng mà thôi.”

“Ta hiểu rõ! Ta cũng vậy chỉ là yêu linh hồn của nàng, bất kể như thế nào. Ta đều hi vọng nàng đừng đi.”

“Ta không biết được một ngày nào đó Vi Hải Đường kia sẽ đến lấy lại thân thể của nàng.” Chờ ngày đó vừa đến, nàng phải là trở lại hiện đại đi!

“Ta sẽ không để cho loại chuyện đó xảy ra.” Coi như là nghịch thiên, Đằng Minh cũng tuyệt đối muốn đem Nhan Thiếu Chân lưu lại.

“Như người vậy sẽ làm ta không có biện pháp trở về thế kỷ hai mươi mốt.” Nàng nặng nề nói, vươn tay vuốt tuấn nhan hắn, “Người nhà của ta đều ở đây nơi đó, người biết mà.”

Đến đây, nàng đã không còn cách nào khắc chế được trái tim của mình, nàng biết nàng yêu hắn, yêu Đằng Minh thật rồi.

Ở chỗ này, hắn thật đối với nàng rất tốt, săn sóc lại dịu dàng, mặc dù là hạn chế hành động của nàng, nhưng là chỉ cần có hắn cùng đi nàng nơi nào cũng đi được rồi !

Hắn có thể bao dung nàng cố tình gây sự, hắn có thể nhịn chịu nàng ác ngôn ác ngữ đối với hắn Cũng bởi vì hắn đem nàng đem so với cái gì cũng quan trọng.

Từ nhỏ đến lớn, trừ ba mẹ, rất ít người sẽ đem nàng đặt ở lòng bàn tay che chở như vậy, ở thời không trung gặp phải hắn, đây là có đúng hay không.

Ông trời sẽ tàn nhẫn lúc nàng thật yêu Đằng Minh sau lại đem nàng đưa trở về sao?

Nàng thật không muốn đi rồi, nàng muốn lưu ở thế giới có hắn, coi như nơi này dù có bất tiện thế nào, chỉ cần có hắn.

“Thế nhưng ở đây có ta, nàng thật liền nhẫn tâm như vậy mà đi?” Hai tay hắn đang cầm mặt của nàng, để cho nàng không cách nào trốn tránh nhìn hắn nữa. “Nàng thật không cảm thấy ta yêu nàng sao?”

“Thiếu Bảo Chủ chẳng lẽ quên những lời nam nữ thụ thụ bất thân này rồi hả ?” Nàng khẽ cười, linh hồn nàng phóng túng cũng không chịu những lễ giáo trói buộc của cổ đại.

“Cổ nhân thật khổ cực, còn phải nói một chút lời nói văn hoa. Người biết không? Ta có lúc đều phải suy nghĩ nên nói câu nào thật lâu đấy, như vậy khi bật thốt lên mới giống” từ hay dùng” ở nơi này.” Như vậy người ta mới không dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh đến nhìn nàng.

“Nàng thích nói như thế nào liền nói như thế, chỉ cần tại hạ nghe hiểu được là đủ.” Hắn cương chiều mà nói.

“Thanks!” Cảm ơn đó! Nàng chớp chớp con ngươi lại vòng vòng.

“Nàng đang nghĩ cái gì?”

“Làm sao người biết ta đang suy nghĩ chuyện gì?” Nàng hỏi ngược lại.

“Bởi vì ánh mắt của nàng nói, chỉ cần con mắt của nàng giống như mới vừa rồi đi một vòng, ta liền có tai vạ đến nơi.”

“Cái gì! Ta mới không có đấy!” Nói giống như nàng đang tính kế với hắn, “Ta chỉ là đang suy nghĩ ta thật xin lỗi Vi Hải Đường.”

“Tại sao nói như vậy?” Hắn cầm tay của nàng, đem lấy nàng cho ôm vào trong ngực.

“Không được, không được. Nói ra sẽ bị dọa chết người, người nhưng là cái cổ nhân bảo thủ” Nói không chừng ngay kinh nghiệm tình dục cũng không có đấy! Chỉ là nàng cũng không có, không thể cười người ta.

“Ta nghĩ ta đã thành thói quen nàng nói năng kì lạ rồi, bất kể Thiếu Chân cô nương nói gì, ta đều sẽ không bị nàng hù được.”

“Chớ cô nương, cô nương , nghe thật là phiền, lúc hai chúng ta ở một chỗ thì gọi là Thiếu Chân được rồi, lúc có người ngoài ở đây thì kêu ta là Hải Đường.”

Nếu không ở chỗ này quá lâu, có lẽ nàng sẽ quên mất cái tên mà ba mẹ đặt cho nàng.

“Tốt, nàng có thể nói cho ta biết, nàng vì sao nói nàng rất xin lỗi Vi Hải Đường?”

“Vốn chính là.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong nháy mắt nhăn thành một chỗ, “Nếu như mà ta cùng người ở chung một chỗ, thậm chí gả cho người, rồi ta sẽ phải cùng người làm chuyện đó. A! Ta hiểu người nghe không hiểu.” Nàng phất tay một cái.

“Chính là ” Chu công Chi Lễ” mà các người nói đó, như vậy ta không phải sẽ lạm dụng thân thể của nàng. Ai nha, ai nha! Không chỉ là chiếm đoạt thân thể của nàng, còn lạm dụng. Ta nói nhiều như vậy, người rốt cuộc có hiểu hay không?” Cùng một cổ nhân giải thích đồng ... này thật phiền phức.

Ánh mắt của Đằng Minh vốn là kinh ngạc sau chuyển thành hăng hái nồng đậm, còn mang theo chút nụ cười, “Làm sao nàng biết được những chuyện ”Chu công Chi Lễ” này?”

Làm ơn, chuyện đơn giản như vậy. Liền học sinh Trung Quốc cũng biết được không?

“Chúng ta nơi đó rất phát triển, ta không chỉ biết Chu công Chi Lễ, còn biết làm sao làm.” Nàng là nhìn qua một đồng qua manga, a phiền* mới biết.

*phim con heo (là phim sex ==!)

A! Nghĩ đến A phiền, nàng lại bắt đầu khóc ò lên. Nếu như nàng cả đời cũng đợi tại cổ đại, nàng không thể nhìn A phiền rồi! Ô ô ô! Kia cũng coi như cho nàng chút giải trí.

“Đúng vậy!” Nàng nhưng là rất kiêu ngạo, “Người không biết sao? Cầu xin ta đi ta liền dạy người.” Thuận tiện cầm mấy trăm lượng hoàng kim.

“Vậy nàng cùng người khác. Đi qua Chu công Chi Lễ sao?” Thanh âm của hắn có chút thuốc súng.

“Không có a!” Nàng vừa không có bạn trai, tìm ai làm à? Làm ơn.“Có muốn ta dạy người hay không? Đừng khách khí!”

Nàng đã cho rằng Đằng Minh là một cổ nhân, cho nên hắn có lẽ “sẽ không”, nàng từ trước đến giờ luôn rất tốt, biết gia đình của phu quân tương lai cũng không kiên nhẫn đi dạy cái này.

“Cô nương gia chớ nói cái này.” Nàng không đỏ mặt, hắn còn thay nàng ngượng ngùng.

“Có quan hệ gì, vậy cũng là bồi dưỡng tình cảm a!” Nàng lại tắc tắc nhìn hắn, “Là một xử nam không sao, ta sẽ dạy người.”

“Xử nam?” Hộc máu, hoàn hảo hắn sớm tập quen những lời kinh thế hãi tục của nàng.

“Tại hạ.”

“Người không hiểu cái gì gọi xử nam à? Được rồi! Dùng cách nói nơi này của các người, gọi là” đồng tử” Đi!”

“Thiếu Chân, ta hiểu biết rõ nàng ở đây chỉ cái gì, nàng không cần đặc biệt giúp ta giải thích.” Hắn thở dài nói.

“Người thật biết không?” Nhan Thiếu Chân chấp tay trước ngực, cặp mắt nháy nháy nhìn hắn.

“Ta hiểu.”

“Vậy là người không phải.” Nhìn thấy hắn lại có chút nghi ngờ, “Xử nam à?”

“Cái người này sao tò mò vậy.”

“Chính là sợ người không biết a! Vậy thì người cùng Liễu cô nương.” Hôm đó nhìn ánh mắt của Liễu cô nương nhìn Đằng Minh, thật sự là đắm đuối đưa tình nha!

“Tại hạ cùng với Liễu cô nương là trong sạch.” Hắn trình trọng giải thích.

“Hả? Đây Đằng Thiếu Bảo Chủ thật không rõ cùng ai à? Ha ha ha.”

Đằng Minh Tương ôm nàng càng chặt hơn, “Nàng để ý những chuyện kia sao?” Hắn lại hôn nhẹ khuôn mặt mềm mại như đậu hũ một dang của nàng.

“Hoàn hảo. Chàng, thật là đẹp trai.” Nàng giới thiệu cho người khác khách lệ, “Chàng lớn lên giống phụ thân chàng hay là giống như mẫu thân chàng? Mọi người đều nói ta lớn lên giống phụ thân ta.” Ủ. Nàng cũng xem quên tướng mạo của mình!

“Mẫu thân ta.”

“Mẫu thân chàng. Ủ. Có thể! Bởi vì chàng xem ra thật rất lịch sự.” Nhan Thiếu Chân tay vẫn đặt trên cổ Đằng Minh, dăng lên môi của nàng: “Thật ra thì ở lại chỗ này thật là khá, bởi vì chàng ở chỗ này.”

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn hôn lên cánh môi mỏng manh mà có chút ngượng lạnh của hắn, động tác vụng về của nàng khiến Đằng Minh đối bị động làm chủ động.

“Nàng ở đây đùa lừa? Đùa lừa sẽ tự thiêu!” Hắn cảnh cáo nói.

Bất kể Nhan Thiếu Chân ra đến từ nơi nào, mặc kệ bên kia rốt cuộc tới trình độ nào, nhưng là. Ở chỗ này, tất cả đều muốn y theo lễ giáo mà đi.

Cũng không phải là Đằng Minh hẳn cỡ nào rộng tuếch, chỉ là nàng chưa thành thân, bọn họ vẫn là chưa kết thành phu thê.

“Chàng sợ.”

“Nàng không sợ?”

“Có gì phải sợ.” Nàng hỏi ngược lại, nhiều lắm là không phải là “đau một cái” sao? Ta!

Nàng nhưng là dũng khí lắm mới dám như vậy đi “câu dẫn” Đằng Minh! Mặc dù nàng là người hiện đại, nhưng nàng chỉ là ưa thích ở trên miệng chọc ghẹo hắn. Chiếm một chút tiện nghi mà thôi, thật ra thì nàng cũng là hơi xấu hổ.

“Thành thân đi! Nếu nàng đồng ý.”

Hả? Đây coi như là bức hôn sao? Lời như thế bình thường không phải đều là nữ hài tử nói hay sao? Tỷ như, nếu có thì cũng trước kết hôn mới nói!

Đây rõ ràng là đang uy hiếp nàng sao! Nói cho nàng biết nếu như nàng thật rất muốn.

Vậy chỉ cần nàng gật đầu, là có thể lập tức có “Đêm động phòng hoa chúc” .

“Chuyện thành thân như vậy chúng ta cần nghĩ lại.”

Cần suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút.

“Được Chu công Chi Lễ không cần nghĩ lại?” Hắn nhìn chằm chằm Nhan Thiếu Chân.

Ánh mắt thật hung dữ, nhìn hắn bình thường ưu nhã lịch sự, từng người cũng có chút uy nghiêm!

22. Chương 7.3

“Đừng nói như ta muốn chiếm tiện nghi người, ăn sạch sành sanh liền muốn hai chân chạy, ta giống như là thứ người như thế sao?” Nàng nói thầm .

“Muốn nàng gật đầu nhẹ có bao nhiêu khó khăn sao?” Thanh âm Đằng Minh lại thấp hơn, nghe vào trong tai Nhan Thiếu Chân giống như là Diêm La Vương ở kêu gọi nàng.

“Nhưng là. Ta cũng vậy muốn cùng phụ thân ta nói a! Tại sao có thể như vậy tư đấm cả đời.” Mang ba mẹ nàng có lẽ lại vô sự.

Lúc này Đằng Minh mới lộ ra nụ cười, “Đại nhân bên kia nàng không phải dùng lo lắng, nàng quên sao? Lúc trước muốn dẫn nàng trở về Long Đằng bảo, nhạc phụ đại nhân đã sớm đồng ý chuyện cả đời của chúng ta rồi.”

Nhạc phụ đại nhân? Nàng không vui nhìn hắn. Gọi nhanh thật đấy! Giống như nàng thật đã gả cho hắn, hắn chính là con rể Vi Phúc một dạng, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ.

“Người còn có suy nghĩ!”

“Không có.”

Nàng có thể nói tất cả đều bị hắn phá hủy rồi sao, nàng còn có thể nói gì? Chỉ cần nàng sao nghĩ tới thân thể Đằng Minh “bền chắc tinh tráng”, nàng tựa hồ cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

“Được rồi, được rồi. Phiên chết rồi, gã chàng cũng được! Đằng Minh, chàng phải biết đó!” Ngón trở mảnh khảnh cách xiêm y không ngừng đâm lồng ngực của hắn.

“Bản cô nương là xem chàng không ai muốn cho nên mới tự nguyện gả cho chàng , nếu như không có ta, chàng có thể cả đời cũng không kiếm được thê rồi.” Nàng vênh vào tự đắc nói, lựa chọn quên hết mấy cô nương say tâm Đằng Thiếu Bảo Chủ.

“Điểm này ta dĩ nhiên biết.”

Nếu như không phải là nàng xuất hiện, hắn có thể cũng sẽ không có tính toán thành thân đi!

“Muốn cảm tạ ta hiểu rõ sao?” Nàng được voi đòi tiên mà nói.

“Ta hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi.” Nàng dùng sức đem Đàng Minh cho “áp” ở trên giường, không. Phải là nói, Đàng Minh một chút cũng không có phản kháng, theo ý của nàng hướng giường nằm.

“Hắc hắc.” Hưởng thụ thức ăn ngon, chuẩn bị chạy.

Nàng xem đứng lên giống hay không Lão Vu Bà biến thái, chuẩn bị hưởng dụng” bữa ăn Đồng tử ”

“Ngoan một chút, không cần giãy giụa, ta bảo đảm ta sẽ rất nhẹ, rất nhẹ, rất nhẹ.” Tay của nàng còn theo lời của nàng bày ra động tác.

“Thiếu Chân, nước miếng của nàng nhỏ xuống rồi.” Đàng Minh đưa tay lau nước miếng chảy ra từ khóe miệng nàng, cười khở.

“Ta biết rõ, hư ——” nàng ngón trỏ đặt ở môi của hắn, muốn hắn chớ có lên tiếng.

“Đừng kêu nhé! Ta sẽ rất dịu dàng. Tiểu Hỉ, Tiểu Tước vẫn còn ở bên ngoài, chờ một chút bị đụng thấy, đừng kêu đó!” Nàng cẩn thận dặn dò .

“Vây. Thiếu Chân cô nương, tất cả liền cầu xin nàng rồi, mời cao sĩ quý thủ, dịu dàng một chút.”

Trên căn bản Đàng Minh coi như là người rất thức thời, nếu là Nhan Thiếu Chân thích chơi loại trò chơi này, vậy hắn liền tuyệt đối sẽ phối hợp, dù sao hắn lại không bất kỳ tổn thất.

“Không thành vấn đề, tin tưởng ta!”

— — — — —

Nhan Thiếu Chân chậm rãi hôn Đàng Minh, tay nhỏ bé sờ loạn lung tung tại trên người của hắn.

Trên người hắn có chút mùi thơm phái nam, cùng mùi mồ hôi của nam nhân bình thường thật không giống nhau. Để cho nàng thật thích tại trên người của hắn mà nheo, mà nheo.

“Nàng được không?” Hắn lo lắng hỏi, nhìn cũng biết động tác của nàng là vụng về cỡ nào.

“Có thể, ta chỉ là không có” thực tập ” qua.” Nàng nói lại.

“Đừng sợ, đừng sợ. Ngoan nhé.” Nhan Thiếu Chân lột xuống thắt lưng của hắn, hơi có vẻ thô lỗ kéo xuống y phục của hắn, sau đó lột ra áo của hắn.

Khi thân thể tinh trắng của Đàng Minh hiện ra ở trước mắt nàng, nàng cảm thấy mình lại bắt đầu nhiều xuống mấy giọt nước miếng.

Nàng vội vã lau nước miếng lại chảy xuống tại khóe miệng, cặp mắt đăm đăm nhìn thân thể tinh trắng của hắn.

Người luyện võ quả nhiên không giống nhau, một chút thịt dư cũng không có.

Hơn nữa hắn còn có “Cơ bụng” nhé! Có sáu khối nhé! A vai nam chính trong phim cơ hồ đều có một khối mà thôi.

“Hài lòng không?”

“Cực kỳ hài lòng. Nhưng mà bốn nhân cảm thấy Đàng Thiếu Bảo Chủ có chút tiến bộ, đừng nghe ta khích lệ liền đắc chí, như vậy sẽ không tốt.”

“Cần tuân dạy bảo.” Hắn cười.

“Ưu điểm của chàng lại thêm một chút, thật rất dễ dạy đấy!” Nàng càng ngày càng cảm thấy hài lòng.

Môi của nàng dời xuống, hôn lồng ngực bẽn chác của hắn, Đàng Minh mặc dù thon gầy, nhưng là lồng ngực cũng rất thật dày, một chút cũng sẽ không để cho người cảm thấy mỏng manh.

Đặng Minh kêu rên một tiếng, rất muốn đè nàng xuống, đối với nàng trêu đùa, hẳn không có bất kỳ lực chống cự gì, tiểu đệ phía dưới sớm đã bắt đầu phấn khởi.

“Hắc! Mặt của chàng thật là đỏ !”

“Ề hèm.” Một bên lật người đem lấy nàng đè ở phía dưới, hôn môi của nàng.

“Này này, chàng phạm quy á!” Nàng vỗ lồng ngực của hắn. Thế nào như vậy đấy! Không phải nàng phải có quyền chủ động sao?

Đặng Minh nắm chặt tay nàng, trối ở đỉnh đầu của nàng, cánh môi mỏng manh hạ xuống mút đôi môi mềm mại của nàng.

Ai yêu. Ai nói người cổ đại rất bảo thủ?

Hắn hôn rõ ràng liền rất sắc tình, xem một chút. Hắn còn đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của nàng, đây cũng là cách thức hôn tiêu chuẩn!

Nàng một chút cũng không lảng mạn mà mở to mắt, “Uy uy.”

Đặng Minh không để ý đến nàng, môi chậm rãi dời xuống, ở cổ trắng nõn của nàng lưu lại ấn ký, để tay mở nàng ra, cởi ra xiêm y của nàng

Một cái yếm nhỏ thêu bông hoa hải đường hiện ra ở trước mặt hắn, cặp mắt hắn ngụt lên lửa dục.

“Nàng. Thật là đẹp.”

“Cám ơn.” Hắn tán dương làm nàng vô cùng ngượng ngùng, chỉ là nàng vẫn là cực kỳ có lễ phép nói lại.

“Chàng.” Cảm thấy bàn tay to của hắn đưa đến sau lưng nàng tháo ra sợi dây yếm của nàng, nàng cảm thấy có chút có cái gì không đúng.

Động tác của hắn thế nào so nàng còn gọn gang hơn? Hơn nữa cũng biết bước kế tiếp nên đi như thế nào! Dáng vẻ này, nàng chỉ có thể nhìn trong sách tranh chuyện xưa, dựa theo A phiến mà sờ loạn hắn.

Kéo xiêm y của nàng thả xuống , Đặng Minh nhìn thân thể mềm mại trắng nõn của nàng, nụ hoa màu hồng trước ngực nàng để cho hắn không nhịn được đưa tay chạm tới.

“Đợi chút, chờ một chút.” Nàng ra tiếng, nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy hừng hực lửa dục.

“Ta. Khụ khụ. Ta muốn nói cho chàng biết nhé! Bộ ngực ta vốn là là phần lớn, mới không giống Vi Hải Đường nhỏ như vậy. Dĩ nhiên, dĩ nhiên ta thừa nhận, ta không có xinh đẹp như nàng.” Nhan Thiếu Chân đỏ bừng cả khuôn mặt nói.

Hắn còn tưởng rằng nàng phải nói những thứ gì, không nghĩ tới nàng dám nói cái này, hắn cười tà, môi không chút do dự hôn lên nụ hoa nàng.

“Nha. Ừ.” Nàng rên rỉ một tiếng, “Không cần. Ừ.”

Hắn cắn nhẹ tại ngực của nàng, tay của hắn cũng bắt đầu đi xuống, kéo quần lót của nàng xuống sờ vào bên trong.

Đặng Minh vẫn muốn nàng, từ lúc khi hắn đem túi tiền của nàng trao trả lại cho nàng.

Mỗi lần giúp nàng bôi thuốc hắn luôn là động tác nhanh chóng, mắt nhìn thẳng, chỉ sợ mình cợt nhả nàng.

Nhưng, hiện tại không giống nhau, Thiếu Chân đồng ý gả hắn, nàng hoàn toàn là thuộc về hắn.

— — — — —

Cốc cốc cốc. Tiếng gõ cửa vang lên, Nhan Thiếu Chân lập tức từ trên giường nhảy dựng lên.

Hù dọa! Xong đời, xong đời, nhất định là Tiểu Tước cùng Tiểu Hỉ ở bên ngoài gọi nàng.

Đang chuẩn bị xuống giường, một bàn tay từ hông của nàng đưa qua, ôm hông của nàng, “Đi đâu?” Đặng Minh hỏi.

“Có người gõ cửa.” Nàng hốt hoảng nói, tựa như trước kia núp ở trong nhà nhìn lên A phiến, ba mẹ đột nhiên về nhà một dạng.

“Mặc kệ.”

“Nhưng là Tiểu Tước, Tiểu Hỉ.”

“Ta đi là được.” Hẩn quan tâm mà nói.

“Cái gì? Chàng đi.” Đó không phải là càn hồng hét sao? Không được, không được, nàng còn muốn làm người! Đợi lát nữa bị hai người bọn họ quăng lấy ánh mắt khác thường. “Hay là ta đi.”

“Nàng tốt nhất nghỉ ngơi.” Đằng Minh mặc vào xiêm y, đi ra nội thất, quả nhiên liền nhìn thấy hai tiểu nha hoàn đã tự chủ trương mở cửa đi vào phòng khách, còn len lén nhìn trộm nội thất.

Nhìn thấy Đằng Minh đi ra, Tiểu Hỉ, Tiểu Tước cũng hít hơi, “Thiếu. Đằng Thiếu Bảo Chủ.” Cái loại đó dáng vẻ rõ ràng là. Là.

“Đi kêu người chuẩn bị nước nóng cho Hải Đường tắm rửa.”

“Đằng Thiếu Bảo Chủ, làm sao người có thể cợt nhả tiểu thư nhà chúng ta!” Tiểu Tước lấy dũng khí chất vấn. Tiểu thư là có ân với nàng, nếu không phải là tiểu thư, nàng sớm đã bị đánh chết.

Đằng Minh nhú mày, ánh mắt sắc bén hướng thẳng Tiểu Tước quét tới, Tiểu Tước toàn thân rung mình một cái, lại không dám lỗ mãng, “Theo ta nói làm ngay! Hải Đường có chuyện gì thông báo cho ta.”

“Vâng, vâng.”

Tiểu Tước miễn cưỡng gật đầu, vội vàng cùng Tiểu Hỉ vào trong nội thất, vừa thấy được Nhan Thiếu Chân lập tức kêu trời trách đất.

“Tiểu thư. Tiểu thư. Là chúng tỳ thực xin lỗi người, không có biện pháp bảo vệ người.”

“Các người khóc cái gì?” Nhan Thiếu Chân mặc áo lót ngồi ở trên giường, mắt liếc họ.

“Là. là.” Tiểu Hỉ mắt tinh nhìn thấy trên cổ Nhan Thiếu Chân xanh một miếng, đen một khối.

“Đằng Thiếu Bảo Chủ không chỉ có khi dễ người, còn đánh người phải hay không? Nếu vậy chúng ta rời đi nơi này càng tốt, bất kể như thế nào.” Sức tưởng tượng Tiểu Tước rất phong phú.

“Đánh ta?” Nơi nào à? Hẩn mới vừa rời chỉ là “yêu” nàng mà thôi a! Vừa nghĩ tới tình cảnh thân thiết mới vừa rồi, nàng liền không nhịn được xấu hổ.

“Nếu không cổ của người thế nào mà ứ máu đây? Thật đáng thương, ta còn cảm thấy Đằng Thiếu Bảo Chủ đáng dập lịch sự, tuần mỹ, nguyên lai là người mặt lòng dạ thú, chỉ là đánh người còn chưa đủ, lại còn cắn!”

Có dấu răng, nàng nhìn thấy.

Nghe Tiểu Hỉ nói như vậy, Nhan Thiếu Chân vội vàng đưa tay che kín cổ. Thì ra là hai người ngu ngốc này đang nói dấu răng a! Thôi, thôi, cùng các nàng hai giải thích một trăm lần, họ cũng nghe không hiểu.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi! Lúc này rời đi thôi, nô tỳ lập tức giúp người chuẩn bị bao y phục.” Để tránh tiểu thư lại bị khi dễ.

“Ngừng! Các người tạm ngừng tất cả động tác, ta đã nói hẩn khi dễ ta rồi hả?” Nàng cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Nếu không tiểu thư người.”

“Ta đã đồng ý gả cho Đằng Minh rồi, ta cùng hẩn. Ừ. Chỉ là.” Nàng đang suy nghĩ muốn dùng cái dạng gì để nói, mới không hù được hai người bọn họ,

“Thân mật trước ‘êm động phòng hoa chúc.’” Nghe cũng đủ văn nhã đi?

Nàng vẫn còn ở trong lòng tán dương mình, chỉ nghe được hai tiếng phanh, phanh. . . . Hai tiểu nha hoàn cứ như vậy một người một bên đã hôn mê.

Hết chương 7

23. Chương 8 .1

“Trong bảo là xảy ra chuyện gì à? Các người là ăn gan hùm mật báo có phải hay không. . . . Lại dám khắp nơi treo cầu!”

Giăng đèn kết hoa, thế nào? Trong bảo làm đám cưới sao?

Từ ngày bị Đằng Minh tát, tính khí Tô Hồng Tú càng khó chịu, chỉ cần nàng nhìn thấy cái gì không hài lòng ở bên trong Long Đằng bảo, không làm nàng như ý, nàng liền phát giận, hạ nhân trong bảo liền tránh nàng như rắn, như bò cạp.

Mà nàng càng ghét Nhan Thiệu Chân, cho rằng Đằng Minh đánh nàng bởi vì sự tồn tại của ả ta.

Mấy hạ nhân trong bảo nhìn thấy Tô Hồng Tú, bởi vì không còn kịp chạy trốn, chỉ có thể nhắm mắt trả lời nàng.

“Bẩm tiểu thư, trong bảo sắp có hỉ sự.”

“Có hỉ sự?” Tuyệt đối không phải là của nàng cùng Đằng Minh. “Là Vi Hải Đường cùng biểu ca đúng không?” Ánh mắt của nàng trong nháy mắt trở nên ác độc.

“Vâng. . . .” Hạ nhân càm lăm nói.

“Khi nào?”

“Ngày mười bảy tháng này, Thiếu Bảo Chủ mời người xem ngày, nói ngày mười bảy tháng này là ngày tốt nhất trong năm, chỉ cần ở thành thân vào ngày mười bảy thì phu thê có thể ân ái cả đời.” Hạ nhân ngây ngốc nói.

“Ân ái cả đời!”

Biểu ca nàng cứ thế cùng Vi Hải Đường ân ái cả đời sao? Hắn có nghĩ tới nàng không? Nàng từ khi biết chuyện đã muốn làm thê tử của hắn, mà bây giờ. . . .

“Không cho phép, ta không cho phép các người treo cái này, dẹp hết cho ta !” Nàng la hét, ra lệnh hạ nhân.

“Tiểu thư, xin đừng làm khó tiểu nhân được không? Đây là việc Thiếu Bảo Chủ yêu cầu.”

Mấy người bọn họ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, ai trong số họ cũng đều đã lãnh giáo qua tính cách điêu ngoa của Tô Hồng Tú.

“Ta kêu các người dẹp đi các người liền dẹp đi! Không dẹp đúng không? Vậy để ta !” Nàng leo lên cái thang, đem mấy banh vải nhiều màu (1) kéo xuống, dùng sức ngã trên mặt đất. “Không cho phép, ta không cho phép Vi Hải Đường gả cho biểu ca ta.” Nàng tức giận đỏ mặt, sau khi nói xong liền chạy.

“Làm thế nào, làm thế nào? Tiểu thư như vậy. . . .” Hạ nhân giáp nhìn banh vải nhiều màu trên đất bị xé nát, lo lắng hỏi.

“Đừng động tới tiểu thư, làm việc chính quan trọng hơn! Thiếu Bảo Chủ sắp thành thân rồi, tiểu thư có thể nói gì được.”

Hạ nhân ắt cầm đồ trang trí lên tiếp tục công việc, Vi gia tiểu thư tới Bảo bọn họ lâu như vậy, tình tình nàng thân thiết dễ gần nên bọn họ cũng rất ưa thích, cũng vui vẻ ngắm xem nàng như thiếu phu nhân Long Đằng bảo.

“Biểu ca, biểu ca. . . .” Tô Hồng Tú vừa biết Đằng Minh ở thư phòng, liền vội vàng chạy vào bên trong tìm hắn, lại nhìn thấy Nhan Thiệu Chân ngồi ở bên cạnh hắn cùng hắn vừa nói vừa cười.

“Lông mày của em hơi thô một chút. Không phải a! Không có mảnh như vậy!” Nàng vỗ vỗ cánh tay Đằng Minh, lúc này nàng cùng Đằng Minh đang họa lại bộ dáng chinh mình trước kia.

“Đôi môi a. Dày một chút, ngay thẳng mới hấp dẫn. Đúng rồi. Đúng rồi!”

Nói là hai người cùng nhau vẽ thật ra thì Đằng Minh là chủ bút, mà nàng là chỉ đạo, nàng sợ hiện tại sẽ không vẽ được tướng mạo chính mình trước kia, lại thật sự sẽ quên mình rốt cuộc hình dạng thế nào rồi.

“Cô ở trong này làm cái gì?”

“À. Cùng Đằng Minh nói chuyện phiếm, vẽ tranh, tóm lại chính là bồi dưỡng tình cảm a!”

Nhan Thiều Chân ngọt ngào nói, hướng Đằng Minh tràn ra một nụ cười thật to. “Đúng không?”

“Hong Tú, không phải nói với muội rất nhiều lần rồi sao? Thư phòng không phải là chỗ muội có thể tùy ý ra vào.” Đằng Minh để cây bút trong tay xuống cảnh cáo.

“Ta không thể tới, tại sao nàng có thể!” Tô Hồng Tú tức lên.

“Hi hi hi.” Nàng đối với Tô Hồng Tú làm cái mặt quỷ, “Ta là cái thân phận gì, người vậy là cái thân phận gì? Người cũng chỉ cũng chỉ là ” biểu muội” của hần, mà ta. Là ” nương tử” của hần.” Nàng đắc ý cực kỳ rồi.

Sắc mặt của Tô Hồng Tú cơ hồ xanh mét, “Người đi ra ngoài cho ta, ta có lời muốn cùng biểu ca ta nói.”

“Được thôi!” Nhan Thiều Chân cũng rất hào phóng, xoay người liền muốn rời đi.

“Hải Đường, nàng đi đâu vậy?” Hần cau mày kêu nàng.

“Muốn cùng Tiểu Hỉ, Tiểu Tước đi chợ chơi, yên tâm! Ta sẽ gọi Thẩm đại ca đi cùng.”

Mặc dù hôm nay thân phận của nàng bất đồng, nhưng người của nơi này đều đem lời nói Đằng Minh thành thánh chỉ một dạng, ba người các nàng tuyệt đối không có khả năng dễ dàng ra Long Đằng bảo.

“Vậy thì tốt.” Vô công của Thẩm Cương ở Long Đằng bảo chỉ kể dưới hần, có Thẩm Cương đi cùng với họ, hần liền an tâm. Nhìn thấy Nhan Thiều Chân đi khuất, hần mới mở miệng, “Hong Tú, muội muốn nói gì?”

“Biểu ca, huynh thật muốn thành thân với nàng sao?” Tô Hồng Tú vội vàng hỏi.

“Đúng vậy.”

“Vậy muội thì sao? Muội làm thế nào?”

“Muội?”

“Muội rất thích huynh, nếu huynh cưới Vi Hải Đường, vậy muội thì sao?” Nàng lười kéo ống tay áo Đằng Minh, “Biểu ca, đừng vậy. Nếu không thì uội làm chánh thất, Vi Hải Đường làm thiếp.”

“Quá hoang đường, Đằng Minh ta chỉ có một vị thê tử, ta chưa bao giờ có tính toán cưới thiếp.”

Mấy vị bằng hữu hần chưa lấy vợ, nhưng là trong nhà đều có nạp thiếp thất, hần vô cùng không ủng hộ, hơn nữa Thiều Chân còn nói cho hần biết “Chúng ta bên kia sống theo chế độ một thê một phu, ta bất kể cái xã hội này chế độ như thế nào, nếu như chàng thật muốn kết hôn ta, thì phải dựa theo luật pháp bên kia mà làm” !

Coi như Nhan Thiều Chân không nói cho hần biết, hần cũng sẽ không cưới thiếp, trừ nàng. Hần sẽ không yêu nữ nhân khác.

Bởi vì trên đời này sẽ không còn có Nhan Thiều Chân thứ hai!

“Biểu ca.”

“Hong Tú, muội đừng náo loạn được không? Ta căn bản không thích muội, tuyệt đối cũng không sẽ lấy muội.” Hần nói thẳng, muốn Tô Hồng Tú dẹp ý niệm này.

Tô Hồng Tú dứt khoát bất cứ giá nào, nàng nhịn xuống nội tâm e lệ thoát hết y phục, lộ ra cơ thể mỹ lệ lung linh

“Hong Tú, cái này là làm cái gì!” Đằng Minh sắc mặt rét lạnh, “Ta đã nói qua trừ Hải Đường ra ai ta cũng không cần!”

“Biểu ca, huynh không phải sẽ nghĩ muốn ta sao?” Nàng dùng sức ôm Đằng Minh.

“Người cút cho ta!”

Đằng Minh nhặt lên xiêm y rơi trên mặt đất của nàng, giữ lại cổ tay của nàng, lôi nàng đẩy ra bên ngoài, đem xiêm y ném cho nàng.

“Hong Tú, người thật làm ta rất chán ghét.” Hắn dùng lực đóng sầm cửa thư phòng.

Mà tim Tô Hồng Tú cũng theo đó mà vỡ tan, nàng ngồi dưới đất khóc rống

Càng khóc nàng lại càng cảm hận Nhan Thiểu Chân, thậm chí muốn nàng ta. Chết!

Không sai, chỉ cần nàng ta chết, biểu ca chính là hoàn toàn thuộc về nàng rồi, không có ai dám can đảm cùng với nàng tranh đoạt, ha ha.

“Phòng bếp đang nấu những thứ gì à?” Tô Hồng Tú khó có lúc đi vào phòng bếp, liền gặp được Tiểu Tước đang cố đốt củi, tựa hồ là hầm canh gà.

Nhìn thấy Tô Hồng Tú, Tiểu Tước như gặp đại địch, “Nấu canh a!” Rất không khách khí đáp lại.

“Đây là Thiểu Bảo Chủ đặc biệt giao cho nô tỳ, hẳn hôm qua kêu người từ Trường Bạch sơn mang về để nấu canh cho tiểu thư, muốn tiểu thư bồi bổ thân thể.” Nàng giương cao giọng, đầy mùi khoe khoang, chính là muốn cho Tô Hồng Tú biết địa vị tiểu thư nhà các nàng ở trong tâm Đằng Minh.

“Cái nha đầu chết tiệt kia, người dám dùng thái độ như vậy đối với ta a. Chó cạy gần nhà sao? Hôm nay bất kể như thế nào nữa, ta cũng vậy còn là biểu tiểu thư Long Đằng bảo, chỉ một cái nha hoàn như người dám đối với ta không khách khí như vậy!” Tô Hồng Tú quả thật tức điên rồi.

Tiểu Tước mắt tròn trắng, mỗi người ở trong bảo cũng biết Thiểu Bảo Chủ đã hạ lệnh đuổi khách, chính là muốn đem vị biểu tiểu thư này ời về nhà đi, là chính nàng mặt dày, dám dính lại chỗ này.

“Dạ dạ. Tiểu nhân biết sai rồi.” Nàng qua loa nói, tránh cho Tô Hồng Tú phát điên lại đem lấy nàng treo ngược ở ngọn cây.

“Biết là tốt rồi.” Tô Hồng Tú lúc này mới hơi lắng xuống tức giận. “Đúng rồi, ta mới vừa rồi tới có gặp tiểu thư nhà người tựa hồ đang tìm người.”

“Tìm nô tỳ?”

“Đúng, nàng nói bố trang đưa tới vài thớt vải, muốn cho người lựa chọn cái nào tốt hơn, để nàng mặc khi thành thân, dĩ nhiên người cũng có thể nhận mấy món y phục mới có thể mặc, không cần mặc chút xiêm y cũ.”

“Như vậy a.” Đúng a! Nàng sao lại quên mất! Ngày hôm qua tiểu thư mới nói cho nàng biết đã mời bố trang đưa vài thớt vải. “Xin hỏi tiểu thư nhà nô tỳ hiện tại ở đâu?” Nàng không nghĩ ngờ gì.

“Tại sương phòng nàng, người mau đi đi! Đừng làm cho tiểu thư nhà người đợi lâu.”

“Được được.” Tiểu Tước đi vài bước lại trở lại, có chút khó xử nhìn nồi cháo gà trên lò nấu này.

“Nhưng là ta canh.”

“Người đi trước, kêu nữa Tiểu Hỉ đến chẳng phải được sao? Tiểu Hỉ cũng có thể làm tốt!” Tô Hồng Tú khuyên.

“Đúng đúng đúng, cảm ơn Tô cô nương.” Nàng bước nhỏ chạy đi.

Đợi Tiểu Tước đi xa, Tô Hồng Tú ác độc nhìn nồi nước này, “Biểu ca, huynh tại sao cứ như vậy thích con tiện nhân kia đây? Ta không tốt sao? Còn kêu người giúp nàng nấu canh.” Nàng một lát cau mày,

một lát cười, “Đồ của Trường Bạch sơn rất trân quý ! Cùng loại thuốc ta mang tới cũng một dạng trân quý đúng không?” Nàng từ bên hông lấy ra một bình sứ nhỏ.

“Hạc Đỉnh Hồng đấy. Sai người tìm thật lâu, chỉ cần một ngụm nhỏ thì có thể làm cho tiện nhân kia quy thiên. Ha ha.”

Nàng cẩn thận mở ra, đem trọn bình Hạc Đỉnh Hồng tất cả đều đổ vào trong nồi, “Như người vậy không chết cũng khó á.”

Nàng thấy Tiểu Hỉ đã chạy tới, nhất định là Tiểu Tước gọi nàng tới chú ý củi đốt.

Nàng lấy bình nhỏ thả lại trong tay áo, như không có chuyện gì xảy ra nhìn Tiểu Hỉ thở hổn hển, “Tối chậm như vậy, đợi lát nữa canh cũng nấu khô rồi !”

Tiểu Hỉ vội vàng vớt vớt canh, hoàn hảo. Không có việc gì.

“Hừ! Ta phải đi! Ở chỗ này vừa nóng lại buồn bực.” Tô Hồng Tú ghét dùng khăn tay bịt mũi, “Người tự mình ở lại chỗ này đi!”

“Lại không có ai bảo người ở lại chỗ này, có cái gì hay!” Tiểu Hỉ hướng về phía bóng lưng Hồng Tú la hét, “Thật là một biểu tiểu thư khiến người chán ghét.”

24. Chương 8 .2

“Đằng Minh! Chàng lâu rồi không mang ta đi ra ngoài đó.”

Nhan Thiệu Chân cùng Đằng Minh tại hậu hoa viên đi dạo, nàng nhìn cá chép bơi trong hồ, không nhìn được than vãn, liền giống bị buồn bực lâu ngày.

“Thời gian này rất bận, nàng cũng thấy, đang chuẩn bị hôn sự.” Đằng Minh ôm eo Nhan Thiệu Chân, không nhìn được hôn hít hạ gò má trắng nõn của nàng.

“Wey wey Wey. Nói chuyện liền nói chuyện, đừng động thủ động chân đấy! Như thế này làm cho người ta nhìn thấy.” Nàng vỗ vỗ mặt của hắn, hắn không biết xấu hổ nhưng nàng biết đấy!

Hơn nữa coi như nàng là sắp cùng hắn thành thân rồi, hắn như vậy cũng quá phách lối, trắng trợn thôi! Thế nhưng mỗi ngày cũng quang minh chánh đại đến trong phòng nàng ” đi ngủ” , hơn nữa còn ngủ thẳng cẳng khiến cho Tiểu Hỉ, Tiểu Tước họ đều nhìn nàng có vẻ ái muội. Để cho nàng cảm thấy siêu cấp mất thể diện.

“Nơi này không có ai.”

“Cái gì không có ai, mới vừa rồi Thẩm đại ca không phải ở nơi này sao?”

Nàng chỉ vào hành lang cách đó không xa, ánh mắt cũng nhìn về phía kia, ai nha. Mới vừa rồi người còn ở nơi này , thế nào mới nhảy mất bóng người đã mất tăm hơi.

“Hắn bận.” Đằng Minh cười cười.

“Gạt người.” Nàng cong môi lên, nhất định là Thẩm Cương quá thức thời rồi, xem tình hình không đúng liền tránh người.

Vậy bây giờ cũng chỉ còn dư lại hắn và nàng mà thôi, chẳng lẽ đợi hắn “thú tính đại phát”, ở chỗ này đem nàng nuốt vào bụng đi!

Hi vọng sẽ không, a di đà Phật.

Dắt tay Nhan Thiệu Chân, bọn họ đi tới cây cầu nhỏ, hắn tại phía sau nàng ôm nàng, cảm giác nàng ở trong lòng hắn cực kỳ sung sướng, “Còn nhớ rõ ta nói qua cho nàng nghe, chuyện ta biết y thuật không?”

“Ta biết rõ a! Cái ngân châm. đó. Dài như vậy!” Vừa nghĩ tới ngân châm, da đầu của nàng liền không nhìn được tê dại.

“Ngày hôm trước sư phụ dạy ta y thuật cuối cùng đồng ý xuống núi tham gia tiệc mừng.”

“Có thật không?” Khi đó nghe Đăng Minh nói. Hắn là sư phụ hắn duy nhất thu đồ đệ, mà sư phụ hắn cá tính cổ quái, y thuật hạng nhất, có danh hiệu là ” Quỷ Y “, nhưng thay người chữa bệnh phải ”nhìn tâm tình” , tâm tình không tốt coi như đưa lên vạn lượng hoàng kim cũng không cách nào đả động hắn.

“Đúng vậy.” Hắn gật đầu, “Sư phụ ta còn tinh thông bói toán, dịch lý, tướng mệnh.”

“Như vậy rất giỏi.” Bội phục, bội phục!

Nếu quả như thật giỏi như vậy, vậy hắn là có thể tính ra nàng ở lại chỗ này bao lâu chứ? Vừa nghĩ tới điều này, ánh mắt của nàng lại ảm đạm xuống.

“Sư phụ ta tuyệt đối có biện pháp có thể để cho nàng ở lại chỗ này, cả đời bồi ở bên cạnh ta.” Tựa như nhìn ra tâm sự của Nhan Thiệu Chân, Đăng Minh bảo đảm nói.

“Không nói cái đó, mỗi lần chỉ cần nói đến tâm tình sẽ ảm ức. Chàng còn chưa có nói cho ta biết, tại sao sư phụ chàng vốn không thu đồ đệ, này tại sao lại thu nhận chàng?”

“Có lần ta cùng phụ thân ta ra khỏi thành, nhìn thấy hắn không có ngân lượng nhưng muốn mua bánh bao, liền mua cho hắn, hắn liền kiên trì thu ta làm đệ tử.”

“Đơn giản như vậy!”

Cũng bởi vì hai cái bánh bao, thế ngoại cao nhân liền nguyện ý thu hắn đệ tử, Nhan Thiệu Chân có chút kinh ngạc.

“Không đúng! Nếu sư phụ ngươi thật sự được người ta gọi là” Quỷ Y “, này tại sao lại thiếu ngân lượng mua bánh bao?” Này thật sự khó tin nói ra người nào sẽ tin.

“Ngân lượng hắn bị trộm rồi sao?” Phải là như vậy thì nghe không sai đi!

“Hắn không mang ra ngoài, hắn bình thường không mang theo ngân lượng.” Đăng Minh trả lời, “Hắn chỉ là bởi vì đột nhiên ngửi thấy được mùi thơm bánh bao thịt, muốn ăn hai cái bánh bao thịt mà thôi.”

“Thật là một người kỳ lạ!” Hắn không mang ngân lượng, cũng không phải là muốn dùng giúp người xem bệnh để đổi lấy lương thực chứ?

“Thiếu Bảo Chủ, Từ lão đã đến đại sảnh.” Cách đó không xa truyền đến thanh âm Thẩm Cương.

“Cùng ta coi là đã đến lúc, sư phụ ta tới, ta đi đại sảnh xem một chút.” Đăng Minh nói cho Nhan Thiệu Chân.

“Chàng đi đi!”

Đợi sau khi Đăng Minh đi, nàng nhàm chán tại hậu hoa viên đi vòng, mới đi đến phía sau núi giả liền nhìn đến một vị lão giả đầu đầy tóc trắng, râu bạc cước ngồi ở trên tảng đá lớn, đang nhìn bên phải liếc bên trái trong ống tay áo hai bên, tựa hồ đang tìm thứ gì.

Chưa có thấy hắn bao giờ! Tới nơi này lâu như vậy, người nào trong Long Đăng bảo nàng cơ hồ đều gặp.

Lão giả kia gương mặt nếp nhăn, không thể nói là mặt mũi hiền lành, thì ngược lại giống như.“Thổ phỉ” , trên trán còn có mấy đạo vết sẹo.

“Lão bá, người ở đây tìm cái gì?” Nhan Thiệu Chân đi tới bên cạnh hắn hỏi.

“Nói cái tiểu nha đầu này ngươi cũng không hiểu.” Lão giả khinh thường nói, hay là đang không ngừng tìm trong ống tay áo.

“Người không nói ta làm sao hiểu.” Nàng mắt tròn trĩnh.

“Ngươi không sợ ta?” Chú ý tới nàng vẫn là đứng ở trước mặt hắn, lão giả rút cuộc ngẩng đầu lên.

“Sợ? Ta là cái gì phải sợ!”

“Ta đáng đáp như vậy. Rất nhiều tiểu cô nương đều sẽ bị ta dọa khóc thét lên.”

“Không biết.” Không có cảm giác, có thể là thế kỷ hai mươi một phim kinh dị quá phát đạt, so với diện mạo hấn kinh khủng hơn mấy trăm lần nàng đều xem qua, “Lão bá còn chưa có nói cho ta biết, người ở đây tìm chút cái gì?”

“Người thật là một tiểu cô nương thú vị.” Lão giả nhìn Nhan Thiểu Chân, “Từ chỗ rất xa tới nơi này, không khổ cực sao?” Hấn đột nhiên nói.

Nhan Thiểu Chân không hiểu nhìn của hấn.

“Người có muốn trở về thế giới của người không?” Lão giả không giải thích mà hỏi nữa.

Một câu nói này nàng liền nghe đã hiểu, “Người là. Người biết ta từ một thời không khác tới?” Nàng rùng mình một cái, “Làm sao biết?”

“Không có gì có thể giấu giếm được ta đấy, ha ha.” Lão giả cười to lên vài tiếng, “Người còn không có nói cho ta biết, người có muốn trở về hay không?”

“Ta.” Nhan Thiểu Chân có chút mờ mịt, “Nói không nghĩ là gạt người! Phụ mẫu ta đều ở nơi đó, muốn gặp lại họ, thế nhưng ở đây còn có.” Có Đằng Minh ở chỗ này, nhất định sẽ không có biện pháp gặp lại được hấn.

“Người muốn đi?” Hấn lại hỏi.

“Không, ta muốn ở lại!”

“Thật không tệ, không hổ là Minh nhi nhìn trúng, càng xem càng trúng ý!”

Hấn chính là muốn nhìn một chút nàng dâu Đằng Minh chọn trông như thế nào, có phải cô nương làm bộ hay không? Cho nên mới không có ở đại sảnh chờ, hiện tại nhìn thấy quả nhiên không làm hấn thất vọng.

“Tiền bối là. Sư Phụ Đằng Minh!” Nàng đoán liền đoán trúng.

“Không sai, ta chính là Đằng Minh Sư Phụ, nghe một chút.” Tay của hấn đặt ở trên lỗ tai, “Có nghe thấy tiếng bước chân đến hay không? Minh nhi nhất định là phái người tìm ta khắp nơi rồi.”

Tiếng bước chân. Bọn họ luyện võ nhĩ lực tương đối tốt, nàng lại không nghe được cái gì. Quả nhiên, lập tức, Đằng Minh tìm đến bọn họ.

“Sư phụ, lúc trước ngài không phải vẫn còn ở đại sảnh sao?” Đằng Minh nhìn thấy Nhan Thiểu Chân cùng Từ lão ở chung một chỗ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ chính nàng chuồn êm ra bảo.

“Xuy, vì sư nhìn xung quanh!” Từ lão lại lơ đãng nhìn mắt Nhan Thiểu Chân, “Người rất khó trở về! Bởi vì lòng của người đã rơi ở chỗ này rồi.”

“Lão bá.” Nàng còn muốn hỏi những thứ gì, Từ lão đã đi đến trước người Đằng Minh, “Đi đi đi, Minh nhi, nơi này người không có rượu à?”

“Có, đồ nhĩ vừa được biết sư phụ muốn tới, lập tức phái người lấy vài rượu thượng hạng, tuyệt đối sẽ làm cho sư phụ ngài uống đến đã nghiền!” Hấn cầm tay Nhan Thiểu Chân, ý bảo nàng đừng mở miệng nữa.

Nhan Thiểu Chân tức giận trợn mắt nhìn Đằng Minh một cái, chen chân vào đá bấp chân của hấn.

Những động tác nhỏ này không có tránh được mắt Từ lão, “Nàng dâu mới muốn đánh yêu thì tại trong phòng là được, nơi này còn có lão nhân ta.” Từ lão miễn cưỡng nói, “Minh nhi, đi! Còn không mang ta đi nếm thử một chút những thứ rượu kia.”

25. Chương 8 .3

“Tiểu thư, tiểu thư. Cháo gà hầm cách thủy tốt lắm!” Tiểu Hỉ thận trọng bưng chén cháo gà kia đem vào trong phòng Nhan Thiểu Chân.

Nhan Thiểu Chân còn đang nghĩ tới lời nói Từ lão—— người rất khó trở về.

“Tiểu thư, canh đến rồi!” Tiểu Hỉ nhìn cũng biết tiểu thư lại đang ngăn người, đem lấy cháo gà đặt lên bàn, hướng bên tai của nàng rống lên thanh.

“A cứu mạng.” Nhan Thiểu Chân dọa thật to giật mình, tay không ngừng ở trên ngực vỗ, “Nói cho người vài trăm lần rồi, mẫu thân ta không có sinh can đảm cho ta, đừng làm ta sợ như vậy!” Nàng rất muốn dạy dỗ cái nha đầu không biết sống chết này, nhưng Tiểu Hỉ căn bản cũng không sợ nàng.

“Nô tỳ mới vừa rồi đã lên tiếng kêu tiểu thư rồi.”

“Cái thứ gì kia à?” Nhan Thiểu Chân ghét nhìn chén cháo gà trên bàn kia, “Đằng Minh lại đi tìm thứ gì bổ cho ta?”

“Tiểu thư, đây chính là một phen tâm ý của Thiếu Bảo Chủ!” Tiểu Hỉ vô cùng không đồng ý, “Thiếu Bảo Chủ nói người thân thể suy nhược, phải ăn nhiều một chút thuốc bổ, này thượng đẳng nhân sâm này là thiếu bảo chủ kiếm được, ngay cả Vi phủ ta cũng không còn biện pháp.”

“Ta hiểu rõ, ta hiểu rõ, hẳn là thần dược không?” Chắc, là nhận bao nhiêu tiền từ Đằng Minh mà giúp hẳn nói tốt như thế? “Lấy ra, ta uống, ta sẽ uống sạch sẽ, đem lòng của hẳn tất cả đều uống sạch.”

“Tiểu thư, người nghĩ như vậy thật sự là thật tốt quá, nhân lúc còn nóng uống đi. Cẩn thận nóng!”

Nhan Thiểu Chân bưng chén lên liền nhạt thối, liền thật to một hơi uống nửa bát, đặt chén ở trên bàn.

“Ta uống nửa bát rồi, như vậy đủ. A ——”

Nàng cảm thấy ngũ tạng lục phủ bắt đầu réo lên, hơn nữa đau đớn càng ngày càng kịch liệt, dạ dày giống như có cây đuốc đang cuồng đốt bên trong.

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy? Người đừng hù dọa nô tỳ, người đang đùa với nô tỳ phải không.” Tiểu Hỉ nhìn thấy Nhan Thiểu Chân có chút không thích hợp, vội vàng đỡ nàng.

“Ta. Ta. Ợ.” Khóe miệng của nàng tràn ngập máu tươi.

“Tiểu thư, người học máu! Người đâu á..., người đâu á. Mau gọi đại phu.” Tiểu Hỉ bên khóc bên kêu, “Gọi đại phu tới a.”

“Minh nhi, người không phải thẹn là đồ nhi Từ quý ta duy nhất thu, thật sự là hiểu rất rõ ta!” Từ lão một tay vỗ vai Đằng Minh, một tay kia còn lại là đang cầm một ấm rượu to, cao hứng nói.

“Thật tốt, rượu này có thể hợp khẩu vị sư phụ.” Đằng Minh cung kính nói, nghe được bên ngoài truyền tới liên tiếp tiếng kêu la nhón nháo, chân mày hẳn lập tức nhíu lên, đứng dậy: “Bên ngoài là chuyện gì xảy ra?”

“Bẩm Thiếu Bảo Chủ, là Vi cô nương.” Thẩm Cương lập tức báo lại

Đằng Minh vừa nghe là Nhan Thiểu Chân, thần kinh lập tức căng được thật chặt, “Hải Đường sao? Nàng thế nào?”

“Nàng tựa hồ là trúng độc!”

“Cái gì ——” Đằng Minh nắm chặt quả đấm, trên vẻ mặt hiện lên lo lắng, “Mời đại phu chưa?” Hắn lập tức sải bước đi nhanh, Thẩm Cương vẫn lại là đi theo phía sau hắn.

“Rồi.” Thẩm Cương trả lời, “Đại phu không có biện pháp cứu.”

“Không có biện pháp.” Hắn ngừng bước chân, xoay người, “Tại sao không có biện pháp?” Lời của hắn như xương mắc tại cổ họng, mấy chữ này nói xong rất đau khổ.

“Đại phu nói. Là Hạc Đỉnh Hồng.”

“Hạc Đỉnh Hồng? Đại phu bình thường dĩ nhiên không có biện pháp cứu rồi.” Từ lão tay như cũ đang cầm một cái bình rượu lớn, một đôi mắt say khướt, liền đi bộ đều đi không ổn.

“Sư phụ! Người có biện pháp không?” Đằng Minh rối rắm, quên mất sư phụ hẳn ở chỗ này.

“Dĩ nhiên ! Ách.” Hắn mất rồi bộ dạng say rượu, “Từ quý ta không có.”

Người. không cứu được. Ngay cả Diêm Vương cũng phải kính ta ba phần.”

“Thiếu Bảo Chủ?” Thảm Cương nhìn Đằng Minh, chờ hần hạ chỉ thị, “Từ lão tựa như có lẽ đã say.” Hần chỉ ra sự thật.

“Người trúng Hạc Đỉnh Hồng á.” Từ lão vung tay loạn xạ, “Hai khắc sẽ. Độc phát bỏ mình á. Kéo qua hai khắc sẽ để cho nàng đi về phía Diêm Vương trình diện. Nắc.”

Hướng Diêm Vương trình diện?

Không cho phép! Hần sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nàng đã hứa sẽ bồi bạn hần cả đời, nàng từ địa phương xa xôi như vậy, không phải là vì muốn cùng hần trường tương tư thủ (2) sao?

Đang lúc nàng đồng ý bỏ qua tất cả ở lại bên cạnh hần mà, thế nhưng.

Tâm Đằng Minh đau như thắt, “Thảm Cương, đem sư phụ đỡ đến trong phòng Hải Đường.”

— — — — —
“Thiếu Bảo Chủ, Thiếu Bảo Chủ. Người rốt cuộc đã tới.” Tiểu Hỉ đã khóc hoa gương mặt, một bên còn có hai đại phu.

“Hải Đường đâu?” Vốn là thanh âm vững vàng nghe được ra có chút run rẩy, “Nàng đâu?” Hần vội vàng hỏi.

“Tiểu thư nằm tại trên giường, trong miệng còn vẫn khắc máu.”

Không đợi Tiểu Hỉ nói xong, Đằng Minh đã xông vào nội thất, liền nhìn đến Nhan Thiếu Chân mặt không có chút máu, thống khổ nằm ở trên giường, trong miệng còn không ngừng khắc ra từng miếng từng miếng máu tươi, Tiểu Tước còn lại là khóc đỏ đôi mắt giúp nàng lau máu.

“Chàng đã đến rồi.” Nhan Thiếu Chân miễn cưỡng mở mắt ra, mơ hồ nhìn bóng dáng hần.

“Thiếu Chân! Nàng đã nói không rời đi ta đấy!” Hần nắm chặt tay của nàng, vào lúc này mới cảm thấy mình mềm yếu, vô dụng. “Nàng đã nói không rời đi. Đừng nghĩ bỏ lại ta một.”

“Nhưng là ta. Thật là đau. Giống như có lửa. Ợe.” Nàng lại nôn ra một ngụm máu tươi. “Chúng ta chẳng lẽ. Lại thật sự. Hữu duyên vô phận. Ợe.”

“Chớ nói chuyện, mời sư phụ đi vào.” Đằng Minh gào thét.

Thảm Cương đỡ Từ lão đi tới, hần vừa đi vào tới liền là mùi rượu nồng nặc, khiến Tiểu Tước không thể không hoài nghi nhìn hần.

Một con quỷ say có biện pháp cứu được tiểu thư nàng sao?

Từ lão giúp Nhan Thiếu Chân bắt mạch, tay vén đẩy mặt của nàng, lại hướng nhìn chén cháo gà trên bàn kia. “Cũng may, cũng may, uống nửa bát, nếu là một chén tuyệt đối mất mạng.” Hần lắc đầu thở dài.

“Sư phụ.” Đằng Minh nóng lòng biết bệnh tình của nàng.

“Minh nhi, tỉnh táo! Lúc này sao ngươi lại hốt hoảng, vì sư không phải nói qua cho ngươi, chẩn bệnh phải tránh hốt hoảng sao? Ngươi. Lập tức đi pha trà.”

“Thiếu Chân. Không, Hải Đường hiện tại như thế nào?” Đằng Minh lại hỏi.

“Có thể cứu chữa! Vì sư không phải đã nói, trên đời này không có người Quý Y ta không cứu được sao? Trừ phi nàng chết!”

Thấy Tiểu Hỉ bưng trà tới đây, Từ lão nếm miệng, cảm giác đầu mình thanh tỉnh một chút, “Để cho ta trước lấy độc đẩy ra khỏi người nàng.” Hần lấy ra ngân châm, ở trên thân Nhan Thiếu Chân ghim xuống.

“Đi nấu thuốc.” Hần lại chỉ Tiểu Tước, viết phương thuốc để cho nàng đi nấu thuốc.

“Nàng có thể cứu chữa, không chết được, chỉ nhưng mà bây giờ còn thiếu một thứ.”

“Một thứ? Thiếu cái gì. Sự phụ, đồ nhi cũng có thể nghĩ biện pháp.” Đằng Minh vội la lên.

“Máu. Máu chính là thuốc dẫn, trên người nàng đều có Hạc Đỉnh Hồng, cho nên phải đổ máu, nhưng là máu cần số lượng rất lớn.”

“Ta có thể cho.”

“Thiếu Bảo Chủ, Tiểu Hỉ cũng có thể cho.”

“Các người đây là đang làm cái gì, chỉ có thể dùng máu một người làm thuốc dẫn, hơn nữa này máu không phải ai cũng có thể, phải cùng với nàng.” Từ lão chỉ vào Nhan Thiếu Chân.“Có quan hệ.”

“Có quan hệ?”

“Không sai! Tức là từng có da thịt chi thân, người cùng với nàng.” Nhìn thấy Đằng Minh gật đầu, Từ quỷ lại gật gù đắc ý, “Rất tốt. Máu này còn có một loại công dụng.”

“Công dụng? Là cái gì?” Đằng Minh vô cùng muốn biết.

“Trên người nàng nếu là có máu của người, liền có thể trói buộc chặt linh hồn của nàng, nàng kia cả đời đều không đi được. Không thể quay về!”

“Có thật không?” Thì ra là máu tươi của hắn là có thể để cho Nhan Thiếu Chân cả đời ở lại chỗ này bởi hắn, nếu quả thật có thể lưu nàng lại, cho dù muốn dùng hết máu của hắn, hắn cũng cam nguyện a!

“Minh nhi, vì sư không muốn biết ở tại trên người của người lấy bao nhiêu máu tươi, có lẽ sẽ làm người bỏ mạng, nhưng. Nàng là nương tử của người, trừ người ra ra, không người nào có thể cứu nàng, vậy thì người nếu trở mặt nhìn nàng thì sau nữa khắc đồng hồ hồn về suối vàng?”

“Sư phụ! Nếu là nàng đi, ta cũng vậy không thể nào sống một mình, chỉ cần có cách, cho dù là đem máu đồ nhi dùng hết cũng không quan hệ, chỉ cần nàng bình an vô sự.” Đằng Minh thâm tình nhìn Nhan Thiếu Chân.

Ai! Như vậy không giống đồ đệ Quý Y của hắn sao? Bình thường rất tinh khôn, vừa gặp phải tình nhân bị trúng độc, đầu cũng không linh quang.“Vậy người lưu lại, người còn lại đi chuẩn bị chén, dao găm.”

26. Chương 8 .4

— — — — —
“Tiểu thư, tiểu thư, người thật đã tỉnh rồi hả ? Thật tốt quá, thật tốt quá.” Tiểu Tước, Tiểu Hỉ vừa phát hiện Nhan Thiếu Chân mở mắt ra, liền bắt đầu hô , làm cho đầu của nàng đau chết.

“Câm miệng. Khụ khụ.” Cổ họng của nàng khô khốc, “Nước.”

Tiểu Hỉ lập tức rót chén nước cho nàng uống..., “Tiểu thư, người biết thời điểm người trúng độc phải đổi bao nhiêu máu không?”

“Đổi cái gì máu.” Nàng không hiểu nhìn Tiểu Hỉ.

“Từ lão nói muốn đem máu độc của người thải ra, đồng thời phải bỏ tức cùng lượng máu, này tất cả đều là máu Thiếu Bảo Chủ.”

Nhìn máu độc trong chén khiến toàn thân nàng run lên, mà sắc mặt Đằng Minh lại tái nhợt, lẳng lặng ngồi ở một bên để Từ lão tại trên người lấy máu của hắn.

“Máu của hắn.” Nhan Thiếu Chân kích động đến khóc.

“Đúng a!” Tiểu Tước cũng khóc, “Thiếu Bảo Chủ cuối cùng ngay cả cũng đứng không đứng lên, là khiến Thảm hộ vệ đỡ ra ngoài rồi.”

“Ta muốn đi gặp hắn.” Hắn thật cứ như vậy yêu nàng, vì nàng thậm chí không tiếc bỏ ra máu tươi của hắn, sẽ không sợ mình mất mạng sao?

Cái dạng này nàng còn có cái gì hoài nghi, còn có cái gì hay mà do dự? Hắn vì nàng, liền cả mệnh cũng có thể không cần a!

Nàng không ngừng rơi lệ, liền hi vọng nhìn thấy Đằng Minh có mệnh khỏe hay không.

“Không được, tiểu thư người còn phải nằm một chút, Từ lão có giao phó tiểu thư vẫn không thể xuống giường, nếu không để nô tỳ đi xem Thiếu Bảo Chủ một chút thế nào, nếu như có thể sẽ mời hắn tới đây gặp người.”

“Tốt.”

“Nàng không sao chứ?” Đằng Minh vừa được biết Nhan Thiếu Chân thanh tỉnh, lập tức chạy đến xem nàng.

Nhan Thiếu Chân nhìn thấy trên tay hắn quần vải, cực kỳ đau lòng, “Vì ta. . . .” Nàng khẽ vuốt ve tay của hắn.

“Một chút máu coi là cái gì, cho dù muốn mạng của ta, ta cũng vậy sẽ cho.” Hắn ngồi ở bên cạnh nàng, hai nha đầu đã sớm chuẩn êm đi ra ngoài, “Hoàn hảo nàng không có việc gì.”

Đằng Minh mặc dù chảy rất nhiều máu, nhưng là sau một ngày nghỉ ngơi, cũng phục khoảng 7, 8 phân, cả người xem ra cùng bình thường không sai biệt lắm.

“Ta đương nhiên có thể không sao. . . .” Nàng dẫn động tới khóe miệng, “Nơi này có chàng, ta như thế nào lại có chuyện. . . .”

Nàng lại khóc nữa, vết thương trên tay hắn để cho nàng thật áy náy, dường như tự trách.

“Đừng khóc, thật ra thì vậy cũng là có giá trị.” Đằng Minh cười cười, không để ý vết thương trên tay. “Sự phụ nói cho ta biết, người dùng nhiều máu của ta đây cũng là một loại bí thuật. . . .”

“Bí thuật? Là sao?” Nàng không hiểu.

“Máu của ta có thể khóa lại linh hồn của nàng, để cho nàng không có biện pháp trở về cái thời đại không biết tên đó nữa.”

“Dùng máu của chàng đem linh hồn của ta khóa ở bên trong thân thể Hải Đường. . . .”

Nghe thật kì bí.

“Đúng vậy, cho nên ta không cần nữa lo lắng nàng tùy thời sẽ rời đi.”

“Có thật không?” Nàng không thể tin được, đây coi như là trong họa có phúc sao? Nếu như có thể lựa chọn, ta cũng vậy thật không nỡ đi rồi, bởi vì nơi này có chàng. . . .”

Đằng Minh lần đầu tiên nghe được Nhan Thiếu Chân thổ lộ, nội tâm kích động không thôi, “Nàng nhất định là của ta đây, không người nào có thể đem nàng từ bên cạnh ta cướp đi.”

“Ta thật sự. . . . Yêu chàng.” Nàng dùng sức ôm sát Đằng Minh.

“Thiếu Bảo Chủ, Thẩm hộ vệ tại bên ngoài chờ đợi, nói đã tra ra là ai hạ độc ở trong canh.” Phòng khách truyền đến thanh âm Tiểu Hỉ.

“Cho hắn vào.” Hắn dùng chân đem Nhan Thiếu Chân cho đắp kín.

“Có người hạ độc ta?” Nàng ở trong bảo nhân duyên từ trước đến giờ không tệ, cứ nhiên sẽ có người muốn nàng chết. . . . Vừa nghĩ tới này, Nhan Thiếu Chân cảm thấy toàn thân rét run.

“Đã tra ra được, nàng không phải lo lắng.” Hắn an ủi, nhìn thấy Thẩm Cương đi tới, “Là ai?” Hắn hôm nay đã sai người lục soát từ trên xuống dưới Long Đằng bảo, tuyệt đối muốn tìm ra hung thủ.

“Bẩm Thiếu Bảo Chủ, là. . . . Tô cô nương, thuộc hạ tìm trong phòng Tô cô nương được một bình độc được.”

“Là Hồng Tú sao?” Đằng Minh rất khó tin tưởng không ngờ đó chính là biểu muội hắn thương yêu từ nhỏ, “Nàng nhận tội rồi sao?”

“Đúng vậy, Tô cô nương nhận tội rồi, nàng còn nói. Nàng chính là nghĩ Vi cô nương đã chết.”

Đằng Minh nhắm mắt lại, “Đưa nàng vào đại lao, xử theo quy định trong bảo.”

“Không.” Nhan Thiếu Chân ra tiếng, “Thảm đại ca, liền phải người đưa nàng ra Long Đằng bảo, cả đời không cho phép nàng vào nơi này nữa bước.”

“Thiếu Chân!”

“Lần này liền nghe ta được không?” Nàng dịu dàng đặt lên bàn tay Đằng Minh, “Chúng ta cũng phải cảm tạ nàng, ta mới có thể vĩnh viễn ở lại chỗ này.”

“Này không ổn, đối với huynh đệ trong bảo rất khó giao phó.” Hắc cau mày.

“Làm sao khó! Chàng chính là Thiếu Bảo Chủ, chút chuyện này làm khó được chàng sao?” Nàng thân mật vùi ở trong ngực hắn, “Quan trọng nhất là chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ, phu quân.”

“Nương tử, ta rút cuộc có thể nghe được nàng kêu ta là phu quân rồi!” Hắc thật vui vẻ.

“Chớ mặt cảm động, say mê, đừng quên. Muốn thành thân với ta liền phải tuân theo tam tòng tứ đức nơi đó của chúng ta, nam nhân không thể cưới vợ bé, đêm khuya không được ra ngoài, thê tử nói vĩnh viễn là đúng, coi như là lỗi cũng là các người hiểu sai lầm.” Nàng bẻ lấy ngón tay, đem từng cái “Gia quy” nói ra.

“Yên tâm, nàng nói cái gì ta tất cả đều nghe theo làm, trừ nàng ra. Ta sẽ không nhìn khác cô nương một cái!” Lòng của hắc tất cả đều buộc ở trên người nàng rồi, cho dù nữa thiên hương quốc sắc như thế nào cũng không vào được mắt của hắc.

“Làm thật?”

“Cần ta bảo đảm?”

“Dĩ nhiên, chàng ở trên giấy ký tên, còn có a. Ta còn muốn làm phiền chàng một chuyện.”

“Nương tử mời nói.”

“Dạy ta khinh công a! Các người như vậy bay tới bay lui thật thần kỳ! Còn có công phu Phi Diễm Tẩu Bích thật sự là thật lợi hại.” Nàng ái mộ, “Nếu như mà ta học xong công phu của chàng, có lẽ mà có thể làm cái nữ hiệp đi hành hiệp trượng nghĩa rồi!”

Đằng Minh mặc dù không ủng hộ nàng, chỉ là cũng rất phối hợp gật đầu, dù sao. Đến lúc đó rồi hãy nói!

“Nghe không tệ.”

“Ta biết ngay chàng sẽ đồng ý, có lẽ hai chúng ta liên thủ thì càng lợi hại, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi! Ha ha ha.” Nàng đã bắt đầu ảo tưởng mình bộ dáng làm cái nữ hiệp rồi..

“Vi phu không có ý kiến, nàng trước nghĩ ngơi đi!” Hắc cười khổ.

“Thật nhé! Muốn dạy ta nhé! Đừng lừa ta nhé!” Nàng cảnh cáo nói.

“Dĩ nhiên, ta có khi nào lừa gạt nàng.” Hắc đang trên tóc nàng hôn hít, vị tiểu nương tử hiếu động này, không hảo hảo trời chắt nàng còn được, hiện tại không có võ công gì đã háo hức như vậy rồi, nếu thật có năm phần công lực của hắc, có lẽ thật đúng là chạy đi hành hiệp trượng nghĩa rồi.

Phải không, phải không, vì để tránh cho nàng quá nhàm chán, hãy tìm chút chuyện để cho nàng làm mới được.

Đúng vậy, đợi nàng thân thể khá hơn chút, hắc cùng với nàng liền sinh vài đứa, để cho nàng chỉ có thể ở trong mộng ảo tưởng làm nữ hiệp.

Cái chủ ý này thật không tệ!

“Ta rất cảm tạ thời không thác loạn đưa nàng đến bên cạnh ta.” Hắc đang bên tai nàng nhẹ giọng nói ra.

Nàng cùng hân mười ngón tay nắm lại, “Ta nghĩ thật lâu, rốt cuộc ta biết là ta vì cái gì mà đến.” Nhan Thiếu Chân cười ngọt ngào.

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Bởi vì nơi này có chàng, chàng ở nơi này chờ ta cho nên ta liền tới. Ta yêu chàng!” Nàng tại trên mặt hân hôn nhẹ, “Nên hảo hảo yêu ta. Ta không có chỗ có thể đi về.”

“Dĩ nhiên.” Đằng Minh hài lòng nâng lên khóe môi.

(1) băng vải nhiều màu: bóng màu, là những bông hoa đỏ xếp cuộn lại dùng cho đám cưới cổ đại

(2) trường tương tư thủ: chấp tay bên nhau cho đến bạc đầu.

Hết chương 8

27. Chương 9

Kết thúc

Trải qua hai ngày ngồi thần thờ suy nghĩ, Nhan Mạnh và Phan Tố Hà đã nhận ra, giống như thầy bói nói. Đây là mệnh, trốn cũng trốn không thoát.

Bọn họ không hận không oán bất luận kẻ nào, chỉ không muốn tin những thứ này đều là mệnh a! Mong là thầy bói nói đúng, Thiếu Chân có phúc phận của nó, nó ở một cái thế giới khác sẽ sống thật tốt.

“Tối qua em nằm mơ thấy Thiếu Chân.” Hôm qua thật rất kỳ lạ, Phan Tố Hà bởi vì phiền lòng chuyện của con gái, sao cũng không ngủ được, nhưng chỉ tự nhiên nhắm mắt lại.

“Hà, ngay cả em cũng nằm mơ thấy Thiếu Chân sao?” Nhan Mạnh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Anh cũng nằm mơ thấy!”

“Chúng ta là ngày suy nghĩ đêm nằm mộng sao? Nhưng là gương mặt Thiếu Chân đó cùng Thiếu Chân của chúng ta hoàn toàn khác nhau! Nó mặc y phục cổ đại, bên cạnh còn có một tên con trai anh tuấn lịch sự, người mặc cẩm bào màu trắng đứng cạnh.”

“Em có nằm mơ thấy Thiếu Chân đang ôm một đứa con nít trong ngực không?” Nhan Mạnh tiếp tục xác nhận.

“Có, có”

“Tại sao hai người chúng ta lại nằm chung một mộng? Chẳng lẽ là Thiếu Chân muốn nói cho chúng ta biết, nó ở đó sống rất tốt, bảo chúng ta đừng nhớ nó à.” Vừa nghĩ tới con gái, hốc mắt Nhan Mạnh không khỏi đỏ lên.

“Chắc là vậy! Cái cậu con trai đó nghe nói tên là Đằng Minh, hứa với em sẽ chăm sóc Thiếu Chân thật tốt.”

“Nếu là mệnh, trốn cũng trốn không được, chúng ta còn có thể cưỡng cầu được gì đây? Nếu như Thiếu Chân gả cho cậu ta, cậu ta sẽ đối xử tử tế với Thiếu Chân chúng ta.” Ông nắm chặt tay của vợ.

“Đúng vậy. Thiếu Chân sẽ không trở về rồi.”

Bọn họ ký tên đồng ý hiến tặng bộ phận, đưa từng bộ phận của Nhan Thiếu Chân đến bệnh viện giúp đỡ người khác.

“Thiếu Chân còn sống, hơn nữa sống rất hạnh phúc rất vui vẻ.” Phan Tố Hà ghen ngào nói.

“Phải.”

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nuong-nang-that-kho-deo-duoi>